BV
3797
.M7T86

Tolv udvalgte Prædikener

af D. L. Moody.

LIBRARY OF CONGRESS.

Chap. ------- Copyright No. -------
BV 3797
Shelf .M7T86

UNITED STATES OF AMERICA.

Tolv udvalgte Prædikener

— af —

D. L. Moody.

LIBRARY OF CONGRESS
MAY 4 1888
10720 J

„Prædik Ordet."

Fleming H. Revell,

Chicago:
148 og 150 Madison Street.

New York:
No. 12 Bible House.

Udgiver af evangeliske Skrifter.

(Norwegian-Danish.)

c1888

BV 3797
.M7 T86

THE LIBRARY
OF CONGRESS
WASHINGTON

Entered according to act of Congress, in the year 1884, by
F. H. REVELL,
In the office of the Librarian of Congress at Washington.

ALL RIGHTS RESERVED.

Forord.

For at imødekomme mange Venners Ønsker, samtykker jeg herved i Offentliggjørelsen af efterfølgende Prædikensamling.

Jeg føler dybt, hvor delvist og ufuldstændigt den høilovede Guds herlige Evangelium heri fremstilles; men jeg nedlægger Arbeidet for Mesterens Fødder, selv bedende, og begjærende, at alle mine christne Venner maa bede, at Prædikenerne i foreliggende Form vil blive et Middel til at vinde et langt større Antal Sjæle for Christus, end Tilfældet var, da de mundtlig meddeltes.

D. L. Moody.

Hvor er du?

(1 Mos. 3, 9.)

Det første, som skede, efterat Underretning var naaet Himmelen om Menneskets Fald, var, at Gud kom ned for at opsøge de Fortabte. Da han gik igjennem Edens Have, der Dagen var luftig, høre vi ham raabe: „Adam, Adam! hvor er du?" Det var en Røst fuld af Naade, Barmhjertighed og Kjærlighed. Adam burde have været den Søgende; thi han var Overtræderen. Han havde syndet og burde have gaaet frem og tilbage i Eden raabende: „Min Gud, min Gud! hvor er du?" Men Gud forlod Himmelen for paa den mørke Jord at søge den Faldne — ikke for at udrydde ham af Jorden, men for at aabne ham en Vei til Frelse fra Syndens Elendighed. Og han finder ham, — hvor? Skjulende sig for sin Skaber iblandt Havens Træer.

Naar Mennesket, selv om det bekjender at være et Guds Barn, er udenom Samfundet med Gud, ønsker det at skjule sig for ham. Da Gud først førlod Adam i Haven, stod han i Samfund med sin Skaber, og Gud talte med ham; men nu, da han var falden, havde han ikke længere noget Begjær efter at se sin Skaber; han havde tabt Samfundet med sin Gud. Han kunde ikke taale at se ham eller endog blot at tænke paa ham, og han skyndte sig for at skjule sig for ham. Men til hans Skjulested følger hans Skaber ham. „Hvor er du Adam? Hvor er du?"

Sex Tusinde Aar er forløbne, og disse Textens Ord har lydt gjennem Tiderne. Jeg betvivler, at der findes nogen Adams Søn, som ikke har hørt dem nogen Gang i sit Liv — maaske i Midnattens Time hviskende: „Hvor er jeg? hvem er jeg? hvor iler jeg hen? hvad vil mit Endeligt blive?" Jeg tror, at det er vel for et Menneske at standse og gjøre sig

selv dette Spørgsmaal. Jeg ønsker, at du skal gjøre dig selv dette Spørgsmaal, lille Dreng; og du, lille Pige; og du, gamle Mand, med de graaenende Lokker, de matte Blikke og aftagende Kræfter, som snart vil være i en anden Verden. Jeg spørger dig ikke, hvorledes du ansees af dine Naboer, af dine Venner eller af din Omgivelse; thi det betyder lidet, hvorledes vi anser hverandre; det betyder lidet, hvad Menneskene tænker om os; men det er af uendelig Vægt, hvad Gud tænker om os — det er af uhyre Vigtighed, hvorledes Mennesket ansees af Gud, og det er nu Spørgsmaalet. Er jeg i Samfund med min Skaber, eller ikke? Dersom jeg er uden Samfund med ham, findes der ingen Fred, ingen Glæde, ingen Lykke. Intet Menneske paa Jorden, som lever uden Samfund med sin Skaber, ved, hvad Fred, Glæde, Lykke og sand Trøst er. Han er fremmed derfor. Men naar vi er i Samfund med Gud, er der Lys paa vor Vei. Stil da dette Spørgsmaal til dig selv! Tænk ikke, at jeg prædiker for dine Naboer, men kom ihu, at jeg prædiker for dig, til enhver af Eder, som om du var alene. Det Spørgsmaal: „Hvor er du?" var det første Spørgsmaal, som stilledes til Mennesket efter Faldet, og det var en meget liden Forsamling, som Gud havde — Adam og hans Hustru. Men Gud var Prædikanten, og, endskjøndt de forsøgte at skjule sig, naaede Ordene dem dog. Lad dem nu træffe dig! Du tror maaske, at dit Liv er skjult, at Gud intet kjender til dig? Men han kjender vore Liv langt bedre, end vi gjør selv, og hans Øie har været vendt imod os fra vor tidligste Barndom og indtil nu.

„Hvor er du?" Jeg ønsker at inddele mine Tilhørere i tre Klasser: Bekjendende Christne, Frafaldne og Ugudelige.

Først ønsker jeg at gjøre Christi Bekjendere dette Spørgsmaal, eller hellere lade Gud gjøre det: „Hvor er du?" I hvilket Forhold staar jeg til Kirken og til min Omgangskreds? Ser mine Venner mig at være helt paa Herrens Side? Du har maaske bekjendt dig for en Christen i tyve, tredive, ja, fyrretyve Aar; men hvor er du i Aften! Er du paa Veien til Himmelen? Og kan du give Regnskab for det Haab, som er i dig? Antag, at jeg bad dem, som er sande Christne, at reise sig; vilde du da skjæmmes ved at reise dig? Antag, at jeg spurgte Enhver, som bekjender at være et Guds Barn: „Dersom du skulde blive afskaaret af Dødens Haand, har du god Grund til at tro, at du vil blive frelst? Vilde du være

villig til at reise dig og indfor Gud og Mennesker bekjende, at du har god Grund for din Tro, at du er gaaet over fra Døden til Livet? Eller vilde du skjæmmes derved? Kast dit Blik tilbage over de svundne Aar; vilde det være overensstemmende for dig at sige: „Jeg er en Christen"; og vilde dit Liv svare til din Bekjendelse? Guds Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft. Gjerninger taler høiere end Ord. Ved dine Kammerater, at du er en Christen? Ved din Familie det? Kjender de dig for helt at være paa Herrens Side? Lad enhver bekjendende Christen spørge sig selv: „Hvor er jeg indfor Guds Aasyn? Er mit Hjerte tro til den himmelske Konge? Er mit Liv her saaledes, som det bør være hos den, som lever i Forening med Gud? Er jeg et Lys i denne mørke Verden? Christus siger: „I er mine Vidner". Christus var Verdens Lys, men Verden vilde ikke have det sande Lys; Verden opreiste sig og udslukkede Lyset, og nu siger Christus: „Jeg efterlader dig hernede til at vidne om mig; jeg efterlader dig hernede som mit Vidne." Dette er, hvad Apostelen mener, naar han siger, at de Christne er levende Breve, kjendte og læste af alle Mennesker. Staar jeg op for Jesus, som jeg bør, i denne mørke Verden? Maa den, som tilhører Herren, svare herpaa! Maa den, som er for Gud, adskille sig og blive helt paa Herrens Side; og den, som er for Verden, blive i Verden. At tjene Gud og Verden samtidigt — paa samme Tid være paa begge Sider — er just Christenhedens Forbandelse i nærværende Tid. Dette hindrer Christendommens Fremgang mere end noget andet. „Hvo, som vil komme efter mig, skal fornegte sig selv, og daglig tage op sit Kors, og følge mig."

Jeg har hørt om en stor Del Mennesker, som tror, at fordi de har sluttet sig til Kirken og har aflagt en Troesbekjendelse, skal dette være tilstrækkeligt for Resten af deres Levetid. Men der er et dagligt Kors for enhver af os. O, Guds Barn, hvor er du? Dersom Gud skulde vise sig for dig i dit Sovekammer i Nat og stille dette Spørgsmaal til dig, hvad vilde dit Svar blive? Kan du sige: „Herre, jeg tjener dig af mit ganske Hjerte og af al min Styrke; jeg aagrer med mine Talenter og bereder mig for det kommende Rige"? Da jeg i 1867 var i England, kom en Kjøbmand fra Dublin for at samtale med en Kjøbmand i London; jeg kom ind til denne og blev af ham præsenteret for Manden fra Dublin. Hentydende til mig, spurgte Sidstnævnte: „Hvordan er det

med den unge Mand? Tilhører han helt og holdent Christus?" Jeg bekjender. at disse Ord brandt i min Sjæl. Det vil sige meget at tilhøre Christus helt og holdent, og dette burde dog kunne siges om alle Christne; og om Mennesker, som staar paa Herrens Side, helt vilde gaa ud fra Verden og indtage sin rette Stilling, samt bekjende Herren i Tide og Utide, saa skulde deres Indflydelse paa Verden snart fornemmes. Som jeg allerede har sagt, findes der Mange i Kirkens Skjød, som har aflagt sin Bekjendelse, men dette er ogsaa alt, hvad man har hørt om dem, og naar de er døde, maa du gaa og søge blandt nogle forlagte Kirkebøger for at faa vide, om de har tilhørt Christenheden eller ikke. Gud vil ikke have det saaledes. Jeg tror, at da Daniel døde, vidste alle Mennesker i Babel, hvem han tjente. De behøvede ikke at opsøge i gamle Bøger. Hans Liv fortalte hans Historie. Hvad vi trænger er Mænd med Mod til at staa op for Jesus. Naar Christenheden vaagner op, og ethvert Guds Barn er villig til at vidne for ham, at virke for ham, og, om det behøves, villig at dø for ham, da skal Christendommen have Fremgang, ja, vi skal se Guds Værk gaa fremad. Der er en Ting, som jeg frygter mere end noget Andet, og det er den kolde, døde Formalisme i Kirken. Tale om „ismer"! Læg dem alle tilsammen, og jeg frygter dem ikke saameget som denne døde, kolde Formalisme. Tale om de falske „ismer"! Der er ingen saa farlig som denne døde, kolde Formalisme, som er kommen lige ind i Kirkens Hjerte. Der er mange iblandt os, som sover eller slumrer, medens Sjæle rundt omkring os gaar fortabt. Jeg tror sandelig at vi, som bekjender os for Christne, er halvt sovende.

Følgende lille Beretning, som stod at læse i de fleste amerikanske Blade, gjorde et dybt Indtryk paa mig som Fader. En Fader tog en Søndag sit lille Barn med sig ud paa Landet, og da det var en varm Dag, lagde han sig ned under et skyggefuldt Træ. Det lille Barn sprang omkring og plukkede vilde Blomster og Græsstraa, og, idet hun fremviste dem for sin Fader, udbrød hun: „Smukke, smukke!" Tilsidst faldt Faderen i Søvn, og medens han sov, sprang Barnet bort. Da han vaagnede, var hans første Tanke: „Hvor er mit Barn?" Han saa sig omkring overalt, men kunde ikke se det. Han raabte, alt hvad han kunde, men fik intet andet Svar end Ekkoet af sin egen Stemme. Han sprang op paa en liden

Høi, saa sig omkring og raabte atter. Intet Svar! Da gik han hen til en Bjergstyrtning, et Stykke derifra, og saa ned, og der, imellem Klipper og Tornebuske, laa hans Barns lemlæstede Legeme. Medens Faderen sov, styrtede Barnet ned i Afgrunden. Da jeg hørte denne Beretning, tænkte jeg: Hvilket træffende Billede paa Guds Kirke!

Hvormange Fædre og Mødre sover ikke nu, medens deres Børn styrter ud over de skrækkelige Afgrunde og tilsidst synker i det bundløse Helvede. Du, Fader! hvor er din Søn i Aften? Han er maaske paa et eller andet Forlystelsessted; maaske ravende gjennem Gaderne; maaske ilende fremad mod en Drankers Grav. Du, Moder! hvor er din Søn? Er han i Drikkehuset og drukner sin Sjæl og alt, hvad der er ham dyrt og helligt i stærk Drik? Ved du, hvor din Søn er? Du, Fader, har maaske været anseet for en Christen i mange Aar; hvor er dine Børn i Aften? Har du levet saa gudfrygtigt, at du kan sige: „Følg mig, ligesom jeg følger Christus." Vandrer dine Børn i Visdom; er de paa Vei til Herligheden; er de indlemmet i Christi Hjord; er deres Navne skrevne i Lammets Livsens Bog? Hvormange Fædre og Mødre vil idag være istand til at svare? Har I nogensinde standset for at tænke efter, om I har noget at bebreide Eder, eller om I har været tro til Eders Børn? Vær forvisset om, at saalænge Kirken lever saa lig Verden, kan vi ikke vente at faa bragt vore Børn ind i Hjorden. Kom da, o Gud, og opvæk enhver Moder, og lær enhver af os, som er Fader eller Moder, at kjende Værdien af de Børns Sjæle, som du har skjænket os! Maa de aldrig føre vore graa Haar med Sorg i Graven; men maa de blive en Velsignelse for Guds Kirke og for Verden!

For ikke længe siden hensygnede og døde Datteren af en af mine rige Venner. Faderen og Moderen stod ved hendes Dødsleie. Han havde anvendt al sin Tid med at samle Rigdomme til hende; hun var blevet indført i muntre og fornemme Selskabskredse, men hun havde intet faaet at vide om Christus. Da hun nu stod ved Randen af Dødens Flod, sagde hun: „Vil I ikke hjælpe mig? Det er meget mørkt, og Strømmen er saa kold." Forældrene vred sine Hænder i Sorg, men de kunde intet gjøre for hende; og den stakkels Datter døde i Mørke og Fortvivlelse. Hvad hjalp dem da deres Rigdomme? Og alligevel gjør I, Mødre og Fædre, det selvsamme idag ved at ringeagte det Arbeide, som Gud har givet Eder at gjøre.

Jeg bønfalder nu enhver af Eder at begynde strax at arbeide paa Eders Børns Sjæle.

En ung Mand laa for nogen Tid siden døende, og hans Moder troede, at han var en Christen. En Dag, da hun gik forbi Døren til hans Værelse, hørte hun ham udraabe: „Fortabt! fortabt! fortabt!“ Moderen sprang ind i Værelset og udraabte: „Mit Barn, er det muligt, at du har opgivet Haabet til Christus, nu du er døende?“ „Nei, Moder, det er ikke dette; jeg har et Haab bag Graven, men hele mit Liv er fortabt. Jeg har levet i 24 Aar, men har intet udrettet for Christus, og nu er jeg døende. Jeg har anvendt mit Liv for mig selv; jeg har levet for denne Verden, og nu, da jeg holder paa at dø, har jeg givet mig selv til Christus, men hele mit Liv er forspildt.“ Vilde det ikke kunne siges om Mange af os, om vi i denne Stund blev afhugget, at vort Liv har været næsten forfeilet — maaske helt og holdent forfeilet med Hensyn til at lede nogen Sjæl til Christus? Du, unge Pige, virker du for Jesus? Forsøger du at vinde nogen Sjæl for ham? Har du forsøgt at faa nogen Vens eller Veenindes Navn skrevet i Livets Bog? Eller maaske du siger: „Fortabt! Jeg har endnu aldrig ført nogen Sjæl til Christus, endskjønt det er flere Aar siden, jeg blev et Guds Barn.“ Om der findes Nogen her, som bekjender at være et Guds Barn, men aldrig har havt den Glæde at føre en Sjæl ind i Guds Rige, o, lad ham begynde strax. Der findes ingen større Forrettighed paa Jorden. Og jeg tror, mine Venner, at der ikke har været nogen Tid, i vore Dage idetmindste, da Virksomhed for Christus var mere nødvendigt end for Nærværende. Jeg tror ikke, at der hverken i Eders Dage eller mine har været nogen Tid, da Guds Aand saa rigelig har været udgydt over Verden. Der findes ikke nogen Del af Christenheden, hvor ikke Guds Værk gaar fremad; ja, det synes, som om det glade Budskab med fornyet Fart holder paa at spredes over hele Jorden. Er det ikke paa Tide, at Guds Kirke skulde vaagne op og komme Herren til Hjælp som een Mand, og forsøge at drive tilbage disse Dødens mørke Bølger, som ruller igjennem vore Gader, førende med sig det Ædleste og Bedste, vi har? O, maa Gud opvække Kirken? Maa vi pudse vore Lys og gaa fremad og virke for hans Søns Rige!

Lad os nu, for det Andet, tale til dem, som har gaaet tilbage til Verden — til de Frafaldne. Du kom maaske til

nogen stor By for Aar tilbage som en bekjendende Christen. Du var engang Medlem i en Kirke, og maaske Lærer i Søndagsskolen; men da du kom iblandt Fremmede, tænkte du maaske, at du vilde vente lidt med dette, — maaske tage en Klasse senere hen. Saa sluttede du med at undervise i Søndagsskolen; du sluttede med al Virksomhed for Christus. I den nye Kirke modtoges du ikke med den Opmærksomhed eller med den varme Velkomsthilsen, som du ventede, og du drog dig derfor tilbage. Du har nu gaaet saa langt, at du besøger Theatrene og lignende Steder, og pleier maaske Omgang med Bespottere og Drankere. Maaske taler jeg nu til Nogen, som har været borte ifra Faderhuset i mange Aar. Kom da, du Frafaldne, og sig mig, om du er lykkelig. Har du havt en lykkelig Time, siden du forlod Christus? Tilfredsstiller Verden dig, eller den Mask, sam du har faaet i det langt bortliggende Land? Jeg har reist meget i min Tid; men jeg har aldrig fundet en lykkelig Frafalden. Jeg har aldrig fundet Nogen, som virkelig var født af Gud, som siden kunde finde Tilfredsstillelse i Verden. Tror du, at den forlorne Søn var tilfredsstillet i det fremmede Land? Spørg de Forlorne i denne By, om de er virkelig lykkelige! Du ved, at de ikke er det. „Der er ingen Fred for den Ugudelige", siger min Gud.

Der findes ingen Glæde for det Menneske, der er i Opgør imod sin Skaber. Om vi antager, at han har smagt det himmelske Gode, at han har staaet i Forening med Gud, havt lifligt Samfund med den himmelske Konge og havt frydefulde Stunder i sin Mesters Tjeneste, men faldt fra; er det muligt, at han kan være lykkelig? Hvis han kan være det, da er det et sikkert Bevis for, at han aldrig har været omvendt. Hvis et Menneske er bleven født paany og har faaet Guds Natur, da kan aldrig denne Verden tilfredsstille hans nye Naturs Begjæringer. O, du Frafaldne, jeg beklager dig. Men jeg ønsker at fortælle dig, at den Herre Jesus ynkes langt mere over dig, end nogen Anden kan gjøre. Han ved, hvor bittert dit Liv er; han ved, hvor mørkt det er; han ønsker, at du skal komme hjem. O, du Frafaldne, kom, kom i Aften! Jeg har en Kjærlighedsindbydelse fra din himmelske Fader. Han længes efter dig og kalder dig tilbage i Aften og siger: „Kommer igjen, I Menneskens Børn."

Vend om, og din Fader vil give dig en varm Velkomsthilsen. Jeg ved, at Djævelen har fortalt dig, at Gud ikke

vil have noget med dig at gjøre, fordi du har gaaet bort fra ham. Men om det var sandt, vilde der være meget faa Mennesker i Himmelen. David faldt; Abraham og Jacob gik bort fra Gud; ja, jeg tror ikke, at der findes nogen Hellig i Himmelen, som ikke nogen Gang i sit Liv med Hjertet, om end ikke i sit ydre Liv, har faldt fra Gud.

Den forlorne Søn havde sit Hjerte i det fremmede Land, forinden hans Legeme var der. Frafaldne, kom hjem i Aften! Din Fader ønsker ikke, at du skal være borte. Tror du ikke, at den forlorne Søns Fader var urolig i disse lange Aar, fordi han ikke kom hjem? Faderen saa stedse efter ham og længtede efter, at han vilde vende tilbage. Jeg spørger ikke, hvor langt bort du er gaaet; den store Hyrde vil tage dig tilbage i Hjorden i Aften. Har du nogensinde hørt om en Frafalden, som var kommen hjem, men som Gud ikke var villig til at modtage? Jeg har ikke hørt Tale om nogen jordisk Fader eller Moder, som ikke var villig til paany at modtage deres Sønner; og endnu mindre skal Nogen kunne sige, at han har kjendt en Frafalden, som virkelig ønskede at komme hjem, men som ikke Gud var villig til at modtage

For mange Aar siden, forinden nogen Jernbane endnu gik ind til Chicago, pleiede man at bringe Kornet fra Vestens Prærier i Vogne for Hundreder af Mile, for siden at udskibe det over Søerne. Der var da en Fader, som havde en stor Landeiendom, og som foruden at passe denne ogsaa pleiede at prædike Evangeliet. En Dag, da christelige Forretninger optog ham, sendte han sin Søn til Chicago med Korn. Han ventede og ventede, at Sønnen skulde vende tilbage; men han kom ikke. Endelig kunde han ikke vente længere, men sadlede sin Hest og red til det Sted, hvor hans Søn havde solgt Kornet. Han fik nu vide, at hans Søn havde været der og faaet Pengene for Sæden, og han begyndte at frygte for, at Sønnen enten var bleven myrdet eller plyndret. Omsider lykkedes det ved Hjælp af det hemmelige Politi at faa opsporet, at Sønnen havde været paa et Spillehus, hvor han havde bortspillet alle Pengene. I Haab om at vinde dem tilbage, havde han solgt Hestene og tabt Pengene ogsaa for dem. Han var, lig Manden paa Veien til Jericho, falden blandt Røvere, som havde plyndret ham og siden ikke brød sig mere om ham. Hvad skulde han nu gjøre? Han skjæmmedes for at møde sin Fader — og han flygtede. Faderen forstod Alt.

Han vidste, at Sønnen tænkte, at han var vred paa ham, og han bedrøvedes over disse Sønnens Tanker. Dette er aldeles lig Synderen. Han tror, at fordi han har syndet, vil Gud ikke have noget med ham at gjøre. Hvad gjorde nu denne Fader? Lod han Sønnen blive borte? Nei, han drog efter ham. Han ordnede sine Forretninger og ilede efter Sønnen. Han drog fra Plads til Plads, fra By til By. Han bad om Lov til at faa prædike, og berettede da den nys omtalte Hændelse. „Jeg har en Søn", sagde han, „som vandrer omkring noget Sted paa Jorden"; og efter at have beskrevet ham, tillagde han: „Vil I ikke skrive til mig, om I nogensinde faar høre noget om ham eller træffer paa ham?" Omsider fandt han ud, at hans Søn var reist til Californien, Tusinder af Mile borte. Sagde denne Fader nu: „Lad ham fare!" Nei, han reiste til Pacifik-Kysten for at lede efter sin Søn. Han kom til San Fransisco og bekjendtgjorde i Bladene, at han skulde prædike i den og den Kirke paa den og den Dag. Da han havde prædiket, meddelte han sin Beretning i det Haab, at Sønnen maatte have seet Bekjendtgjørelsen og have indfundet sig. Da han havde sluttet, stod der borte under Galleriet en ung Mand, som først, da Forsamlingen var gaaet, kom op til Prædikestolen. Faderen betragtede ham, saa at det var hans Søn, og sprang imod ham og trykkede ham til sit Bryst. Sønnen ønskede at bekjende, hvad han havde gjort, men Faderen vilde ikke høre et Ord. Han tilgav ham frit og tog ham paany til sit Hjem.

O, du forlorne Søn, som vandrer borte i Skyggen af Syndens mørke Bjerg! Djævelen har løiet for dig om Gud, naar han har bragt dig til at tro, at Herren ikke mere vil modtage dig. Jeg siger dig, at han vil modtage dig i dette Øieblik, dersom du vil komme. Sig: „Jeg vil staa op og gaa til min Fader!" Herren paavirke dig til at tage dette Skridt. Der findes Ingen, hvem ikke Jesus har søgt meget længere, end denne Fader søgte sin Søn. Der er ikke hengaaet en Dag, siden du forlod ham, uden at han har fulgt dig. Hvordan du end har tilbragt de forløbne Aar; hvor mørkt dit Liv end har været, vil han dog tage dig tilbage. Staa derfor op, du Forlorne, og kom endnu engang hjem til din Faders Hus.

For ikke længe siden fandt en Kvinde i Edinburg, som var en virksom Christen, et ungt Fruentimmer, hvis „Fødder

gaar ned til Døden“ (Ordsp. 5, 5) og som hastede til en Skjøges Grav. Hun bad hende vende tilbage til sit Hjem, men hun svarede nei; „hendes Forældre vilde aldrig mere tage imod hende.“ Den christne Kvinde, som vel vidste, hvad en Moders Hjerte føler, skrev et Brev til den Ulykkeliges Moder, og berettede, at hun havde mødt hendes Datter, som var bedrøvet og ønskede at vende hjem. Næste Post bragte Svar, og paa Konvoluten stod: „Haster! haster!“ Se her en Moders Hjerte! De aabnede Brevet. Jo, Datteren fik Forladelse. Forældrene ønskede at faa hende tilbage og sendte Penge, at hun kunde komme strax. Synder, dette er Budskabet: „Kom strax!“ Dette er, hvad den store, kjærlighedsfulde Gud siger til bortløbne Syndere — strax. Ja, du Frafaldne, kom hjem i Aften! Han vil give dig en øm Velkomst, og der skal blive Glæde i Himmelen over din Gjenkomst. Kom, thi Alting er nu rede!

En af mine Venner sagde en Gang til mig: „Har du nogensinde tænkt over, hvad den forlorne Søn tabte ved at drage bort til det fremmede Land?“ Han tabte sin Føde. Det er, hvad alle arme Frafaldne tabe. De faar intet Manna fra Himmelen. Bibelen er for dem en tillukket Bog; deres Sjæle finder ingen Næring i Guds Ord.

Den forlorne Søn tabte sit Arbeide. Han var en Jøde, og de lod ham vogte Svin; dette var fornedrende for en Jøde. Saaledes taber enhver Frafalden sit Arbeide. Han kan intet udrette for Gud; han kan intet virke for Evigheden. Han er en Anstødssten for Verden. Min Ven, lad ikke Verden drage dig ned i Helvede!

Den forlorne Søn tabte sin Anseelse. Hvem troede ham nu mere? Jeg forestiller mig, at nogle af hans Landsmænd kom og fik se ham i hans Laser, barfodet og barhovedet. Han staar der blandt Svinene, og den Ene siger til den Anden: „Se paa den stakkels Usling.“ „Hvad?“ siger han, „kalder I mig en stakkels Usling? Min Fader er en rig Mand; han har mere Klæder i sit Eie, end I saa i hele Eders Liv. Min Fader er en Mand med store Rigdomme og megen Anseelse.“ Vilde disse Mænd tro ham? „Denne stakkels Usling skulde være en rig Mands Søn!“ Ingen af dem vilde tro noget saadant. „Om hans Fader var saa rig, vilde han vel gaa til ham.“ Verden tror ikke, at de er en Konges

Sønner, og siger: „Hvorfor gaar de da ikke til ham, naar han har Brød nok og i Overflod? Hvorfor gaar de ikke hjem?"

En anden Ting, som den forlorne Søn tabte, var sit Hjem. Han havde intet Hjem i det fremmede Land. Saa længe som hans Penge varede, var han vel likt paa Værtshusene og af sine Bekjendte; han havde mange Venner; men saa snart hans Penge var opbrugt, hvor blev der saa af hans Venner? Dette er enhver stakkels Frafaldens Tilstand.

Men jeg tænker mig Nogen sige: „Der vilde være liden Nytte for mig i at forsøge at komme tilbage. Om nogle faa Dage vilde jeg igjen være, hvor jeg var. Jeg vilde gjerne gaa tilbage til min Faders Hus, men jeg er bange for, at jeg ikke vil blive bestandig der." Vel, betragt dette Billede! Den forlorne Søn er kommen hjem; Faderen har slagtet den fedede Kalv; og de sidder nu tilbords og spiser. Jeg tænker mig, at det var det bedste Maaltid, han nogensinde havde spist — maaske den herligste Middag han havde havt i sit Liv. Faderen sidder lige over for ham; han er opfyldt af Fryd, og Glæde. Men pludselig begynder Sønnen at græde. „Min Søn, hvorfor græder du? Er du ikke glad ved at være kommen hjem?" „Ak jo, min Fader, jeg har aldrig været saa glad som idag; men jeg er saa bange for, at jeg skal faa Lyst til at gaa tilbage til det fremmede Land." Kan du tænke dig noget Saadant? Naar du har smagt et Maaltid i din Faders Hus, vil du aldrig mere have Lyst til at vandre bort igjen.

Og nu nogle Ord til den tredie Klasse af mine Tilhørere. „Naar den Retfærdige neppeligen frelses, hvor vil den Ugudelige og Synderen komme frem?" Synder, hvad skal der blive af dig? Hvorledes skal du undfly? „Hvor er du? Er det sandt, at du lever uden Haab og uden Gud i Verden? Har du nogensinde standset for at tænke efter, hvad der vilde blive af din Sjæl, om du skulde blive bortrykket ved en hastig Sygdom — hvor vilde du havne i Evigheden? Jeg læser, at Synderen er uden Gud, uden Haab og uden Undskyldning. Hvis du ikke er frelst, hvilken Undskyldning vil du da give? Du kan ikke sige, at det er Guds Feil. Han længes efter at frelse dig, og jeg siger dig i denne Aftentime, at du kan frelses, om du vil, om du virkelig ønsker at gaa fra Døden til Livet, om du ønsker at blive Arving til et evigt Liv. Om du vil blive et Guds Barn, bestem dig da paa denne Aften at

søge Guds Rige! Jeg siger dig, paa Guds Ords Grund, at om du søger Guds Rige, skal du finde det. Ingen har nogensinde af Hjertet søgt Christus uden at finde ham. For min Del kjender jeg Ingen, som har ønsket at faa sit Spørgsmaal besvaret, uden at han ogsaa snart har faaet det. I den sidste Tid har særskildt en forunderlig Følelse gjennemtrængt mig ved Tanken paa, at jeg har naaet Livets Middagshøide. Jeg ser paa Livet som En, der har naaet Toppen af en Høi, og som just har begyndt at stige ned paa den anden Side. Selv om jeg skulde faa leve hele syvti Aar, saa har jeg dog nu naaet over Toppen og kommen ned paa den anden Side. Mange af Eder er jo ogsaa paa Toppen af Høien, og, om I ikke er Christne, beder jeg Eder nu at standse og spørge Eder selv, hvor I er. Lad os skue nedad den Høi, som vi har besteget. Hvad ser du? Dernede staar vor Vugge. Den er ikke langt borte. O, hvor kort er ikke Livet! Det synes Alt som igaar! Se paa den anden Side, og dernede er en Gravsten; den betegner en elskelig Moders Hvilested. Da denne Moder døde, lovede du maaske, min Tilhører, fra den Stund at tjene Gud. Sagde du ikke, at din Moders Gud skulde blive din Gud? Tog du ikke hendes Haand i Dødstimens Stilhed og sagde: „Ja, Moder, jeg vil møde dig i Himmelen." Har du holdt det Løfte? Forsøger du at holde det? Ti Aar er hensvundne; femten Aar — men er du nærmere Gud? Har dette Løfte bevirket nogen Forandring hos dig? Nei, dit Hjerte er blevet haardere; Natten er blevet mørkere; lidt efter lidt vil Døden kaste sine Skygger rundt dig. Min Ven, hvor er du? Se igjen. Lidt længere henne er en anden Gravsten; den viser et lidet Barns Hvilested; maaske en liden elskelig Pige, eller en Dreng? Da dette Barn toges fra dig, lovede du da ikke Gud, og lovede du ikke Barnet, at du vilde møde det i Himmelen? Er Løftet holdt? Tænk efter! Strider du endnu imod Gud? Forhærder du endnu dit Hjerte? Prædikener, som vilde have bevæget dit Hjerte for fem Aar siden, rører de dig nu?

Se endnu engang nedad Høien. Hist henne er en Grav; du kan ikke sige, hvormange Dage, Uger eller Aar den er borte; du haster imod den Grav. Selv om du skulde leve den Tid, som der er beskaaret Mennesket, saa er dog mange af Eder tydelig nær Enden; du bliver meget svagelig, og dine Lokker bliver graa. Den Kiste er maaske allerede lavet, hvori dit Legeme skal lægges; dit Ligskrud venter maaske allerede.

Min Ven, er det ikke Topmaalet af Daarskab at opsætte din Omvendelse saalænge? Uden Tvivl taler jeg til Nogle, som vil være i Evigheden inden en Uge fra nu. I en saa stor Forsamling som denne, vil sikkerlig Døden i næste Uge komme og bortrive Nogle; det kan maaske blive Taleren og maaske nogen af Tilhørerne. Hvorfor henskyde Spørgsmaalet til en anden Dag? Hvorfor sige til den Herre Jesus igjen i Aften: „Gak bort denne Gang; naar jeg faar beleilig Tid, vil jeg lade dig kalde til mig?“ Hvorfor ikke lade ham komme ind i Aften? Hvorfor ikke nu aabne dit Hjerte og sige: „Ærens Konge, kom ind!“

Vil der nogensinde blive en bedre Anledning? Lovede du ikke for ti, femten, tyve, tredive Aar siden, at du vilde tjene Gud? Nogle af Eder sagde, at I vilde gjøre det, naar I blev gift og fik bosat Eder; og Nogle sagde, at de vilde tjene ham, naar de blev deres egne Herrer. Har I gjort det?

Der findes tre Veie til den fortabte Verden; lad mig nævne deres Navne: Den Første er F o r s ø m m e l s e. Alt hvad et Menneske har at gjøre, er at forsømme Frelsen, og det vil bringe ham til de Fortabtes Verden. Somme Mennesker siger: „Hvad har jeg gjort?“ Vid, at om du forsømmer Frelsen, vil du gaa fortabt. Jeg befinder mig ude i en stærk Strøm og ligger paa Bunden af en liden Baad. Ti Mile nedenfor er Fossefaldet. Enhver, som kommer ned i det, gaar tilgrunde. Jeg behøver ikke at ro Baaden derned; jeg behøver blot at drage Aarerne ind og lægge Armene overkors og være ligegyldig. Alt, hvad Mennesket har at gjøre, er altsaa at folde sine Hænder i Livets Strøm, og han vil drive fremad og fortabes.

Den Anden er: U n d d r a g e l s e. Om jeg for Exempel mødte dig i Døren og trængte ind paa dig med dette Spørgsmaal, og du vilde svare: „Ikke i Aften, Hr. Moody, ikke i Aften;“ og dersom jeg gjentog: „Jeg ønsker, at De vilde trænge ind i Guds Rige,“ vilde du høfligt svare: „Ikke i Aften vil jeg blive en Christen; jeg ved, at jeg bør, men jeg vil ikke i Aften.“

Den Sidste er: F o r a g t. Du er allerede ved Enden af dit Livs Vei, men du foragter Christus. Du hader Christendommen; du hader de bedste Mennesker paa Jorden og de bedste Venner, du har; og om jeg giver dig Bibelen, vil du

rive den i Stykker og trampe den under Fødder. Arme Foragter, du vil snart være i en anden Verden. Skynd dig, og omvend dig til Gud! Paa hvilken Vei er du nu, min Ven, paa Forsømmelsens, Unddragelsens eller Bespottelsens? Besind, at Mange er bleven bortkaldt paa den første Vei; de dør i Forsømmelse. Og en stor Mængde er kaldt bort, medens de unddrager sig. Og en stor Mængde er paa den sidste Vei, foragtende Frelsen.

For nogle Aar siden forsømte de at modtage Frelsen, siden unddrog de sig, og nu foragter de Christus og Christendommen. De hader Bibelen og de Christne, de forbander til og med den Jord, hvorpaa de gaar. Men endnu et Skridt — og de er borte!

O, I Foragtere, jeg stiller for Eder Livet og Døden; hvad vil I vælge? Da Pilatus havde Christus i sin Haand, sagde han: „Hvad vil I, jeg skal gjøre med ham?“ og Skaren raabte: „Tag ham bort! lad ham korsfæstes!“ Unge Mand, er dette din Tale i Aften? Siger du: „Bort med Evangeliet, bort med Christendommen, bort med Eders Bønner Eders Prædikener og Eders Tale om Evangelium! Jeg ønsker ikke Christus.“ Eller vil du være vis og sige: „Herre Jesus, jeg begjærer dig, jeg trænger til dig, jeg vil have dig?“ O, maa Gud bringe dig til at fatte denne Beslutning.

Der er ingen Forskjel.

(Rom. 3, 22.)

Dette er en af de haardeste Sandheder, som Mennesket har at lære. Vi er i Almindelighed tilbøielige til at tænke, at vi dog er lidt bedre end vore Naboer, og dersom vi skulde finde, at de er lidt bedre end os, søger vi at faa dem ned jevnbyrdes med os. Vil du finde ud, hvem og hvad Mennesket er, saa gaa til Romerbrevets 3die Kapitel; thi der omtales Menneskets hele Historie. „Der er Ingen retfærdig, end ikke Een; Alle ere afvegne; de er tilsammen blevne uduelige; der er Ingen, som gjør Godt, end ikke Een." Alle! — Der findes Mennesker, som ønsker at faa sit Liv beskrevet, førend de dør; om nogen af Eder ønsker at læse Eders Biografi, saa vend Eder til dette Kapitel, og I skal der finde den allerede skreven.

Jeg tænker mig, at Nogen siger: „Jeg undrer mig paa, om han virkelig vil paastaa, at der ingen Forskjel er." Afholdsmanden siger. „Er jeg ikke bedre end Drankeren?" Nu vel, jeg ønsker at sige lige her. at det er langt bedre at være afholdende end drukken; langt bedre at være ærlig end uærlig; bedre at være redelig i alle sine Handlinger, end at bedrage til Høire og Venstre i dette Liv. Men naar det kommer til det store Spørgsmaal om Frelse, da vedkommer det ikke Spørgsmaalet det ringeste; „thi Alle have syndet, og dem fattes Guds Ære." Det gamle Adamstræ er ondt, og vi kan ikke bære gode Frugter, uden at vi er indpodede i det sande Vintræ. Dersom jeg har en Frugthave, hvori staar to Æbletræer, som begge bærer bitre og fuldkommen værdiløse Æbler, er det da Forskjel for mig, enten det ene Træ har faaet fem Hundrede Æbler, alle ubrugelige, og det Andet blot to, begge ubrugelige! Her er ingen Forskjel, blot at det ene Træ har baaret flere Frugter end det andet, men de er alle ubrugelige. Saaledes ogsaa med Menneskene. Den Ene tænker, at han blot har

en eller to meget smaa Synder — „Gud vil ikke lægge Mærke til dem! Nei, hin derimod har overtraadt hvert eneste af de ti Bud." Lige meget, der er ingen Forskjel; de er begge skyldige; de har begge overtraadt Loven. Loven fordrer fuldkommen og fuldstændig Opfyldelse; hvis du ikke kan gjøre det, er du fortabt i Lovens Øine. „Hvo, som holder den ganske Lov, men overtræder eet Bud, er bleven skyldig i dem Alle." Sæt, at du hænger en Mand op under Loftet i en Lænke med ti Led; dersom et Led gaar i Stykker, hvad hjælper det da, at de andre ni Led er hele og stærke? Aldrig det mindste. Det ene Led brækker, og ned falder Manden. Men er det nu ikke haardt, at han skal falde ned, naar de øvrige ni Led er hele? Nei, naturligvis ikke. Naar et Led er itu, er det akkurat det samme for Manden, som om alle Led gik i Stykker; han falder. Saaledes er den, som bryder eet Bud, skyldig i dem alle. Han er en Forbryder i Guds Øine. Se paa hint Fængsel med sine Tusinde Offre! Nogle er der for Mord, Nogle for Tyveri, Nogle for Falskneri, Nogle for een Ting og Nogle for en anden. Du kan inddele dem i Klasser; men hver eneste En er en Forbryder. De har Alle overtraadt Loven, og lider Alle dens Straf. Saaledes har Loven gjort ethvert Menneske til en Forbryder i Guds Øine.

Hvis en Mand bekjendtgjorde i Avisen, at han kunde tage et nøiagtigt Fotografi af Folks Hjerter, tror du da, at han vilde faa nogen Kunde! Der er ikke En iblandt os, som du kunde faa til at lade sig fotografere, dersom du kunde fotografere den virkelige Mand. Vi gaar for at fotografere vore Ansigter og tager paa os vor bedste Stads, og hvis Fotografen smigrer os, siger vi: „Jo, det er et udmærket Portræt," og saa lader vi det gaa omkring blandt vore Venner. Men lad den virkelige Mand komme frem — et Fotografi af Hjertet — og se saa til, om Nogen vil lade det gaa omkring blandt sine Naboer. Du vilde ikke engang lade din Kone se det; ja, du vilde endog blive bange selv for at se paa det. Ingen uden Christus ved, hvad der bor i et saadant Menneskehjerte.

Vi fortæller, at Hjertet er bedrageligt mere end alle Ting, og det er ulægeligt, hvo kan kjende det? Vi kjender ikke vort eget Hjerte; Ingen af os har nogen Forestilling om, hvor ondt det er. Adskillige slemme Ting har man skrevet om mig; men jeg ved en hel Del mere Ondt om mig selv end

om noget andet Menneske. Der bor intet Godt i den gamle Adamsnatur. Vi har et Hjerte, der gjør Oprør imod Gud, og vi kunne ikke elske Gud, med mindre vi blive fødte af Aanden. Jeg kan godt forstaa, hvorfor Folk ikke liker det tredie Kapitel af Romerbrevet, — det er for drøit for dem, det siger Sandheden altfor ligefrem. Men netop fordi vi ikke liker det, vil vi have desto bedre af at betragte det; det er høist sandsynligt, at vi der vil finde, netop hvad vi trænger til. Det er Sandheden, man slet ikke synes om; men jeg har bemærket, at den Medicin, vi mindst synes om, er den, som vi har bedst af. Dersom vi skulde tro, at vi ikke er saa onde, som vi beskrives, saa behøver vi blot at tage os selv nærmere i Øiesyn. Her er En, som tror, at han ikke er fuldt saa slet, som dette Kapitel beskriver ham. Han er vis paa, at han er lidt bedre end sin nærmeste Nabo; han gaar jo regelmæssig i Kirke, medens hans Nabo aldrig sætter sin Fod der! „Naturligvis", lykønsker han sig selv med, „vil jeg have langt lettere for at blive frelst." Men du søger forgjæves at komme ifra det. Gud har givet os Loven til at maale os selv med, og ifølge denne mest fuldkomne Maalestok har vi Alle „syndet" og „fattes" og „der er ikke Forskjel".

Paulus kommer med Loven for at vise Mennesket, at det er fortabt og ødelagt. Da Gud er Fuldkommenhedens Gud, maatte han give en fuldkommen Lov, og Loven blev given, ikke for at frelse Menneskene, men for at maale dem. Jeg ønsker, at I maa forstaa dette klart; thi jeg tror, at Hundreder, ja Tusinder snubler her. De prøver paa at frelse sig ved at holde Loven; men den har aldrig været given, for at Menneskene skulde frelse sig ved den. Loven har aldrig frelst et eneste Menneske siden Verdens Begyndelse. Menneskene har forsøgt at holde den; men Ingen har formaaet, og Ingen vil formaa det. Spørg Paulus, hvorfor den blev given. Her er Svaret: „Paa det hver Mund skal tilstoppes, og al Verden skal være skyldig for Guds Dom." I dette tredie Kapitel af Romerbrevet er Verden bleven stillet for Retten og fundet skyldig. Dommen er fældet over os Alle — over disse Præster, Ældste og Menighedslemmer ligesaa fuldt som over den Forlorne og Drukkenbolten. — „Alle har syndet og fattes."

Loven tilstopper ethvert Menneskes Mund. Gud vil, at Mennesket skal ydmyge sig paa sit Ansigt for ham uden et Ord til sit Forsvar. Da vil Gud tale til ham, naar han

bekjender, at han er en Synder, og kaster al sin Egenretfærdighed bort. Jeg kan altid kjende et Menneske, som er kommen Guds Rige nær; hans Mund er stoppet. Om jeg saa maa sige: Gud lukker altid et Menneskes Læber, førend han frelser ham. Job blev ikke frelst, førend han holdt op at tale om sig selv. Se blot, hvorledes Gud tog ham. Først hjemsøger han ham, og Job begynder at tale om sin egen Godhed. „Jeg reddede den Fattige," siger han, „og en Faderløs, og den, som havde ingen Hjælper." Han vilde være bleven en af Menighedens Ældste, dersom der havde været Ældste i de Dage. Han havde været et mageløst godt Menneske! Men nu siger Gud: „Jeg vil gjøre dig nogle faa Spørgsmaal. Bind om dine Lænder som en Mand, saa vil jeg spørge dig, og undervis du mig." Og strax er Job ydmyget; han skammer sig over sig selv; han kan ikke mere tale om sine Gjerninger. „Se," siger han, „jeg er ringe; hvad skal jeg give dig til Svar igjen? Jeg har lagt min Haand paa min Mund." Men han er endnu ikke ydmyget nok, og Gud gjør ham endnu nogle Spørgsmaal. „Ak", siger Job, „jeg har forkyndt det, som jeg ikke forstod, de Ting, som er mig for underlige, hvilke jeg ikke kjendte." Nu er han fuldstændig ydmyget, og han maa bekjende det: „Jeg har hørt dig med hørende Øren, og nu har mit Øie seet dig. Derfor foragter jeg nu mig selv og angrer det i Støv og Aske." Nu staar han paa det rette Punkt ligeoverfor Gud, og nu kan Gud tale til ham. Og Gud hjælper ham og opreiser ham og giver ham dobbelt saa meget, som han eiede før. Skyerne og Taagen og Mørket paa hans Sti forjages, og Evighedens Lys frembryder i hans Sjæl, da han ser sin Intethed for den rene og hellige Guds Aasyn.

Dette er altsaa, hvad Gud giver os Loven for — at vise os vor sande Tilstand.

En Morgen, nogle Uger førend Branden i Chicago, sagde jeg til min lille Familie: „Jeg kommer hjem i Eftermiddag og tager Eder med paa en Kjøretur." Min lille Dreng klappede i Hænderne. „Aa Papa, faar jeg være med og se Bjørnene i Lincoln Park?" — „Ja, Barnet mit." I ved, at Drenge altid er glade ved at se Bjørne, og det varede ikke længe, førend han sagde: „Mama, vil du gjøre mig færdig til Turen." „Det vil endnu vare længe, førend Papa kommer hjem." — „Ja, men jeg vil saa gjerne være færdig, Mama."

Tilsidst blev han da færdig til Turen, vasket og pyntet og pen. „Nu maa du være forsigtig, at du ikke søler dig til igjen," sagde Moderen. Jo naturligvis, han skulde være forsigtig, — han skulde ikke søle sig til. Og saa løb han ud for at vente paa mig. Men det var endnu længe til Eftermiddagen, og efter en liden Stund begynder han at lege. Da jeg kom hjem, fandt jeg ham udenfor, aldeles tilsmudset. „Jeg kan ikke tage dig med i Parken, saaledes som du ser ud, Willie." „Men du sagde, at jeg skulde faa være med, Papa." — „Ja, men det gaar ikke an; du er aldeles tilsølet. Jeg kan ikke vise mig med saadan en skidden liden Dreng." — „Nei, jeg er saa ren, Papa; Mama har vasket mig." — „Men du har sølet dig til sidenefter." Men han begyndte at græde, og jeg kunde ikke overbevise ham om, at han var skidden. „Jeg er saa ren; Mama har vasket mig," gjentog han. Tror I, at jeg gav mig til at snakke for ham? Nei, jeg tog ham blot paa Armen og bar ham ind og lod ham se sit Ansigt i Speilet. Han kunde ikke sige et eneste Ord. Mit Ord var ham ikke nok; men et Blik i Speilet var Alt, hvad han behøvede, — han saa det selv med egne Øine. Nu sagde han ikke længer, at han ikke var smudsig.

Speilet viste ham nu, at hans Ansigt var smudsigt; men jeg brugte ikke Speilet til at vaske ham med, — nei, vist ikke. Men det er netop, hvad mangfoldige Mennesker gjør. Loven er Speilet, hvori vi ser os selv, som viser os, hvor usle og uværdige vi er i Guds Øine; men de tager Loven og forsøger at vaske sig med den! Dette har Mennesket nu forsøgt paa i sex Tusinde Aar; men det har bestandig mislykkedes. Intet Kjød kan ved Lovens Gjerninger blive retfærdiggjort for Gud. Blot eet Menneske har levet, som kunde sige, at han havde holdt Loven, og det var den Herre Jesus Christus. Dersom han havde begaaet en eneste Synd eller var kommen tilkort i ringeste Maade, da vilde hans Selvopoffrelse for os have været til ingen Nytte. Men Menneskene har prøvet paa at gjøre, hvad han gjorde, og er kommen tilkort. Istedetfor at søge Ly under hans Retfærdighed, har de offret Gud sin egen. Og Gud vidste, hvilket elendigt Offer dette vilde blive. „Der er Ingen, som gjør Godt; der er end ikke En."

Det er lige meget, hvor du sætter Mennesket: overalt, hvor han er bleven prøvet, er det gaaet rent galt med ham.

Han blev sat paa Prøve i Eden; og Nogle siger, at de ønsker, de havde været i Adams Sted. Dersom du havde været i hans Sted, vilde det have gaaet ligesaa galt med dig, som det gik med ham. Slip fem Hundrede Børn ind i denne Sal, og giv dem ti Tusinde Stykker Legetøi; sig dem, at de kan løbe omkring i hele Salen og faa Alt, hvad de ønsker, undtagen en Ting, som staar — f. Ex. borte paa Sankeys Orgel. Saa gaar du ud en Stund, og tror du ikke, det er det første de vil gaa efter? Jo, intet i Salen vil have den Tillokkelse for dem, som netop denne ene Ting, som de ikke fik Lov til at røre. Lader os derfor ikke tro, at Adam var værre end os selv. Adam blev sat paa Prøve, og Satan gaar ind i Eden. Jeg ved ikke, hvorlænge han var der; men jeg tror neppe at han havde været der i tyve Minutter, førend han havde berøvet Adam Alt, hvad han havde. Her kommer Adam lige fra sin Skabers Haand; Satan viser sig, kommer med en Fristelse, — og ned falder Adam. Det gik galt med ham.

Derpaa optog Gud Mennesket i Pagt med sig. Han sagde til Abraham: „Se til Himmelen og Stjernerne, og til Sandet ved Havets Bred, — saa skal din Afkom vorde. Jeg vil gjøre min Pagt mellem mig og dig og formere dig ganske meget." Men hvor rent galt gik det ikke Menneskene under den gamle Pagt? Gaa tilbage i din Bibel og læs derom!

De blev udført af Ægypten, saa mange Tegn og Undere, og stod tilsidst ved Foden af Sinai Bjerg; da bliver Guds hellige Lov givet dem. Lovede de ikke at holde den? „O jo," raabte de, „vi skal visselig holde Loven." Hvis du hørte dem tale, maatte du tro, at nu vilde Alt blive vel. Men vent blot, til Moses og Josva har vendt dem Ryggen! Ikke snarere er deres Anførere gaaet op paa Bjerget for at have en Sammenkomst med Gud, førend de begynder at sige: „Hvor er der nu bleven af denne Moses? Vi ved ikke, hvor han er. Kom, lad os gjøre os en anden Gud! Aron, gjør os en Guldkalv; her er de Smykker, som vi fik af Ægypterne, — kom og gjør os en anden Gud." Da saa Kalven var færdig, opløftede Folket et høit Skrig og faldt ned og tilbad den. — „Tys, hør! hvad er det for et Skrig, jeg hører?" siger Moses, medens han stiger ned ad Bjergets Side. „Ak," siger Josva, „der er Kamp i Leiren — det er de Seirendes Raab." — „Nei," siger Moses, „det er ikke Seiersraab eller Krigs-

raab, Josva, — det er Afgudsdyrkernes Skrig. De har forglemt den Gud, som frelste dem af Ægypternes Haand, som førte dem igjennem det røde Hav, som bespiste dem med Manna fra Himmelen, Engleføde. De har glemt sine Løfter om at holde Budene. Allerede er de to overtraadt — „ingen fremmede Guder“, „intet udskaaret Billede.“ De har gjort sig en ny Gud — en Guldgud!“ Og det har Menneskene gjort lige til den Dag idag.

Guldkalven har flere Tilbedere i denne By end Himmelens Gud. Se dig om! man offrer den Helbred og Lykke og Fred. „Giv mig tredive Sølvpenge, og jeg vil sælge dig Christus!“ er Verdens Raab idag. „Giv mig Pynt og Stads, og jeg vil sælge dig Christus!“ „Jeg vil offre min Kone, mine Børn, mit Liv, mit Alt for Drik! Jeg vil sælge min Sjæl for Drik!“ Det er let at bebreide disse Folk, at de dyrkede Guldkalven; men hvad gjør vi selv?“ Ak, det gik galt med Menneskene i gamle Dage, og det har gaaet ligedan med dem stedse siden.

Saa satte Gud Dommere over dem, og mageløse Dommere var det; men atter gik det galt. Derpaa kom Profeterne, og lige galt gik det. Endelig kom Sønnen selv ned fra Himmelen, lige fra Faderens Skjød. Han forlod Thronen og kom herned for at lære os, hvorledes vi skulde leve. Vi tog ham og myrdede ham paa Golgatha! Mennesket for vild paa Christi Tid.

Og nu lever vi i Naadens Tid, — en vidunderlig Tid. Gud udøser Velsignelser fra Himmelen. Men hvorledes gaar det Mennesket i denne Naadens Tid? Rent, rent elendigt. Se paa hin Mand, der raver mod en Drankers Grav, og hans Sjæl mod Drankerens Helvede. Se paa de arme Skjøger paa vore Gader. Se paa Udsvævelserne, Fattigdommen, og de væmmelige, selvforskyldte Sygdomme. Se paa Lasten og Forbrydelsen, der trives overalt, og sig mig saa, om det ikke er sandt, at det gaar rent galt med Mennesket under Naaden.

Ja, det gaar ganske galt med Mennesket. Jeg kan se helt over paa den anden Side af det tusindaarige Rige; Christus har svunget sit Scepter over Jorden i Tusinde Aar, — men fremdeles gaar det galt med Mennesket. Thi „naar de Tusinde Aar er fuldendte, skal Satanas løses af sit Fængsel, og han skal udgaa at forføre Folkene fra Jordens fire Hjørner,

Gog og Magog, at forsamle dem til Strid....og de omringede de Helliges Leir og den elskede Stad. Og Ild nedfaldt fra Himmelen og fortærede dem." Hvad Mennesket trænger til, er en ny Natur; han maa gjenfødes. Hvor daarligt er dog det Ord: „Man lærer af Erfaring." Mennesket har længe været i Skole og har endnu ikke lært sin Lexie — sin egen Svaghed og Uduelighed. Han har endnu høie Tanker om sin egen Styrke. „Herefter skal jeg staa fast," siger han. „Denne Gang har jeg fundet den rette Maade. Nu kan jeg holde Loven." Men den første Fristelse kommer, og — han falder. Mennesket vil ikke tro paa Guds Kraft. Mennesket vil ikke erkjende, hvor vildfarende han er og overgive sig til Christus, at han kan frelses fra sine Synder.

Men er det ikke bedre, at vi i denne Verden opdager, hvor rent galt det er fat med os, og gaar til Jesus for at finde Frelse, end at vi vedbliver at sove og gaar lige ind i Helvede uden at vide, at vi er Syndere?

Jeg ved det, at denne Lære, at vi Alle er uduelige, at vi har syndet og fattes Guds Ære, er det naturlige Menneske i høieste Grad imod. Hvis jeg havde lagt an paa at finde det mest modbydelige Vers i hele Bibelen, kunde jeg maaske ikke have valgt noget, der i Almindelighed er mindre likt end dette: „Der er ikke Forskjel."

Jeg kan tænke mig, og jeg tror, at jeg har Grund til at tænke mig det, at Noah, medens han byggede Arken, engang imellem forlod sit Arbeide for at prædike. Naar de Forbigaaende standsede for at lytte, hørtes ikke Hammerens og Høvlens Lyd. Noah har holdt op med sit Arbeide. Han har begivet sig afsted paa en Missionsreise for at advare sine Landsmænd. Maaske forkyndte han dem, at der vilde komme en Vandflod og opsluge alle Uretfærdighedens Tjenere; maaske advarede han dem, at Enhver, som ikke var i Arken maatte omkomme, at der ikke vilde blive nogen Forskjel. Rimeligvis har da En og Anden sagt: „Du gjorde bedre i, Noah, at gaa tilbage og fuldføre dit Arbeide, end at komme her og prædike. Tænker du, at vi vil tro paa saadant Vrøvl? Du siger, at Alle skal omkomme uden Forskjel. Venter du virkelig, at vi skal tro, at Konger og Fyrster, Statholdere og Dommere, Tiggere, Tyve og Skjøger, Alle skal omkomme uden Forskjel?" — „Ja", svarer Noah, „Vandfloden, som kommer snart, vil bortrydde

Eder Alle, — Enhver, som ikke er i Arken, maa dø. Der vil ikke blive nogen Forskjel." Uden Tvivl troede de, at Noah var rent fra Forstanden. Men kom alligevel ikke Floden og bortrev dem Alle — Fyrster og Tiggere, Stoddere og Konger? Var der nogen Forskjel? Nei, ingen Forskjel!

Da Dødsengelen skulde gaa igjennem Ægypten, da lo uden Tvivl den stolte Ægypter ad de stakkels Israeliter, som bestrøg deres Dørstolper med Blod. „Hvilken taabelig Indbildning," sagde han spottende, „at stryge Blod paa en Dørstolpe. Hvis der var en Ulykke i Vente, saa vilde jo dette ikke kunne holde den ude. Jeg tror slet ikke, at der kommer nogen Død, — og hvis den kommer, saa rører den vel disse stakkels Folk, men den kommer vist ikke nær til os." Men da Natten kom, var der ingen Forskjel. Kongen i sit Slot, Fangen i sit Fængsel, Tiggeren paa Landeveien — de var Alle lige. Ind i hvert eneste Hus trængte Rædslernes Fyrste, og der var almen Sorg i Landet. I den Fattiges og Ringes Hjem, i Fyrstens og Adelsmandens Hjem, i Statholderens og Embedsmandens Hjem laa den ældste Søn Lig. Alene de stakkels Israeliter, som havde Blodet paa sine Dørstolper, gik fri. Og naar Gud kommer til os i Dommen, vil det gaa os Alle ligedan, dersom vi ikke er i Christus. Lærd eller Ulærd, Høi eller Lav, Præst eller Skriftklog — der vil ikke være Forskjel.

Endvidere, jeg kan godt tænke mig Abraham gaaende ned fra Høiene til Sodoma. Han staar, lad os sige paa Gadehjørnerne, kort før dets Ødelæggelse: „I Mænd af Sodoma, jeg har et Budskab til Eder fra min Gud." Folk standser og ser paa den gamle Mand, — du kan se hans hvide Lokker, hvorledes Vinden blæser igjennem dem. „Jeg har en Advarsel til Eder," raaber han. „Gud vil ødelægge de fem Steder paa Sletten, og Enhver, som ikke flygter til Bjergene histborte, maa omkomme. Naar han kommer for at dømme Eder, vil der ikke blive nogen Forskjel. Alle maa dø. Statholderen, Fyrsterne, de Fornemste, de Mægtige, Dommerne, Skatmestrene — Alle maa dø. Der kan ingen Forskjel blive." Men disse Sodomiter svarer: „Det er bedre, at du gaar tilbage til dit Telt paa Høiene, Abraham; vi tror ikke et Ord af, hvad du siger: „Sodoma har aldrig havt saadan Velstand, Forretningerne har aldrig været saa blomstrende, som netop nu. Solen har aldrig skinnet herligere end idag. Lammene sprin-

ger paa Høiene, og Alting gaar, som det har gaaet i Aarhundreder. Prædik ikke saadant Vrøvl, vi tror det ikke." Nogle faa Timer gaar hen, og Sodoma ligger i Aske. Gjorde Gud nogen Forskjel paa dem, som ikke vilde tro? Nei, Gud fremsætter aldrig nogen „Modsigelse"; hvad han siger er Sandhed. „Alle har syndet og fattes Guds Ære," siger han, „og der er ikke Forskjel." Jeg læser om en Ildstrøm, som engang skal rulle henover denne Jord, og naar Gud kommer i Dommen, skal der ikke være nogen Forskjel; og hvert Menneske, som ikke er i Christus, maa omkomme.

Det var min sørgelige Lod at være tilstede ved Chicagos Brand. Medens Flammerne rullede henover vore Gader og fortærede Alt paa sin Vei, saa jeg de Store og de Lærde, de Vise og de Ærværdige flygte for Ilden sammen med Tiggeren, Tyven og Skjøgen. Alle var lige. Som Flammerne rullede gjennem Byen, var det ligesom Dommedag. Hverken Borgermesteren eller de Mægtige eller de Vise kunde standse disse Flammer. De var Alle lige da, og Mange, som eiede Hundredetusinder, blev fattige den Nat. Naar Dommens Dag kommer, vil der ikke blive nogen Forskjel. Da Syndfloden kom, var der ingen Forskjel; Noahs Ark var mere værd end hele Verden. Dagen før var den Gjenstand for Verdens Latter, og hvis den var bleven sat til Auktion, vilde Ingen have kjøbt den, undtagen til Brænde. Men Floden kom, og da var den mere værd end al Verdens Rigdom. Og naar Dommedag kommer, vil Christus være mere værd end hele denne Verden, mere end Titusinde Verdener. Og dersom det var forfærdeligt i Noahs Dage at dø udenfor Arken, saa vil det blive langt forfærdelige for os at gaa i vore Synder ned til Graven uden Christus.

Nu haaber jeg, at I har indseet, hvad jeg har søgt at bevise: at vi Alle er ligestore Syndere. Dersom det ikke er lykkedes mig at bevise det, da har Mødet i Aften været forgjæves. Jeg vil bruge endnu et andet Billede eller to; thi jeg vilde gjerne gjøre denne Sandhed saa klar, at et Barn kunde forstaa den. I gamle Dage, fortælles der, brugte man i England et Spil, som bestod i, at man skjød med Pile gjennem en Ring, der var anbragt paa Toppen af en Stang. Den, som ikke fik alle sine Pile igjennem Ringen, blev kaldt en „Synder". Nu vil jeg benytte dette Billede for et Øieblik. Sæt, at vor Stang staar borte ved Galleriet med Ringen paa

Toppen. Lad os sige, at jeg har ti Pile, og Sankey ogsaa ti. Jeg tager op min første Pil og tager godt Sigte. Ak, jeg skjød feil. Derfor er jeg en „Synder". — „Men," siger jeg, „jeg vil gjøre mit Bedste med mine andre ni, — jeg har skudt feil blot en Gang." Ligesom visse Mennesker, der forsøger at holde alle Bud undtagen eet! Jeg skyder paany og forfeiler Maalet atter igjen. „Nuvel", siger jeg, „jeg har endnu otte Pile igjen, — og ud flyver nok en Pil. Bom! Jeg udskyder alle Pilene uden at faa en eneste gjennem Ringen. Godt, jeg var en „Synder" efter den første Bom, og det samme er jeg efter den tiende. Nu kommer Sankey med sine ti Pile. Han skyder og faar sin første Pil igjennem. „Ser du det", siger han. „Godt", svarer jeg, „ros dig ikke, førend du har faaet dem Alle igjennem; hold paa." Han tager den anden Pil, og den gaar igjennem. „Ah, ser du det." — „Ros dig ikke", gjentager jeg, „førend Alle ti er igjennem." Naar et Menneske slet ikke har overtraadt Loven, da har han noget at rose sig af. Nu gaar den tredie Pil igjennem, og saaledes indtil de ni, den ene efter den anden, er igjennem. „Nu," siger Sankey, „endnu en Pil, og saa er jeg ingen „Synder". Han lægger den sidste Pil paa Buen; han skjælver en Smule, og skyder Bom. Og saaledes er han en „Synder" ligesaafuldt som jeg. Min Ven, har du aldrig skudt Bom? Er du aldrig kommen tilkort? Jeg gad se den Mand, som aldrig har skudt Bom. H a n h a r a l d r i g v æ r e t t i l.

Lad mig give Eder kun et Billede til. Da Chicago var en liden By, var der i Byloven en Bestemmelse, der overlod til Borgermesteren at ansætte hele Politiet. Dette gik godt, saalænge Byen endnu var liden; men da den fik tre eller fire Hundredetusinde Indbyggere, lagde den omtalte Bestemmelse for stor Myndighed i en enkelt Mands Hænder. Derfor fik Byraadet en ny Lov sat igjennem, der fratog Borgermesteren denne Myndighed og overlod den til en af Regjeringen udnævnt Kommission. I denne nye Lov var der en Bestemmelse, at Ingen kunde blive Politibetjent, med mindre han havde en vis Høide — lad os sige fem Fod og sex Tommer. Da Kommissionen var bleven bemyndiget dertil, averterede den efter Politibetjente, og i Bekjendtgjørelsen stod der, at Ingen behøvede at melde sig, som ikke havde gode Anbefalinger. Jeg husker, at jeg gik forbi Kontoret en Dag, da der stod en stor Flok Ansøgere udenfor og ventede paa at faa slippe ind. De

spærrede ganske Fortouget og drøftede sig imellem sin Udsigt til at faa Ansættelse. „Jeg har et godt Anbefalingsbrev fra Borgermesteren og Overdommeren,“ siger den Ene. — „Og jeg,“ siger den Anden, „har en udmærket Attest fra Senator N. N. Jeg er sikker paa min Plads.“ Disse to Mænd kommer ind sammen og lægger sine Breve paa Kommissionens Bord. „Nu vel,“ siger Kommissærerne, „I har vistnok en hel Del Breve; men vi vil ikke læse dem, førend vi har maalt Eder.“ Ja, dette havde de rent glemt! Saa bliver den Første maalt, og han er ikke mere end fem Fod. „Der er ingen Udsigt for Dem,“ siger Kommissærerne; „Loven siger, at Folkene skal være fem Fod og sex Tommer, og De holder ikke Maalet.“ — „Ja,“ siger den Anden, „jeg har langt bedre Udsigt end ham; jeg er en god Del høiere end ham.“ Han begynder at maale sig med den Anden, og saaledes gjør Folk bestandig. Maal Eder selv med Guds Lov eller med Guds Søn, og da skal I finde, at I kommer tilkort. Manden gaar op til Betjentene, og de maaler ham; han er fem Fod og ni Tiendedels Tomme. „Nytter ikke,“ siger de; „De holder ikke Maalet.“ — „Ja, men der mangler jo bare en Tiendedels Tomme,“ svarer han. — „Det er det samme,“ siger de, „der er ingen Forskjel.“ Han gaar tilsammen med den Mand, som var fem Fod. Den Ene var sex Tommer for lav; den Anden blot en Tiendedels Tomme; men Loven kan ikke rokkes. Og Guds Lov er den, at Ingen skal indgaa i Himmeriges Rige med en eneste Synd paa sig. Den, som har overtraadt det mindste Bud, er skyldig i dem alle.

„Er der da noget Haab for mig?“ siger du. Hvilken Stjerne findes der, som kan sprede dette Midnattens Mulm og Mørke? Hvad skal der blive af mig? Dersom alt dette er sandt, er jeg en arm fortabt Sjæl. Jeg har syndet fra min tidligste Barndom.“ — Gud være lovet, mine Venner, her er det netop Evangeliet tager fat. „Han, som ikke vidste af Synd, har Gud gjort til Synd for os.“ „Han blev saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgjerninger. Straffen laa paa ham, at vi kunde have Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar. Vi, vi fore Alle vild som Faarene, vi vendte os hver til sin Vei; men Herren lod Alles vore Misgjerninger møde ham.“

Du spørger mig, hvad mit Haab er: Det er, at Christus døde for mine Synder, i mit Sted, i min Plads, og derfor

kan jeg indgaa til det evige Liv. Du spørger Paulus, hvad hans Haab var: „Christus døde for vore Synder ifølge Skrifterne.“ Dette er det Haab, i hvilket alle de herlige Martyrer afled, i hvilket alle de, som har gaaet ind af den himmelske Port, har fundet sin eneste Trøst. Tag denne Stedfortrædelsens Lære ud af Bibelen, og det er forbi med mit Haab. Med Loven uden Christus er vi Alle fortabte. Loven har vi overtraadt, og den kan kun hænge som Retfærdighedens hvasse Sværd over vort Hoved. Selv om vi kunde holde Loven fra dette Øieblik af, saa staar dog vore fordums Overtrædelser tilbage. „Uden Blodsudgydelse sker ikke Forladelse.“

Den er alene frelst for Evigheden, som søger Ly bag Christi fuldførte Værk. Hvad Loven ikke kan gjøre for os, det kan han. Han adlød den, indtil den mindste Tøddel, og under hans Lydighed kan vi tage vor Plads. For os har han lidt alle Lovens Straffe og betalt, hvad Loven kræver. „Han bar vore Synder paa sit Legeme paa Træet.“ Han saa den rædsomme Ende fra Begyndelsen af. Han vidste, hvilken Død, hvilken Fordærvelse og hvilken Elendighed, der ventede os, dersom vi blev overladte til os selv. Og han kom ned fra Himmelen for at lære os den nye og levende Vei, ved hvilken Alle, som tror, bliver retfærdiggjorte i Alt det, hvori de ikke kunde retfærdiggjøres ved Mose Lov.

Der er en bekjendt Historie fra Napoleon den Førstes Tid. Under en af de mange Krige, blev en Mand, som nødig vilde gaa i Krigen, udskreven til Soldat. Men han havde En, som tilbød sig at gaa i hans Sted. Vennen gik ind i Regimentet under hans Navn og blev sendt i Krigen. Nogen Tid derefter stod der et Slag, i hvilket Vennen faldt, og de begrov ham paa Slagmarken. Nogen Tid derefter trængte Keiseren atter til flere Folk, og ved en Feiltagelse blev den første Mand paany udskreven. De vilde føre ham bort; men han protesterede: „I kan ikke tage mig.“ — „Hvorfor ikke?“ „Jeg er død,“ var Svaret. — „Du er ikke død, du lever og er rask.“ — „Nei, men jeg er død,“ vedblev han. — „Du maa være gal, Mand! Hvor døde du?“ — „I hint Slag, og man begravede mig paa Slagmarken.“ — „Du taler som et galt Menneske,“ raabte de, men Manden holdt paa med Sit, at han var død og begraven for flere Maaneder siden. „Se efter i Protokollen,“ sagde han, „og se, om det ikke forholder sig saaledes.“ De saa efter og fandt, at han havde Ret.

De fandt Mandens Navn som udskreven, sendt i Felten og udstrøgen som død. „Ja," sagde de, „du er jo ikke død; du maa have faaet En i Stedet for dig, — det maa have været din Stedfortræder." — „Jeg ved det," svarede han; „han døde i mit Sted. I kan ikke røre mig. Jeg døde i den Mand, og derfor gaar jeg nu fri. Loven har ingen Fordring paa mig." Man vilde ikke anerkjende denne Stedfortrædelses Lære, og Sagen blev bragt for Keiseren. Men han sagde, at Manden havde Ret, — han var død og begraven i Lovens Pine, og at Frankrig ingen Fordring mere havde paa ham.

Denne Historie være nu sand eller ikke; men een Ting ved jeg, som er sandt: at Himlens Keiser anerkjender Stedfortrædelsens Lære. Christus er død for mig, — dette er mit Haab om evigt Liv. „Der er ingen Fordømmelse for dem, som er i Christo Jesu." Spørger du mig, hvad du maa gjøre for at blive delagtig i denne Velsignelse, saa svarer jeg: Gaa og underhandle personlig derom med Christus. Tag, som en Synder, din Plads ved Korsets Fod. Afklæd dig al din Egenretfærdighed, og iför dig Christi. Indhyld dig i hans fuldkomne Klædebon og modtag ham med enfoldig Tillid som din egen Frelser. Paa den Maade bliver du Arving til de uvurderlige Skatte, som han har kjøbt med sit Blod. „Saa Mange, som ham annammede, dem har han givet Magt til at blive Guds Børn." Ja, Guds Børn, — Magt til at overvinde Verden, Kjødet og Djævelen, Magt til at korsfæste enhver besnærende Synd, Lidenskab, ond Begjærlighed, — Magt til at triumfere over enhver Modgang og Fristelse i dit Liv: „Jeg formaar Alt i Christo, som gjør mig stærk."

Jeg har forsøgt at fortælle Eder den gamle Sandhed, at Menneskene er Syndere. Kan hænde, at jeg har talt til En eller Anden, som synes, at det blot er at spilde Tiden. „Gud ved, at jeg er en Synder," siger han, „I behøver ikke at bevise det. Ligesiden jeg kunde tale, har jeg ikke gjort Andet end overtræde hver eneste Lov i Himmelen og paa Jorden." — Godt, min Ven; for dig har jeg et godt Budskab. Det er Gud ligesaa let at frelse dig, som har overtraadt alle hans Bud, som den, der har overtraadt kun et af dem. I er begge døde — døde i Synden. Det er ligegyldigt, hvor døde I er, eller hvorlænge I har været døde; Christus kan bringe Eder tillive lige let. Der er ingen Forskjel. Da Christus mødte den fattige Enke, der kom ud af Nain, idet hun fulgte sin el-

skede Søns Lig til Graven, — han var ganske nylig død, — da kunde hans ømme Hjerte ikke gaa hende forbi; han standsede Ligtoget og bød den Døde at staa op. Hans Ord blev strax adlydt, og atter engang følte Moderen sig omslynget af sin elskede Søns Arme. Og da Jesus stod ved Lazarus's Grav — han havde været død i fire Dage, — var det da ikke ligesaa let for ham at sige: „Lazarus, kom frem!" Var det ikke ligesaa let for ham at opvække Lazarus, der havde været død i fire Dage, som Enkens Søn, der havde været død i en Dag? Jo, det var lige let, der var ingen Forskjel. De var begge ligemeget døde, og Christus frelste den Ene ligesaa let og ligesaa villig og ligesaa kjærlig som den Anden. Derfor, min Ven, behøver du ikke at klage over, at Christus ikke kan frelse dig. Jo, Christus døde for de Ugudelige. Og dersom du i dette Øieblik vender dig til ham med et oprigtigt Hjerte og enfoldig annammer ham som din Herre og Frelser, da har jeg hans Ords Fuldmagt til at sige dig, at „han vil ingenlunde støde dig ud."

Men du, som aldrig har følt din Synds Byrde, — du, som mener, at der er en stor Forskjel, — du, som takker Gud, at du ikke er som andre Mennesker — vogt dig! Gud har Intet at sige til den Egenretfærdige, og dersom ikke du ydmyger dig i Støvet for ham og erkjender for ham dine Misgjerninger og Synder, saa maa Himlens Port, der kun aabner sig for Syndere, frelste af Naade, for evigt være stængt for dig.

Gode Nyheder.

(„Evangelium." 1 Kor. 15, 1.)

Jeg tror neppe, at der findes noget Ord i vort Sprog, som mindre er forstaaet, end Ordet „Evangelium". Vi hører det hver Dag, og vi har hørt det fra vor tidlige Barndom, men alligevel findes der mange Mennesker, ja endog mange Christne, som ikke forstaar, hvad det betyder. Jeg tror, at jeg længe havde været et Guds Barn, førend jeg virkelig forstod det. Ordet „Evangelium" betyder „Guds Tid" eller: god Tid, eller med andre Ord: gode Nyheder. Evangelium er et Budskab om stor Glæde. Aldrig kom bedre Nyheder fra Himmelen; aldrig naaede bedre Nyheder end Evangelium Menneskeslægtens Øre. Da Engelen kom ned fra Himmelen for at forkynde dette Budskab, hvad sagde han da til Hyrderne paa Bethlehems Marker? „Se, jeg forkynder Eder sørgelige Tidender?" Nei! „Se, jeg bringer Eder daarlige Nyheder." Nei! Han sagde: „Se, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket; thi Eder er idag en Frelser født, som er den Herre Christus i Davids Stad." Om disse Hyrder havde været lig saa mange Mennesker i vor Tid, vilde de have sagt: „Vi tror ikke, at det er gode Nyheder; det er blot Galskab. Disse Engle søger at faa i Stand en Vækkelse og forsøge at forurolige os; tro dem ikke." Dette er, hvad Satan nu siger: „Tro ikke, at Evangelium indeholder gode Nyheder; det vil blot gjøre Eder elendige." Han ved, at i det Øieblik et Menneske tror den gode Nyhed, vil han tage imod den. Og Ingen, som staar under Djævelens Magt, tror virkelig, at Evangelium indeholder gode Nyheder. Men disse Hyrder troede det Budskab, som Engelen bragte, og deres Hjerter fyldtes med Glæde. Om en Dreng kom hid til Nogen af Eder med et særdeles vigtigt Budskab, vilde I ikke paa Modtagerens Blik kunne se, af hvad Indhold det havde været. Om det bragte gode Nyheder, vilde du kunne se

det paa hans Ansigt i et Dieblik. Dersom det forkyndte ham, at hans forlorne Søn, som havde været borte i det fremmede Land, var kommen til sig selv lig ham i Luk. 15, tror I ikke, at Faderens Aasyn vilde lyse af Glæde? Og hvis hans Hustru var der, vilde han vistnok ikke bie med at vise hende det, indtil de var komne hjem, eller indtil hun bad om at faa se det, men han vilde give hende det, og ogsaa hendes Aasyn vilde lysne, idet hun deltog i hans Glæde. Men det Budskab, som Evangelium bringer, er endnu herligere. Vi er døde i Overtrædelser og Synder, men Evangelium byder Liv. Vi er Fiender til Gud, men Evangelium tilbyder Forsoning. Verden er i Mørke, men Evangelium tilbyder Lys. Fordi Mennesket ikke vil tro Evangelium, at Jesus er Verdens Lys, er Verden endnu idag i Mørke; men idet Mennesket tror Evangelium, oplyser Lyset fra Golgatha hans Vei.

Jeg vil sige Eder, hvorfor jeg elsker Evangelium. Det er, fordi det har været den bedste Nyhed, jeg nogensinde har hørt. Det er derfor, jeg ønsker at prædike det, fordi det har gjort mig saa meget Godt. Intet Menneske kan tilfulde sige, hvad Evangelium har gjort for ham; men jeg tror at kunne fortælle, hvad det har befriet mig for. Det har borttaget fra min Vei fire af de bitreste Fiender, som jeg nogensinde har havt.

En af disse skrækkelige Fiender kaldes i 1 Kor. 15: „Den sidste Fiende, Døden." Evangelium har borttaget den. Jeg tænker mig ofte tyve Aar tilbage, forinden jeg blev omvendt, hvor mørkt det da syntes, naar jeg tænkte paa Fremtiden. Jeg saa paa Døden som paa et forskrækkeligt Rovdyr og mindes. hvorledes den pleiede at kaste sine mørke Skygger over min Vei; hvorledes jeg bævede, naar jeg tænkte paa den forskrækkelige Time, da den skulde komme over mig; hvorledes jeg ønskede at faa dø i en langsom Sygdom, f. Ex. Tæring, saa at jeg kunde faa forberede mig paa dens Komme. Det var almindeligt i vor By, at naar Nogen døde, at ringe hans Alder med den gamle Kirkeklokke, og aldrig undlod jeg at tælle Slagene. Imellem var det syvti, stundom otti; ofte talte jeg blot til mellem tolv og tyve, og nogle Gange ringede det for Nogen, som Døden havde truffet ved min Alder. Det gjorde et høitideligt Indtryk paa mig. Jeg kjendte, at jeg var ræd, naar jeg tænkte paa, hvorledes Dødens kolde Haand vilde afskjære Livstraaden. Jeg tænkte paa, hvorledes jeg skulde bortrykkes for at tilbringe Evigheden i et ukjendt

Land. Naar jeg saa ned i Graven og saa Graveren kaste Jord paa Kistelaaget, syntes disse Ord: „Af Jord er du kommen, til Jord skal du blive“, som en Dødsringen for mig.

Men nu er Alt forandret. Graven har mistet sin Rædsel, og jeg kan udraabe: „Død, hvor er din Braad?“ Og jeg hører, hvorledes det fra Golgatha svarer: „Begraven i Guds Søns Barm.“ Han fratog Døden sin Braad for mig, og modtog den i sin egen Barm. Tag en Hveps og berøv den dens Braad, og du vil ikke frygte den mere end en Flue. Saaledes har Døden mistet sin Braad. Denne sidste Fiende er bleven overvundet, og jeg kan se paa Døden som paa et beseiret Offer. Alt, hvad Døden nu kan faa, er den gamle Adam, og jeg frygter ikke for dens Komme, da den kommer for at befri mig for ham. Jeg skal faa et forherliget Legeme, et Opstandelsens Legeme, et Legeme langt herligere end dette. Om Døden i dette Dieblik kom snigende op til denne Prædikestol og lagde sin kolde Haand paa mit Hjerte, saa at det ophørte at slaa, saa vilde jeg opstige til Himmelen og for stedse være nær Herren. Evangeliet har altsaa gjort denne Fiende til min Ven. Hvilken herlig Tanke, at i Døden faa synke i Jesu Arme og blive baaret til det evige Hvilens Land! „Døden er mig en Vinding“, siger Apostelen. Jeg forestiller mig, at da de lagde vor Frelser i Josephs Grav, kunde Nogen have tænkt sig Døden siddende over den sigende: „Jeg har ham; han er mit Offer. Han sagde, at han var Opstandelsen og Livet. Nu holder jeg ham i min kolde Favn. De tænkte, at han aldrig skulde dø, men se paa ham nu. Han maatte betale Skat til mig.“ Nei, aldrig! Den ærefulde Morgen kom, da Menneskens Søn sønderbrød Dødens Baand og som dens Beseirer opstod fra Graven. „Jeg lever,“ udraaber han, „I skal ogsaa leve.“ Ja, I skal ogsaa leve — er ikke det en god Nyhed? Ak, mine Venner, det er dog intet sørgeligt Budskab dette Evangelium, som gjør det saa liflligt at leve og saa lifligt at faa dø.

En anden skrækkelig Fiende, som plagede mig, var Synden. Med Forfærdelse tænkte jeg paa den Stund, da alle mine Barndomssynder, enhver hemmelig Tanke, ethvert ondt Begjær, alt, som havde været gjort i Mørket, skulde blive fremdraget i Lyset fremfor den forsamlede Skare af alle Folk. Lovet være Herren, disse Tanker er nu borte! Evangeliet siger mig, at mine Synder er borttagne i Christus. Af Kjærlighed

til mig har han taget alle mine Synder og kastet dem bag sin Ryg, og der er en sikker Plads for dem. Gud ser aldrig tilbage; han ser altid fremad, og han skal ikke se dine Synder, da de er bag hans Ryg — dette er et af hans egne Billeder. Satan maa gaa bag Gud, dersom han skal finde dem. Og hvor langt borte er de ikke? „Saa langt borte som Østen er fra Vesten, lader han vore Overtrædelser være langt fra os.“ Ikke blot nogle af dem, har han borttaget, men alle. Du kan opstable dine Synder, indtil de reiser sig som et mørkt Bjerg, og multiblisere dem med Titusinde; og naar du har forsøgt at opregne alle de Synder, som du har begaaet, saa lad mig komme med et Guds Ord som dette: „Jesu Christi, Guds Søns Blod renser fra al Synd,“ og Bjerget smelter bort. For nogen Tid siden spurgte en Lærer i Irland en liden Dreng, om der var Noget, som Gud ikke kunde gjøre, og Drengen svarede: „Han kan ikke se mine Synder gjennem Christi Blod.“ Dette er netop, hvad han ikke kan. Blodet bedækker dem. Er det ikke et lifligt Budskab, at dine Synder er borttagne? Saa kom da til Jesus som en Synder og modtag hans Evangelium. Han beder dig; nei, han bønfalder dig at gjøre det. Du er indbudt til at gjøre et Bytte; at befries fra alle dine Synder og tage Christus og hans Retfærdighed i Stedet for dem. Er ikke dette gode Nyheder?

Endnu en anden Fiende var der, som pleiede at forurolige mig, nemlig D o m m e n. Jeg tænkte paa den forfærdelige Dag, da jeg skulde fremstilles for Guds Ansigt. Jeg vidste ikke, enten jeg skulde faa høre Christus sige til mig: „Viger bort, du Forbandede“, eller: „Kommer hid, du min Faders Velsignede.“ Og jeg tænkte, at intet Menneske vilde kunne sige, enten han skulde komme paa den høire eller venstre Side, før han stod for Guds Aasyn. Men Evangelium siger mig, at dette afgjøres allerede her: „Der er ingen Fordømmelse for dem, som er i Christo Jesu.“ Naar du ser Ordene „sandelig, sandelig“ i Skriften, kan du være forvisset om, at der kommer noget særdeles vigtigt. — „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: Hver den, som hører mit Ord og tror paa ham, som har sendt mig, h a r det evige Liv og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet.“ Tak og Lov! Jeg skal ikke komme til Dommen for Synd. Det er ingen uvis Sag; Gud har afgjort den. Christus blev dømt for mig og døde i mit Sted, og jeg gaar fri. Den, som tror, h a r

det evige Liv. Er ikke det gode Nyheder? En Mand bad for mig forleden, at jeg maatte opnaa evigt Liv tilsidst. Jeg kunde ikke have sagt Amen til den Bøn, om han havde ment, hvad Ordene sagde; thi jeg fik evigt Liv for mange Aar siden, da jeg blev omvendt. Hvad er Guds Gave, om ikke det evige Liv? Og hvad er det, som gjør Evangelium til saadant et glædeligt Budskab? Er det ikke dette, at det tilbyder evigt Liv til enhver fattig Synder, som vil modtage det? Dersom en Engel kom lige ned fra Guds Throne og udraabte, at Gud havde sendt ham hid for at tilbyde os, hvadsomhelst vi maatte begjære — at Enhver af os skulde have sit Andragende tilstaaet — hvad vilde vort Raab blive? Der vilde blot blive et Svar, et Raab, som vilde gjenlyde i Himmelen: „Evigt Liv! Evigt Liv!“ Alt andet skulde forsvinde i Intethed. Det er Liv, Menneskene ønsker, Menneskene værdsætter høiest. Lad en Mand, som er værd en Million Dollars befinde sig paa et skibbrudent Fartøi, og dersom han kan redde sit Liv for sex Maaneder ved at give denne Million, saa vil han øieblikkelig gjøre det. „Guds Naadegave er et evigt Liv.“ Evangeliet er mere end en sex Maaneders Gave. Men er det ikke mærkværdigt, at Mennesker maa overtale, bede og true sine Medmennesker til at imodtage denne dyrebare Guds Gave?

Mine Venner, der findes et Sted paa Jorden, hvor Frygten for Døden, Synden og Dommen ikke behøver at forurolige os; et eneste Sted paa hele Jorden, hvor Synderen kan staa tryg, og det er Golgatha. Under Jagten paa Vestens Prærier, naar det ikke har regnet paa flere Maaneder, hænder det imellem, at Græsset fatter Ild. Imellem, naar det blæser stærkt, kan man faa se tyve Fod høie Flammer rulle fremover, ødelæggende Mennesker og Dyr i sit vilde Jag. Naar Grændseboerne faar se dette, hvad gjør de da for at undkomme? De ved, at de ikke kan springe saa hurtigt, som Ilden farer frem. Ikke den hurtigste Hest kan undfly den. De tager en Fyrstikke og tænder Ild paa Græsset rundt det Sted, hvor de befinder sig. Ilden jager fremover; de tager sin Tilflugt til det fornylig afbrændte Omraade og er reddede. De hører Flammernes Brølen; de ser, hvorledes Døden kommer imod dem med uimodstaaeligt Raseri, men de frygter ikke. De skjælver ikke engang, idet et helt Hav af Flammer bølger rundt omkring dem; thi over det Sted, hvor de staar, har Ilden allerede passeret, og der er ingen Fare. Der findes In-

tit tilbage, som kan brænde. Saaledes findes der ogsaa et Sted paa Jorden, som Gud har faret over. For atten Hundrede Aar siden brød en Storm løs paa Golgatha; Guds Søn tog al Verdens Synder paa sig, og om vi nu holder os nær til hans Kors, er vi trygge for Tid og Evighed.

Synder, vil du blive frelst for Tid og Evighed? Vil du blive fri fra den Fordømmelse, som dine forbigangne Synder har fortjent, og fra kommende Fristelsers Herrevælde? Tag da din Plads paa Klippen, som brast for dig. Lad Døden, Graven og Dommen komme; Seiren er Herrens og gjennem ham din. O, vil du ikke imodtage Evangeliet i Aften, dette underfulde Budskab om hans Offer for dig?

Enkelte faar, naar de hører Evangelium prædikes, et saa langt Ansigt, som om de overvar en Begravelse eller var tilstede ved en Henrettelse eller hørte paa en tør og langtrukken Prædiken. Jeg havde Anledning til at følge General Grants Arme ved Indtoget i Richmond, og jeg havde ikke været der længe, førend det blev bekjendtgjort, at Negrene skulde holde en Jubilæumsfest. Disse farvede Mennesker var netop blevne frie, deres Lænker brast, og de holdt paa at vaagne op til den Virkelighed, at de var frie. Jeg tænkte, at det vilde blive en storartet Hændelse, og jeg gik hen til den afrikanske Kirke, en af de største i Syden, og fandt den overfyldt. En af de farvede Feltpræster i et af Nordstaternes Regimenter havde tilbudt sig at tale. Jeg har hørt mange veltalende Mænd i Europa og Amerika, men aldrig, tror jeg, nogen saa veltalende som denne. Han sagde: „Mødre, I fryder Eder i Dag; I er for stedse fri. Hint lille Barn er revet fra Eders Barm og solgt til en fjerntliggende Stat for sidste Gang. Eders Hjerter skal aldrig mere lide paa denne Maade; I er frie." Kvinderne klappede i sine Hænder og raabte: „Ære, ære være Gud!" Det var gode Nyheder for dem, og de troede det. Det fyldte dem med Glæde. Siden vendte han sig til de unge Mænd og sagde: „Unge Mænd, I fryder Eder i Dag; I har for sidste Gang hørt Smeldet af Slavedriverens Pidsk; Eders Efterkommere skal være frie; unge Mænd, fryder Eder idag, I er for stedse fri." Og de klappede deres Hænder og raabte: „Ære være Gud!" De troede det gode Budskab. „Unge Piger," sagde han, „I fryder Eder idag. I er for sidste Gang sat til Auktion og solgt. I er fri — for stedse fri!" De troede det og opløftede deres Røst, raabende:

„Ære være Gud!“ Aldrig har jeg været paa et lignende Møde. Alle troede den gode Nyhed.

Mine Venner, jeg bringer Eder et bedre Budskab end dette. Ingen farvet Mand eller Kvinde havde nogensinde en saa nedrig, ugudelig, grum Herre som de, de tjener Satan. Taler jeg til en Mand, som er en Slave af stærk Drik? Christus kan give dig Kraft til at slynge Glasset ifra dig og blive en ædru Mand, en kjærlig Ægtefælle, en øm Fader. Ja, du Drankerens arme Hustru, Herren forkynder dig gode Nyheder; din Mand kan igjen blive en ædru Mand. Og du, arme Synder, som er saa modstridig og vil gaa din egen Vei, Evangelium tilbyder dig Forladelse. Gud begjærer, at du skal forliges med ham. „Lader Eder forlige med Gud.“ Dette er hans Budskab til dig — et Budskab om Venskab. Her er en liden Beretning om Forligelse, som fornylig blev mig fortalt; maaske den kan være dig til nogen Nytte:

En Engelskmand havde en eneste Søn, og den eneste Søn i en Familie bliver ofte forkjælet, lunefuld og ruineret. Denne Søn blev ogsaa meget egenraadig, og han og hans Fader var ofte uenige. En Dag opstod en Trætte imellem dem, og saavel Fader som Søn var meget forbitrede; Faderen sagde, at han ønskede, at Sønnen skulde forlade Hjemmet. Sønnen sagde, at han vilde gaa og aldrig mere komme tilbage til sin Faders Hus, førend han sendte Bud efter ham; men Faderen sagde, at han aldrig vilde sende Bud efter ham. Nuvel, Sønnen reiste. Men om en Fader kan forglemme sit Barn, saa kan ikke en Moder gjøre det. I, Mødre, vil forstaa dette, men Fædre kan det ikke. I ved, at der er ingen Kjærlighed paa Jorden saa stærk som en Moders Kjærlighed. Mange Aarsager kan bevirke, at Mand skilles fra Hustru, ogsaa en Søn fra sin Fader; men der findes Intet i hele Verden, som kan skille en sand Moder fra sit Barn. Sandt er det vel, at der findes Mødre, som har drukket saameget, at de har tabt enhver ædel Følelse, men jeg taler nu om en virkelig Moder. og hun vil aldrig kunne forkaste sit Barn. Nu vel, Moderen skrev til Sønnen og bad ham med Varme at skrive først til sin Fader, saa vilde han tilgive ham, men Sønnen svarede: „Jeg vil aldrig komme hjem, førend min Fader beder mig.“ Siden bønfaldt hun Faderen; men Faderen svarede: „Jeg beder ham aldrig.“ Omsider nedlagdes Moderen paa Sygesen=

gen med et sønderknust Hjerte, og da Lægerne forklarede, at alt Haab var ude, begjærede hendes Mand ivrigt at faa tilfredsstille hendes sidste Ønske, og han spurgte, om der var noget, han kunde gjøre for hende, førend hun døde. Hans Hustru sendte ham et Blik, — han vidste vel, hvad det betød — og sagde: „Ja, der findes noget, som du kan gjøre; du kan sende Bud efter min Søn. Det er det eneste Ønske paa Jorden, som du kan tilfredsstille. Om du ikke vil forbarme dig over ham og elske ham, naar jeg er død, hvem skal saa gjøre det?" „Nuvel," sagde Faderen, „jeg vil sende Bud til ham, at du ønsker at se ham." „Nei," sagde hun, „du ved, at han aldrig vil komme for min Skyld; hvis jeg nogensinde skal faa se ham, maa du sende Bud efter ham." Endelig gik Faderen til sit Kontor og skrev et Telegram i sit eget Navn, hvori han bad Sønnen om at komme hjem. Strax denne havde modtaget Indbydelsen fra sin Fader, ilede han hjem for at træffe sin døende Moder. Da han aabnede Døren for at gaa ind, fandt han Moderen døende og Faderen staaende ved Sengekanten. Faderen hørte Døren aabnes og saa Sønnen, men istedetfor at gaa Sønnen imøde, gik han hen i den anden Ende af Værelset og vægrede sig for at tale med ham. Moderen greb Sønnens Haand, som hun saa længe havde længtedes efter at faa trykke, kyssede ham og sagde: „Min Søn, gaa nu og tal med din Fader. Tal du først, og alt vil være glemt." Men Sønnen svarede: „Nei, Moder, jeg vil ikke tale til min Fader, førend han har talt til mig." Hun tog sin Mands Haand i sin ene Haand og Sønnens i den anden og benyttede sine sidste Øieblikke til at forsøge frembringe en Forligelse. Hun kunde ikke længere tale; det Øieblik, da hun skulde udaande sit sidste Suk var kommet, og i denne Stund lagde hun Sønnens Haand i Faderens og gik ind i Evigheden. Sønnen saa paa sin Moder, Manden paa sin Hustru; tilsidst brast Faderens Hjerte; han aabnede sine Arme og trykkede Sønnen til sit Bryst, og ved det døde Legeme blev de forligte. Synder, dette er dog blot et svagt, haltende Billede; thi Gud er ikke vred paa dig, og Billedet kan derfor ikke anvendes paa ham, men blot paa dig. Jeg fremstiller for dig idag Jesu døde Legeme. Jeg beder dig at se paa Saarene i hans Hænder, Fødder og Side. Og jeg spørger dig: „Vil du ikke lade dig forlige med Gud? Han forlod Himmelen og steg ned i Krybben, for at han skulde kunne gribe den største Synder, og lægge den forlorne Søns

Haand i Faderens, og han døde, for at du og jeg skulde lade os forlige med Gud. Hvis du vil agte paa mit Raad, vil du ikke sove i Nat, førend du er forligt. „Lad dig forlige med Gud.“ O, dette Forligelsens Evangelium! Mine Venner, er det ikke et glædeligt Budskab?

Og dette er et frit Evangelium; Enhver kan have det. Du behøver ikke at spørge: „Til hvem er denne gode Nyhed?“ Den er for dig. Om du vil have Christi egne Ord herfor, saa følg med mig for et Øieblik til Jerusalem for at lytte til Herrens Ord i den Stund, da han staar ifærd med at forlade denne Verden. Golgatha med alle dets Rædsler er bag ham; ligeledes Gethsemanes Kval og Pilatus' Dom. Han er opstanden fra Graven og staar i Begreb med at indtage sin Plads paa Faderens høire Haand. Rundt ham staar den lille Discipelskare, den lille Kirke, som han skulde lade tilbage som sine Vidner. Skilsmissens Stund er kommen, og han har endnu nogle „sidste Ord“ at sige dem. Tænker han vel i dette Øieblik paa sig selv? Tænker han paa den Throne, som venter ham i Himmelen? Gaar han i Erindringen tilbage til de forsvundne Tildragelser i sit Liv; eller tænker han paa de Venner, som har fulgt ham saa længe, og som vil savne ham, naar han er borte? Nei, han tænker paa dig! Og du forestiller dig, at han blot tænkte paa dem, som elskede ham. Ja, Synder, han tænkte i den Stund paa dig; han tænkte paa sine Fiender; paa dem, som spottede ham, som foragtede ham, som dræbte ham. Han tænkte paa, hvad han mere skulde gjøre for dem. Han tænkte paa dem, som vilde hade ham, paa alle dem, som ikke vilde annamme hans Evangelium, paa alle dem, som vilde sige, at det var for godt til at være sandt, paa alle dem, som vilde tage det til sin Undskyldning, at han aldrig døde for dem. Medens han vender sig til sine Disciple, overvælder hans Hjerte af Medfølelse, og han giver dem denne Befaling til Farvel: „Gaar ud i den ganske Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen.“ Dette „for al Skabningen“ var blandt hans sidste Ord.

Jeg tænker mig, at Petrus spørger: „Herre, mener du virkelig, at vi skal prædike Evangelium for al Skabningen?“ „Ja, Petrus.“ „Skal vi gaa tilbage til Jerusalem og prædike Evangelium for disse dine Fiender, som myrdede dig?“ „Ja, Petrus, gaa tilbage og bliv der, indtil du bliver iklædt med Kraft fra det Høie. Tilbyd dem først Evangelium. Gaa og

opsøg den Mand, som spyttede mig i Ansigtet, og fortæl ham, at jeg tilgiver ham og at der ikke findes andet end Kjærlighed til ham i mit Hjerte. Gaa og opsøg den Mand, som satte Tornekronen paa min Pande; sig ham, at jeg har en Krone færdig for ham i mit Rige, dersom han vil modtage Frelsen; i den skal der ikke være en eneste Torn, og han skal bære den for evigt i sin Frelsers Rige. Opsøg den Mand, som satte Røret i min Haand og slog mit Hoved, saa Tornene trængte dybere ind i min Pande! Hvis han vil modtage Frelsen som en Gave, vil jeg give ham et Spir, og han skal udstrække det over Folkene paa Jorden. Ja, jeg vil give ham at sidde med mig paa min Throne. Gaa og opsøg den Mand, som slog mig med Haandfladen; find ham og forkynd Evangeliet til ham; sig ham, at Jesu Christi Blod renser fra al Synd, og at mit Blod frit blev udgydt for ham." Ja, jeg kan forestille mig, at han siger: „Opsøg den stakkels Soldat, som stak Spydet i min Side, og sig ham, at der findes en nærmere Vei til mit Hjerte end den. Sig ham, at jeg tilgiver ham og vil gjøre ham til en Korsets Stridsmand, og at Kjærlighed skal være mit Banner over ham."

Jeg takker Gud, fordi at Evangelium skal forkyndes for al Skabningen. Jeg takker Gud, fordi Befalingen er saa fri. Der findes intet Menneske, som er saa langt bortkommen, at ikke Guds Naade kan naa ham; intet Menneske saa lastværdig eller saa sort, at ikke Gud kan tilgive ham. Ja, jeg takker Gud, fordi jeg kan prædike Evangelium til den Mand eller Kvinde, der er saa sort som Helvede selv. Takket være Gud for ethvert „Hver den" i Christi Indbydelser. „Saa har Gud elsket Verden, paa det at hver den, som tror paa ham, skal ikke fortabes, men have et evigt Liv," og „Hvo, som vil, tage Livsens Vand uforskyldt."

Jeg hørte engang en Kvinde, som troede, at ingen af Bibelens Løfter var for hende, men blot for Andre. En Dag fik hun et Brev, men da hun aabnede det, fandt hun ud, at det aldeles ikke var til hende, men til en anden Kvinde med det samme Navn. Denne Hændelse bragte hende til at spørge sig selv: „Dersom jeg skulde finde noget Løfte i Bibelen stillet til mig, hvorledes skulde jeg da vide, at det mente mig, og ikke nogen anden Kvinde? Og hun fandt, at hun maatte tage Gud paa Ordet og indeslutte sig selv i dette „hver den" og dette „al Skabningen", til hvem Evangeliet uforskyldt præ-

dikes. Jeg ved, at med disse Ord: „hver den“, menes enhver Mand, enhver Kvinde, ethvert Barn i den ganske Verden. De mener den Dreng dernede, den graahaarige Mand, den Pige i Ungdommens Blomstring, den unge Mand, som knuser en Moders Hjerte, Drankeren, som styrter sig i Elendighed og Synd. O, mine Venner, vil I ikke tro dette glade Budskab? Vil I ikke modtage Christi dyrebare Evangelium? Vil du ikke tro, arme Synder, at dette mener dig? Vil du sige, at det er for godt til at være sandt?

For nogle Aar siden var jeg i Ohio og blev da indbudt til at prædike i Statsfængslet. Elleve Hundrede Forbrydere blev bragt ind i Kapellet, og Alle sad lige fremfor mig. Efter at jeg havde sluttet at prædike, sagde Fængselspræsten til mig: „Hr. Moody, jeg vil berette Dem en Hændelse, som tildrog sig her. For nogle Aar siden gik vore Kommissærer til Guvernøren og fik ham til at love, at han skulde benaade fem Fanger for deres gode Opførsel. Guvernøren lovede dog med den Forstaaelse, at Beslutningen skulde hemmeligholdes, og at de fem Mænd, som havde opført sig bedst, skulde efter sex Maaneder erholde Benaadning, uanseet hvilke Forbrydelser de havde begaaet. Ved Enden af den sjette Maaned blev alle Fanger ført op i Kapellet. Kommissærerne kom op, og Præsidenten besteg Platformen, og, idet han tog nogle Papirer op af Lommen, sagde han: „Jeg holder i min Haand fem Mænds Benaadning.“ Fængselspræsten fortalte mig, at han aldrig havde seet noget lignende. Alle sad saa stille, som om de havde været døde; Mange var ligblege og Uvisheden var skrækkelig. Kommissæren steg frem for at berette, hvorledes de var blevne benaadede, men Fængselspræsten afbrød ham: „Læs op Navnene, førend de begynder at tale; thi denne Uvished er skrækkelig.“ Da oplæste han det første Navn: „Ruben Johnson, kom frem og modtag din Benaadning,“ og han holdt Dokumentet frem, men Ingen kom. Han spurgte Inspektøren: „Er alle Fangerne her?“ Inspektøren sagde ham, at de var. Da gjentog han paany: „Ruben Johnson, kom frem og modtag din Benaadning. Den er udfærdiget og beseglet af Guvernøren. Du er en fri Mand.“ Ikke En rørte sig. Fængselspræsten fortalte mig, at han saa, hvor Ruben sad; han var vel kjendt; han havde været der i nitten Aar, og Mange vendte sig rundt for at se, om han ikke sprang op af Glæde. Men han selv saa sig omkring efter den lykke-

lige Mand, som havde faaet sin Benaadning. Omsider vendte Præsten sig direkte til ham og sagde: „Ruben, du er Manden.“ Ruben vendte sig om for at se, hvem Ruben var. For anden Gang sagde Fængselspræsten: „Ruben, du er Manden;“ og for anden Gang vendte han sig om, idet han mente, at det maatte gjælde nogen anden Ruben. Saaledes tror Menneskene ikke, at Evangeliet er for dem. De synes, at det er altfor herligt, og lader det gaa sig forbi til næste Mand. Men du er Manden i Aften. Nuvel, Fængselspræsten saa, hvor Ruben var, og maatte tre Gange sige til ham: „Ruben, kom og modtag din Benaadning.“ Omsider begyndte Sandheden at trænge ind paa den gamle Mand; han stod op og gik frem, skjælvende fra Hovedisse til Fodsaale, og da han modtog Benaadningen, saa han paa den og gik tilbage til sin Plads, skjulte Hovedet i sine Hænder og græd. Da Fangerne siden stillede sig i Rækker for at gaa tilbage til sine Celler, stillede ogsaa Ruben sig i Rækken, og Fængselspræsten maatte tilraabe ham: „Ruben, gaa ud af Rækken; du er en fri Mand, du er ikke længer nogen Fange.“ Og Ruben steg ud af Rækken. Han var fri!

Paa denne Maade skjænker Mennesker Benaadning. De skjænker den for gode Gjerninger eller for god Opførsel. Men Gud benaader saadanne Mennesker, som ingen Værdighed har, og som er meget, meget fordærvede. Han tilbyder Benaadning til enhver Synder, som vil modtage den. Han spørger ikke, hvem og hvordan du er. Nei, du maa være den største Vellysting, den værste Dranker eller Tyv eller Forbryder, saa kommer jeg dog i Aften til dig med det glade Budskab, at Evangelium er for „al Skabningen“

Christus søger Syndere.

(„Thi Menneskens Søn er kommen for at søge og frelse det Fortabte." — Lukas 19, 10.)

For mig er dette et af de lifligste Vers i hele Bibelen; thi dette korte lille Sprog beretter os, hvorfor Christus kom til Verden. Han kom i en bestemt Hensigt; han kom for at udføre et Værk, og i dette lille Vers er alt fortalt. Han kom ikke for at dømme Verden, men for at Verden kunde blive frelst ved ham.

For nogle Aar siden reiste Prindsen af Wales til Amerika, og der var et stort Opstyr i Anledning denne Kronprinds Ankomst her til Landet. Bladene begyndte at tale derom, og Mange forundrede sig over, hvorfor han kom. Var det for at kaste et Blik ind i den republikanske Regjeringsform? Var det for sin Helbred? Var det for at se vore Institutioner, eller af hvilken Grund var det? Han kom og gik, men han sagde os aldrig, hvorfor han kom. Men da Fyrsten fra Himlen kom ned til Jorden, sagde han os, hvorfor han kom. Gud sendte ham, og han kom for at gjøre sin Faders Villie, nemlig at søge og frelse det Fortabte. Og du kan ikke finde i hele Skriften et Sted, hvor et Menneske blev sendt af Gud til at udføre en Gjerning, hvori han mislykkedes. Gud sendte Moses til Egypten for at føre tre Millioner Trælle ud af Trældommens Hus til det forjættede Land. Mislykkedes det? Det syntes i Begyndelsen, som om det vilde. Om vi havde hørt Farao, da han sagde til Moses: „Hvo er den Herre, hvis Røst jeg skal adlyde?" og befalede ham at gaa bort fra sit Aasyn, da kunde vi have tænkt, at det vilde mislykkes. Men gjorde det? Gud sendte Elias til Achab, og det var et djervt Ord, da han sagde, at der hverken vilde komme Dug eller Regn; men stængte han ikke Himmelen i tre Aar og sex Maaneder? Nuvel, her er det Gud, som sender sin egen Søn fra sit Skjød, fra sin Throne, ned til denne Verden. Tror

du, at hans Mission vil mislykkes? Lovet være Gud, at han kan frelse til det yderste, og der er ikke en Mand i denne By, som ikke skal finde, at det er saa, om han vil blive frelst.

For min Del finder jeg en stor Velsignelse i at slaa op et Bibelsted lig dette og betragte det fra alle Sider for at se, hvad der bevirkede det.

Dersom du ser tilbage til Slutningen af det attende Kapitel, vil du finde, at Christus nærmede sig Byen Jericho. Ved Veikanten sad der en fattig, blind Tigger. Maaske han havde siddet der i Aarevis, ledet did ud enten af et af sine Børn, eller maaske, som vi imellem kan se, havde han faaet en Hund til at lede sig. Der havde han sat i Aarevis, og hans Raab havde bestandig været: „Kjære, giv en stakkels blind Mand en Slant." En Dag, medens han sad der, kom en Mand ned fra Jerusalem, og da han fik se den fattige, blinde Mand ved Veikanten, satte han sig ved Siden af ham og sagde: „Bartimæus, jeg har gode Nyheder for dig." „Hvad er det?" sagde den blinde Tigger. „Der er en Mand i Israel, som er i Stand til at give dig dit Syn igjen." „Aa nei," sagde den Blinde, „der er ingen Mulighed for, at jeg nogensinde vil faa mit Syn igjen. Jeg er født blind, og ingen Blindfødt har nogensinde faaet sit Syn. Jeg vil aldrig komme til at se i denne Verden; i den tilkommende Verden vil jeg maaske, men igjennem denne Verden maa jeg gaa blind." „Men," sagde Manden, „jeg var i Jerusalem forleden Dag, og den store Profet fra Galilæa var der, og da saa jeg en Mand, som var blindfødt, som havde faaet sit Syn; og jeg har aldrig kjendt Nogen, som kunde se bedre; han tiltrængte ikke Briller, men kunde se fuldstændig klart." Da opstiger for første Gang Haab i den fattige Mands Sjæl, og han spørger: „Hvorledes gik det til?" „Jesus spyttede paa Jorden, gjorde Dynd deraf og smurte paa hans Øine (det er jo tilstrækkeligt til at berøve et Menneske Synet, om han har det), og sendte ham hen for at to sig i Siloams Dam, og medens han toede sig, fik han sit Syn. Ja, saaledes forholder det sig; jeg har selv seet Manden og talt med ham, og ved, at han blev helbredet for Intet, uden at behøve betale noget Lægehonorar. Blot sig ham, hvad du ønsker; du behøver ikke nogen indflydelsesrig Komitee eller vigtig Deputation til at besøge ham for dig. De Fattige har ligesaa stor Indflydelse hos ham som de Rige; Alle er lige." „Hvad er hans Navn?" spørger Bartimæus.

„Jesus af Nazareth; og dersom han nogensinde kommer denne Vei, saa lad ham ikke gaa forbi, førend du har fremlagt din Nød for ham.“ Og den blinde Mand sagde: „Det kan De være forvisset om, at han ikke skal komme denne Vei, uden at jeg skal søge ham.“

En Dag eller to efterpaa denne Samtale ledes han ud og indtager sin almindelige Plads, fremdeles tiggende om Penge. Pludselig høres Fodtrinene af en Skare, som nærmer sig, og han begynder at raabe: „Hvem er det?“ Nogen fortalte ham, at det var Jesus af Nazareth, som kom forbi. Strax, han hører det, siger han til sig selv: „Ah, det er den Mand, som gav den Blinde hans Syn,“ og han raaber: „Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!“ Jeg ved ikke, hvem det var — maaske det var Petrus — som sagde til Manden: „Hys, vær stille.“ Han tænkte, at Herren var paa Veien til Jerusalem for at krones til Konge, og at han ikke ønskede at blive forstyrret af en fattig, blind Tigger. O, de kjendte ikke Guds Søn, medens han var her. Han vilde have stilnet enhver Harpe i Himmelen for at høre en Synder bede; thi ingen Musik behager ham saa meget. Men Bartimæus raabte meget mere: „Du Davids Søn, forbarm dig over mig!“ Og hans Bøn naaede Guds Søns Øren, som Bøn altid vil, og han stod stille. Han bød dem at føre ham til sig. „Bartimæus,“ siger de, „vær ved godt Mod, stig op, han kalder paa dig.“ Og Jesus kaldte aldrig paa Nogen, med mindre han havde noget Godt i Beredskab til ham. O, Synder, kom ihu dette idag! De førte den blinde Mand til Jesus. Herren siger: „Hvad vil du, at jeg skal gjøre dig?“ „Herre, at jeg maa blive seende.“ „Bliv seende,“ siger Jesus, „din Tro har frelst dig,“ og strax bliver hans Øine aabnede.

Jeg vilde ønske, at have været der for at se denne forunderlige Scene. Den første Gjenstand, som mødte hans forundrede Blik, var Guds Søn selv, og blandt den jublende Skare, frydede Ingen sig mere end den stakkels blinde Mand, fordi han havde faaet sit Syn. Han priste Gud, og jeg synes at høre ham raabe: „Hosianna, Davids Søn.“

Tilgiv mig, om jeg maler lidt med min Fantasi. Bartimæus gaar ind i Jericho, idet han siger: „Jeg vil gaa og se min Hustru, og fortælle hende om det.“ En Nyomvendt ønsker altid at tale til sine Venner om sin Frelse. Han gaar

nedad Gaden og møder en Mand, som gaar nogle Skridt forbi ham, og siden vender om og raaber: „Bartimæus, er det dig?“ „Ja.“ „Jeg syntes det, men jeg kunde ikke tro mine Øine. Hvor har du faaet dit Syn?“ „Jo, jeg mødte just nu Jesus af Nazareth udenfor Staden og bad ham forbarme sig over mig.“ „Jesus af Nazareth! hvad, er han paa denne Kant af Landet?“ „Ja, han er her i Jericho. Han er nu paa Veien til den vestre Port.“ „Jeg skulde like at se ham,“ siger Manden, og han springer nedad Gaden; men han kunde ikke opfange et Glimt af ham, endskjøndt han paa Grund af sin korte Vært og den store Folketrængsel stod paa Taaspidserne. „Vel,“ siger han, „jeg vil ikke lade mig skuffe,“ og saa springer han foran og klattrer op i et Morbærtræ. „Om jeg kunde komme ud paa den Gren,“ siger han, „som hænger ud over Veien, saa kan han ikke komme forbi mig, uden at jeg rigtig faar se ham.“ Det maa have været et forunderligt Syn at se den rige Mand klyve op i et Træ som en Dreng og skjule sig iblandt Løvet, for at Ingen skal se ham, at han kan faa et Glimt af den Fremmede, som skal passere forbi. Nu kommer Folkeskaren, og han ser efter Jesus. Han ser paa Petrus; ham er det ikke. Han ser paa Johannes; ham er det ikke. Da falder hans Blik paa ham, som er herligere end Menneskens Børn. „Ham er det!“ Og Zachæus ser med Forundring ned paa den underfulde Guds Mand. Endelig rækker Folkeskaren frem til Træet; det synes, som om Christus agter at gaa forbi; men han standser midt under Træet, ser op og siger: „Zachæus, skynd dig og stig ned; thi det bør mig idag at blive i dit Hus.“ Jeg tænker mig, at den første Tanke, som opsteg i Zachæi Sjæl, var: „Hvem har fortalt ham mit Navn? Hvorledes kjender han mig?“ Ak, han kjendte ham. Synder, Christus ved alt om dig; han kjender dit Navn og din Bolig. Du kan ikke skjule dig for ham. Han ved, hvor du er, og kjender alt om dig

En Del Mennesker tror ikke paa en hastig Omvendelse. Mon de kan sige mig, naar Zachæus blev omvendt? Han var sikkert nok i sine Synder, da han klatrede op i Træet; men han var ligesaa sikkert omvendt, da han steg ned. Han maa være bleven omvendt noget Sted mellem Grenen og Marken. Det tager ikke lang Tid for at omvende en Tolder! „Stig hastig ned. Jeg vil ikke mere komme denne Vei; dette er mit sidste Besøg.“ Zachæus skyndte sig og steg ned og an=

nammede ham med Glæde. Har du nogensinde hørt Tale om, at Nogen har annammet Christus paa anden Maade? „Han annammede ham med Glæde." Christus bringer Glæde med sig. Synd og Mørke viger bort; Lys, Fred og Glæde trænger ind i Sjælen. Gid der bliver Mange, som i Aften kommer ned fra deres egne Høider for at imodtage Christus!

Nogle spørger maaske: „Hvorledes ved du, at han var omvendt?" Jeg synes at han gav et meget godt Vidnesbyrd, og jeg skulde ønske at faa se en saadan Omvendelsens Frugt her i Aften. Om nogle af Eder, I Rige, blev omvendte, og gav Halvdelen af Eders Rigdomme til at føde de Fattige, vilde Menneskene temmelig hurtig tro, at det var et ægte Værk. Men der er endnu bedre Vidnesbyrd end dette. „Dersom jeg har gjort Nogen Uret med Underfundighed, da giver jeg det firefoldigen igjen." Dette er et meget godt Bevis. Du siger, at de, som hastig bliver omvendte, ikke vil holde ud; men Zachæus holdt ud tilstrækkelig længe til at betale tilbage firefoldigen. Vi ønsker at se et saadant Værk, som naar Menneskenes Lommer. Jeg forestiller mig, at en af hans Tjenere den næste Morgen gaar til en af hans Naboer og leverer ham en Anvisning paa 100 Dollars. „Hvad er dette?" spørger denne. „Jo, min Herre bedrog Dem for nogle Aar siden for 25 Dollars, og denne Sum er Godtgjørelse derfor." Se, dette var et Bevis for, at Zachæus' Omvendelse var sand. Jeg ønsker, at nogle lignende Hændelser vil indtræffe her, saa skal nok Folk ophøre med at tale imod hastige Omvendelser.

Herren gaar for at blive Tolderens Gjæst, og medens han er der, begynder Farisæerne at knurre og klage. Det vilde have været en god Ting, om den farisæiske Familie havde uddøet med den Generation, som da levede; men ulykkeligvis har de efterladt sig en Skare Børnebørn, som har levet helt ned i det nittende Aarhundredes Eftermiddag, og som bestandig klager over, at „dette Menneske annammer Syndere." Men medens Farisæerne knurrede, udtalte Herren disse Ord, som vi har taget til Text: „Jeg kom ikke til Zachæus for at fordømme ham, for at gjøre ham ulykkelig, for at plage ham; men jeg kom for at velsigne og frelse ham. Menneskens Søn er kommen for at søge og frelse det Fortabte."

Om der findes nogen Mand eller Kvinde her i Aften, som tror sig at være fortabt, saa har jeg gode Nyheder til

dig — Christus gaar efter dig. Jeg var paa et Bønnemøde en Lørdags Aften for flere Aar siden, og da Mødet var forbi, kom en Mand til mig og sagde: „Jeg skulde ønske, at de kom ned til Statsfængslet imorgen og prædikede for Fangerne.“ Jeg sagde, at jeg gjerne vilde gaa. Der var intet Kapel i Forbindelse med Fængslet, og de maatte derfor forblive i deres Celler, medens jeg prædikede. Jeg stod ved et lidet Jernstakit og talte nedad en lang, smal Korridor for omtrent tre eller fire Hundrede Fanger, uden at kunne se en eneste af dem. Det var et temmelig vanskeligt Arbeide for mig; thi jeg havde aldrig før prædiket for tomme Vægge. Da jeg var færdig, ønskede jeg at faa se dem, for hvem jeg havde forkyndt Evangelium, og finde ud, hvorledes det blev modtaget. Jeg gik til den første Celle, hvis Beboere burde have hørt mig bedst, og jeg saa igjennem en Glugge nogle Mænd, som spillede Kort. Jeg antager, at de havde spillet hele Tiden. „Hvorledes staar det til med Eder her?“ spurgte jeg. „Vel, Fremmede, vi ønsker ikke, at De skal have nogle daarlige Tanker om os. Vidnerne svor falsk, og det er Grunden, hvorfor vi er her. „O, Christus kan ikke frelse Nogen her,“ sagde jeg; „her er ingen Forrabt.“ Jeg gik til den næste Celle. „Nu, min Ven, hvorledes staar det til med dig?“ „O,“ sagde Fangen, „den Mand, som begik Forbrydelsen, lignede mig meget, og saa greb de mig, og derfor er jeg her.“ Ogsaa han var uskyldig. Jeg gik videre til næste Celle. „Hvorledes er det her?“ „Vi kom i slet Selskab, og den Mand, som var skyldig, gik fri; men vi blev grebne, endskjøndt vi aldrig har gjort noget Ondt.“ Jeg gik til næste Celle. „Hvorledes staar det til?“ „Vor Sag kommer op næste Uge; men de har intet Bevis imod os, og vi vil blive frikjendt.“ Jeg gik rundt til næsten enhver Celle, men Svaret var altid det samme — de havde aldrig gjort Noget. Sandelig, jeg har aldrig seet en saadan Samling af uskyldige Mennesker sammen paa en Gang. Efter deres Mening var det Øvrigheden, som var at dadle, og ikke dem. Disse Forbrydere svøbte Egenretfærdighedens skidne Filler omkring sig, og dette har været Tilfældet med Menneskene i sex Tusinde Aar. Jeg blev helt mismodig, da jeg paa denne Maade gik igjennem Fængslet, fra Celle til Celle, og hørte, hvorledes Enhver havde sin Undskyldning; den, som ikke selv havde nogen, ham hjalp Djævelen at forskaffe sig en. Jeg havde næsten gaaet gjennem hele Fængslet, da jeg kom

til en Celle, hvor jeg fandt en Mand siddende med Albuerne mod sine Knæer og Ansigtet i sine Hænder. To Taarestrømme randt nedad hans Kinder.

„Hvad er det, som foruroliger dig?“ spurgte jeg. Han saa op, og hans Ansigt udtrykte Samvittighedskval og Fortvivlelse. „O, mine Synder er flere, end at jeg kan bære dem,“ var hans Svar. „Tak Gud for det,“ sagde jeg. „Hvad,“ sagde han, „er De ikke den Mand, som prædikede for os?“ „Jo.“ „Jeg syntes, De sagde, at De var en Ven?“ „Ja, jeg er det.“ „Og nu er De glad, fordi mine Synder er flere, end at jeg kan bære dem!“ „Jeg vil forklare mig,“ sagde jeg. „Om dine Synder er flere, end du kan bære, vil du da ikke lægge dem paa En, som kan bære dem for dig?“ „Hvem er det?“ „Jesus Christus.“ „Han vil ikke bære *mine* Synder.“ „Hvorfor ikke?“ „Jeg har syndet imod ham i hele mit Liv.“ „Om du end har gjort det, saa renser dog Jesu Christi, Guds Søns Blod fra al Synd.“ Siden fortalte jeg, hvorledes Guds Søn var kommen for at søge og frelse det Fortabte, at aabne Fængslets Døre, og sætte den Fangne i Frihed. Det var som en forfriskende Drik at finde et Menneske, som troede, at han var fortabt. Saa stod jeg der og holdt frem en korsfæstet Frelser for ham, som blev hengivet for vore Synder, og som opstod til vor Retfærdiggjørelse. Manden kunde længe ikke tro, at en saadan elendig Usling som ham kunde blive frelst, og han begyndte at opregne sine Synder; men jeg fortalte ham, at Christi Blod kunde skjule dem alle. Efter at jeg havde talt en Stund med ham, sagde jeg: „Lad os nu bede.“ Han faldt ned paa sine Knæ i Cellen, og jeg udenfor, og jeg sagde: „Bed du.“ „Hvad, det vilde være en Bespottelse af mig at paakalde Gud.“ „Anraab du Gud,“ sagde jeg. Han opløftede sin Røst og sagde lig Tolderen: „Gud, vær mig arme Synder naadig!“ Jeg rakte ham min Haand gjennem Gluggen, og da han greb den, faldt en Angerens Taare paa den. Han troede, at han var fortabt. Da forsøgte jeg igjen at formaa ham til at tro, at Jesus var kommen for at frelse ham, men da jeg forlod ham, var han endnu i Mørke. „I Aften,“ sagde jeg, „mellem Klokken otte og ni vil jeg bede for dig.“

Den næste Morgen skyndte jeg mig for at besøge ham og behøvede ikke mere end at se hans Ansigt, førend jeg forstod, at Samvittighedskval og Fortvivlelse var flygtet bort, og hans

Aasyn straalede af et himmelsk Lys; Glædens Taarer kom i hans Øine, og Fortvivlelsens Taarer var borte. Retfærdighedens Sol havde oplyst hans Vei; hans Sjæl jublede af Fryd; han havde, ligesom Zachæus, annammet Christus med Glæde. „Sig mig, hvorledes det gik til?“ sagde jeg. „Jeg ved ikke, hvad Tid det var; jeg antager, at det var nær Midnat. Jeg havde længe været i Nød, da min tunge Byrde faldt af, og nu tror jeg, at jeg er det lykkeligste Menneske i New York.“ Jeg tror, at han var det lykkeligste Menneske, jeg saa fra den Tid, jeg forlod Chicago og til jeg kom tilbage igjen. Hans Ansigt straalede af det Lys, som kommer fra de himmelske Høider. Jeg sagde ham Farvel og venter at møde ham i en anden Verden.

Kan du sige mig, hvorfor Guds Søn kom ned den Nat til dette Fængsel, gik forbi den ene Celle efter den anden, og satte blot denne Fange i Frihed? Jo, det var, fordi denne Mand troede, at han var forabt.

Men du siger: „Jeg føler det ikke.“ Spørg ikke efter dine Følelser, men tro, at du er fortabt. Spørg dig selv: „Er jeg frelst, eller jeg fortabt?“ Du maa enten være det ene eller det andet; thi der gives ingen Mellemtilstand. Et Menneske kan ikke være frelst og fortabt paa samme Tid; det er umuligt. Enhver Mand eller Kvinde i denne Forsamling maa enten være frelst eller fortabt, hvis Bibelen er sand; og dersom jeg ikke troede paa dens Sandhed, vilde jeg ikke staa her og prædike, og skulde da ikke ville indbyde Eder til at komme. Men hvis Bibelen er Sandhed, maa enhver Mand og Kvinde i denne Sal være enten i eller udenfor Arken, enten frelst eller fortabt.

Jeg tror ikke, at der vilde være et tørt Øie i denne By i Nat, dersom vi blot vilde vaagne op til at tænke paa, hvad det er at være fortabt. Verden er vugget i Søvn af Satan, som gaar op og ned og indbilder Folk, at det ikke betyder noget. Jeg tror paa det gammeldagse Himmel og Helvede. Christus kom for at frelse os fra et skrækkeligt Helvede, og ethvert Menneske i dette Land, som kommer til Helvede, kommer did under Evangeliets fulde Lys, og over Guds Søns lemlæstede Legeme.

Vi hører om en Mand, som har mistet sin Helbred, vi føler Medfølelse med ham, og vi siger: „Det er sørgeligt.“

Vort Hjerte ømmes for ham. Her er en Anden, som har mistet sin Formue, og vi siger: „Det er sørgeligt.“ Atter en Anden har mistet sit gode Navn og sin Anseelse blandt Menneskene. „Dette er endnu sørgeligere,“ siger vi. Vi ved, hvad det vil sige at tabe sin Helbred, sin Formue og sit Rygte, men hvad er alt dette imod Sjælens Tab?

For nogle Aar siden, før den store Brand, var jeg paa et Hospital for Øiensygdomme. En Moder bragte et smukt lidet Barn, blot nogle Maaneder gammelt, til Doktoren og bad ham se paa dets Øine. Han gjorde det og erklærede det for blind — blind for hele Livet — det vilde aldrig komme til at se. I det Øieblik, han sagde det, greb Moderen sit Barn, trykkede det til sit Bryst og udgav et høilydt Skrig. Det skar mig i Hjertet og jeg kunde ikke andet end græde; Doktoren græd, vi kunde ikke lade være. „O, min Elskede,“ udbrød hun, „skal du aldrig faa se den Moder, som skjænkede dig Livet? Ak, Doktor, jeg kan ikke bære det. Mit Barn, mit Barn!“ Dette Syn bevægede ethvert Hjerte. Men hvad er Tabet af Øinenes Lys imod Sjælens Tab? Jeg vilde Tusinde Gange heller lade disse Øine tages ud af mit Hoved og gaa blind til min Grav, end at tabe min Sjæl. Jeg har et Barn, og Ingen uden Gud ved, hvor høit jeg elsker ham; men jeg vilde hellere se hans Øine stukne ud i Aften, end at han skulde voxe op til Mand og gaa til Graven uden Christus og uden Haab. Christus ved, hvad en Sjæls Tab indebærer. Det var dette, som formaaede ham til at forlade Faderens Skjød; det var dette, der bragte ham fra Thronen; det er, hvad der førte ham til Golgatha. Da han der udøste sit Liv, var det for at frelse en fortabt Verden; det var for at frelse din og min Sjæl.

O, Sjælens Tab — hvor skrækkeligt det er! Dersom du er fortabt i Aften, saa besværger jeg dig ikke at hvile, førend du har fundet Fred i Jesus. Fader eller Moder, om du har Børn udenfor Arken, hvil ikke, førend de er ført ind i den. Afhold ikke dine Børn fra at komme til Christus. Jeg er glad ved at se disse smaa Drenge og Piger her. Kjære Børn, betænk at denne Prædiken er for Eder. Menneskens Søn kom for Eder ligesaavel som for denne graa hærdede Mand, som sidder her. Han kom for Alle, Rige og Fattige, Unge og Gamle. Unge Mand, maa Gud vise dig, at du er

fortabt, og maa du trænge ind i Himmeriges Rige. Menneskens Søn er kommen for at søge og frelse dig.

Der er en Beretning om Rowland Hill. Han prædikede en Gang i fri Luft for en stor Tilhørerskare. Lady Anne Erskine kjørte forbi, og hun spurgte, hvem det var, som talte til den store Forsamling. Det blev hende fortalt, at det var den bekjendte Rowland Hill. Hun sagde: „Jeg har hørt Tale om ham; kjør mig nærmere hen til Talerstolen, saa at jeg faar høre ham.“ Rowland Hill fæstede sit Blik paa hende; han saa, at hun tilhørte Hoffet, og spurgte Nogen iblandt de Omkringstaaende, hvem hun var. Efterat have prædiket en Stund, standsede han helt pludseligt og sagde: „Mine Venner, jeg har noget til Salg.“ Enhver var forundret over, at en Prædikant skulde have noget at sælge under sin Prædiken. „Jeg vil sælge det ved Auktion,“ fortsatte han, „og det er mere værd end alle Europas Kroner, og det er Lady Erskines Sjæl. Vil Nogen byde paa hendes Sjæl? Hør! Jeg synes, jeg hører et Bud. Hvem byder? Satan byder. Hvad vil du byde? Jeg vil give Rigdom, Ære og Fornøielser, ja, jeg vil byde hele Verden for hendes Sjæl. Men tyst! Jeg hører et andet Bud paa denne Sjæl. Hvem byder? Herren Jesus Christus. Jesus, hvad vil du give for denne Sjæl? Jeg vil give den Fred, Glæde og Trøst, som ikke Verden kjender; ja, jeg vil give evigt Liv for hendes Sjæl.“ Idet han vendte sig til Lady Anne Erskine, sagde han: „De har hørt, at der er to Bud paa Deres Sjæl — hvem skal have den?“ Hun befalede sin Lakei at bane Vei for sig, og trængende sig frem gjennem Hoben, sagde hun: „Den Herre Jesus skal have min Sjæl, om han vil imodtage den.“ Denne Beretning maa være sand eller ikke; men en Ting ved jeg, som er sand — der er to Bydere paa din Sjæl i Aften. Det er din Sag at bestemme, hvem skal have den. Satan byder dig, hvad han ikke kan give; han er en Løgner og har været det fra Verdens Begyndelse. Jeg beklager det Menneske, som skal leve paa Djævelens Løfter. Han løi for Adam og bedrog ham, berøvede ham alt, hvad han havde, og forlod ham i hans fortabte og ødelagte Tilstand. Og alle Mennesker efter Adam, som har levet paa Djævelens Løgne eller Djævelens Løfter, er blevet bedragne og vil blive det lige til Enden. Men Jesus Christus er i Stand til at skjænke alt, hvad han tilbyder, og han tilbyder evigt Liv til enhver fortabt Sjæl her. Guds

Naadegave er et evigt Liv. Hvem vil have det? Hvem vil sende Bud til Himlens Throne, at han ønsker at blive frelst? Da Broder Sankey sang om Jubelen omkring Guds Throne, saa opsteg fra mit Hjerte en Bøn til Gud, at der maatte blive en stor Jubel over Fortabte, bragt hjem i Aften.

For nogen Tid siden sagde en Mand til mig, at han ønskede at blive frelst, men Christus havde aldrig søgt efter ham. Jeg sagde: „Hvad venter De paa?“ „Jeg venter paa, at Jesus skal kalde mig,“ sagde han; „naar Jesus kalder mig, saa kommer jeg.“ Maaske der findes flere her, som nærer den samme Forestilling. Jeg tror dog ikke, at der findes noget Menneske i denne By, som Guds Aand ikke har virket paa i nogen Tid af hans Liv. Jeg tror ikke, at der findes nogen Person i denne Forsamling, som ikke Jesus har besøgt. Glem ikke, at *han* er den søgende! Ethvert Menneske. som nogensinde er bleven frelst i disse sex Tusinde Aar, søgtes først af Gud. Ikke før havde Adam faldt, førend Gud opsøgte ham; han gik forskrækket bort og skjulte sig mellem Havens Træer, men Gud søgte ham, og fra den Dag har Gud været den, som først har søgt. Ingen Mand eller Kvinde i denne Forsamling er bleven frelst, uden at han søgte dem først.

Hvad læser vi i 15de Kapitel i Lukas Evangelium? Der tales om en Hyrde, som bringer sin Hjord hjem lil Faarestien. Medens de gaar ind, staar han og tæller dem. Jeg synes at høre ham tælle: en, to, tre, lige til ni og niti. „Men,“ siger han, „jeg skulde jo have Hundrede; jeg maa have regnet feil;“ og han tæller endnu engang. „Der er blot ni og niti; jeg maa have mistet et.“ Han siger ikke: „Jeg vil lade det finde Veien hjem alene.“ Nei, han er den, som søger; han gaar ud iblandt Bjergene og søger, indtil han finder det tabte Faar, og da lægger han det over sine Skuldre og bringer det hjem. Er det Faaret, som finder Hyrden? Nei, det er Hyrden, som finder Faaret og bærer det hjem. Han glæder sig, naar han finder det. Uden Tvivl kjender Faaret sig lykkelig ved at komme tilbage til Faarehuset, men det er om Hyrden, at der staar, at han i sin Glæde kaldte tilsammen sine Venner og sagde: „Glæder Eder med mig.“

Siden staar der om en Kvinde, som har tabt sin Penninge. Nogen havde maaske betalt hende en Regning den samme Dag og givet hende ti Sølvpenninge. Efter at hun er

færdig med sit Arbeide for Dagen, tager hun frem Pengene og tæller dem. „Hvad?" siger hun, „jeg har blot ni Penninger og skulde have ti." Hun regner endnu engang. „Blot ni Penninger! Hvor har jeg været, siden jeg fik disse Penge? Jeg er vis paa, at jeg ikke har været ude af Huset." Hun vender ud og ind paa sine Lommer og opdager et Hul i dem. Venter hun nu, indtil Penningen af sig selv kommer tilbage i Lommen? Nei! Hun tager en Kost, tænder et Lys og feier nøie. Hun søger under Sofaen, under Bordet, under Stolene og forresten under ethvert Møbel, samt feier i ethvert Hjørne, indtil hun finder den. Og naar hun har fundet den, hvem glædes da? Penningen? Nei, Kvinden, som har fundet den. I begge disse Lignelser fremstiller Jesus den store Sandhed, at Gud er den søgende. Menneskene taler om at finde Jesus, men det er altid ham, som først finder dem.

En ung Mand sagde fornylig til mig, at han var for stor en Synder til at blive frelst. Men det er just saadanne Mennesker, som Jesus søger. „Denne annammer Syndere og æder med dem." Den eneste Anklage, som de kunde bringe imod ham var den, at han annammede slette Mennesker. Men det er netop den Slags Mennesker, som han vil annamme. Alt, hvad du har at gjøre, er at bevise, at du er en Synder, og jeg vil bevise dig, at du har en Frelser. Og jo større Synder, des større Trang har du til en Frelser. Du siger, at dit Hjerte er haard; nuvel, da behøver du jo Christus til at blødgjøre det. Du kan ikke gjøre det selv. Jo haardere dit Hjerte er, des større Behov har du for Christus; jo sortere du er, des mere tiltrænger du en Frelser. Om dine Synder reiser sig op imod dig som et mørkt Bjerg, da kom ihu, at Jesu Christi, Guds Søns Blod renser fra al Synd. Der findes ingen Synd saa stor, saa vederstyggelig, eller saa skrækkelig, at ikke Christi Blod kan skjule den. Saa prædiker jeg det gamle Evangelium igjen: „Menneskens Søn er kommen for at søge og frelse det Fortabte."

Det var Adams Fald og Fortabelse, som bragte Guds Kjærlighed i Lyset. Gud fortalte aldrig Adam, da han satte ham i Eden, at han elskede ham. Det var hans Synd, hans Fald, som aabenbarede dette. En af mine Venner fra Manchester var for nogle Aar siden i Chicago, og han var meget interesseret i Byen — en stor By med 300,000—400,000 Indbyggere, dens storartede Jernbaneforbindelser, dens Trælast-,

Flesk- og Korn-Markeder. Han sagde, at han vilde reise tilbage og fortælle sine Venner om Chicago; men Ingen syntes der at tage nogen særdeles Interesse i Byen. Den laa jo mange Hundrede Mile borte, og Folket syntes ikke at føle nogen Lyst til at høre om den. Men saa kom en Dag den Underretning med Telegrafen, at Chicago stod i Luer; og da, sagde min Ven, blev Manchesters Befolkning hurtig interesserede for denne fjerntliggende Stad. De læste et hvert Telegram, som ankom; de kjøbte Bladene og slugte enhver Nyhed med Begjærlighed. Og tilsidst, da Telegrammet kom, at Chicag næsten laa i Aske, og at Hundrede Tusinde Mennesker var uden Hus og Hjem, da følte Enhver sig saa interesseret, at de begyndte at græde for os. De kom frem og skjænkede deres Penge — Nogle gav flere Hundrede Dollars til Hjælp for de stakkels Nødlidende. Det var Chicagos Ulykke, som fremkaldte Manchesters, Londons og Liverpools Kjærlighed. Jeg var tilstede ved denne skrækkelige Brand, og jeg saa rige Mænd berøvede alt, hvad de havde. Om Søndags Aften, da de gik hjem, var de de rigeste Mænd i Chicago; den følgende Morgen var de udarmede. Men jeg saa ikke et Menneske græde. Med da Telegrammerne kom, at „Liverpool giver ti Tusinde Dollars; Manchester sender fem; London giver Penge til at hjælpe Byen," og eftersom Telegramerne kom om Hjælp, blev vor By blød om Hjertet. Den Kjærlighed, som blev os bevist, rørte vore Hjerter. Saaledes burde Guds Kjærlighed blødgjøre ethvert Hjerte i denne By. Det var Kjærlighed, som bragte Christus ned til at dø for os. Det var Kjærlighed, som bragte ham til at forlade sin Plads paa Faderens Throne og komme hid ned for at søge og frelse det Fortabte.

Men for deres Skyld, som siger, at Christus aldrig søger dem, vil det maaske være godt at sige, hvorledes han søger. Han gjør det paa mange Maader. En Aften fandt jeg i Samtaleværelset en Mand, til hvem Herren havde talt gjennem en fornylig afdød, troende Søsters Bønner. Hendes Bønner var hørte; han kom til Samtaleværelset, skjælvende fra Hoved til Fod. Jeg talte til ham om Frelsen; Taarerne randt nedad hans Kinder, og sluttelig annammede han Christus som sin Frelser. Menneskens Søn søgte denne unge Mand gjennem Søsterens Bønner og siden gjennem hendes Død.

Nogle af Eder har havt troende, bedende Mødre, som

maaske hele Nætter har bedet for Eders Sjæle, og som nu er gaaet til Himmelen. Greb I ikke deres Hænder og lovede at møde dem i Himmelen? Det var Guds Søn, som søgte dig gjennem din Moders Bønner og gjennem hendes Død. Nogle af Eder har havt troende Prædikanter, som har grædt for Eder paa Prædikestolen, og bønfaldt Eder om at komme til Jesus. I har hørt hjerteransagende Prædikener, Sandheden har trængt sig dybt ned i Eders Hjerter, og Taarer har rundet nedad Eders Kinder. Det var Guds Søn, som søgte Eder. Nogle af Eder har havt troende, bedende Søndagsskolelærere, som inderligt har bedet Eder om at komme til Jesus. Altid var det Guds Søn, som søgte efter Eders Sjæle. Nogen har lagt en Traktat i Eders Hænder med denne Titel: „Hvor agter du at tilbringe Evigheden?“ og Pilen har trængt ind i Hjertet. Det var Gud, som søgte Eder. Mange af Eder har været nedlagt paa Sygesengen og da havt Tid til at besinde Eder; og i Nattens stille Timer, naar Alle sov, kom Guds Aand til Eders Sovekammer; den kom til Eders Seng, og den Tanke kom snigende gjennem Sjælen, at I burde blive Guds Børn og Himmelens Arvinger. Det var Guds Søn, som søgte Eders fortabte Sjæle. Nogle af Eder har havt smaa Børn, som nu er gjemt derborte paa Kirkegaarden, og ved hvis Dødsleier I har lovet at elske og tjene Gud. Har I holdt Eders Løfte? Det var Guds Søn, som søgte Eder. Han tog det lille Barn hjem, for at drage Eders Sind imod Himmelen.

Det vilde optage hele Natten at beskrive de Veie, hvorpaa Herren søger os. Kan du staa op her i Aften og sige, at Guds Søn aldrig har søgt dig? Jeg tror ikke, at der findes nogen Mand eller Kvinde i denne Forsamling eller i hele Byen, som kunde gjøre det. Min Ven, han har kaldt dig fra din tidligste Barndom, og han har indgivet det i Guds egne Børns Hjerter at kalde Eder sammen i denne Sal i Aften. I hele den christne Verden opstiger Bønner for Eder. Der har maaske aldrig været nogen Tid i Eders Livs Historie, da saa mange Bønner har opsteget for Eder, som just nu. Det er Guds Søn, som banker paa dit Hjerte gjennem Menighedens Bønner, gjennem Prædikanternes Bønner, gjennem de Helliges Bønner, ikke blot i London, men i hele Verden. Jeg modtager Breve næsten daglig fra begge Sider af Havet, som meddeler at Bønner stadig opsendes til Gud for dette Værk.

Hvad betyder det? Gud har lagt hele sin Menighed paa Jorden det paa Hjerte at bede for London. Det maa betyde, at Gud har noget stort i Beredskab for denne By; Menneskens Søn er kommen for at søge og frelse det Fortabte; og jeg beder, at den gode Hyrde vil komme ind i denne Sal i Aften og komme til mangt et Hjerte, og maa du høre den sagte, hviskende Stemme: „Se, jeg staar for Døren og banker; dersom Nogen hører min Røst og oplader Døren, til ham vil jeg gaa ind og holde Nadvere med ham og han med mig." O, min Ven, oplad Døren i Aften og lad den himmelske Besøger komme ind! Vis ham ikke bort længer! Sig ikke med Felix: „Gaa bort for denne Gang; men naar jeg faar beleilig Tid, vil jeg kalde dig til mig." Lad dette blive den behagelige Tid, lad dette blive Frelsens Aften for dig! Modtag Guds Gave i Aften og aabne dit Hjertes Dør, sigende: „Velkommen, tre Gange velkommen i mit Hjerte!"

Syndere søger Christus.

(Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham, medens han er nær." — Esaias 55, 6.)

Jeg har talt om, at Menneskens Søn søger det Fortabte; nu vil jeg tale om den anden Side — Menneskets Side. Jeg har lagt Mærke til, at naar Nogen bliver bekymret for sin Sjæls Frelse, begynder han at søge Herren, og det varer ikke længe, førend de mødes; det varer ikke længe, førend en længtende Synder og en længtende Frelser mødes. Hvad læser vi i Jer. 29, 13? „I skal søge mig og finde, naar I søger mig i Eders ganske Hjerte," siger Herren. De Mennesker, som søger Herren i deres ganske Hjerte, er altsaa de, som skal finde ham. Jeg er træt og syg af Halvhjertethed. Du synes ikke om en halvhjertet Mand; du vil ikke have Nogen til at elske dig med et halvt Hjerte; og Herren vil heller ikke have det. Om vi vil søge Herren for at finde ham, maa vi søge ham i vort ganske Hjerte. Jeg tror, at Aarsagen, hvorfor saa Faa finder Christus, er den, at de ikke søger ham i deres ganske Hjerte; de søger ikke alvorligt nok sin Sjæls Frelse. Gud er nidkjær; alt, hvad Gud har gjort, viser, at han er nidkjær for Menneskenes Frelse. Han har bevist det ved at give sin enbaarne Søn til at dø for os. Hvad er Golgatha andet end et Bevis derfor? Og Herren ønsker at se os nidkjære, naar det gjælder det store Spørgsmaal om Sjælens Frelse. Jeg har aldrig seet Mennesker søge Herren i deres ganske Hjerte, uden at de snart har fundet ham.

Det var næsten forfriskende en Aften at finde i Samtaleværelset en ung Mand, som ikke syntes, at han var værd at frelse, fordi han var saa ugudelig og syndefuld. Men der fandtes Haab om hans Frelse, fordi han var saa fortvivlet for sin Sjæl. Han havde faaet et Syn af sig selv i Guds Speil,

og naar et Menneske har faaet det, da har han en meget daarlig Mening om sig selv. Du kan altid se, naar et Menneske er langt borte fra Gud; thi da taler han om sig selv, hvor god han er. Men idet han ser Gud med Troens Øie, synker han ned paa sine Knæ og udraaber: „Se, jeg er syndig." Al hans Godhed flyver bort. Hvad Menneskene behøver er at blive trængende til Frelse, saa skal de snart finde Christus. Du behøver ikke at fare op til Himmelen for at hente ham ned, eller ned til Afgrunden for at hente ham op eller til nogen fjerntliggende By for at finde ham. Paa denne Dag er han nær til enhver af os. Jeg hørte Nogen i Samtaleværelset sige til et ungt Menneske, at han skulde gaa hjem og søge Christus i sit Lønkammer; men jeg turde ikke tilsige Nogen at gjøre dette. Du kunde dø, inden du kom hjem. Hvis jeg læser min Bibel ret, finder jeg, at den Mand, som prædiker Evangelium, er ikke den Mand, som fortæller mig at søge Christus imorgen eller om en Time, men nu. Han er nær til enhver af os i dette Minut for at frelse os. Om alle Mennesker vilde komme til Christus, skulde de finde, at Christus allerede stod bankende udenfor deres Hjertes Dør.

Antag at jeg havde tabt en meget værdifuld Diamant — jeg har ikke, men antag det — værd $100,000. Jeg havde den i min Lomme, da jeg kom ind i Salen; og da jeg var færdig med at prædike, opdagede jeg, at den ikke længer var i min Lomme, men maatte være noget Sted i Salen. Og antag, at jeg sagde, at den, som fandt den, kunde beholde den, hvor ivrige vilde ikke Alle blive! I vilde ikke faa meget af min Prædiken; Alle vilde tænke paa Diamanten. Jeg tror neppe, at Politiet vilde kunne faa Eder herifra. Tænk Eder at finde en Diamant værd $100,000! Den, som fandt den, vilde, om han var fattig, løfes ud af Fattigdommen og forblive uafhængig for Resten af sine Dage. Hvor ivrigt vilde ikke Alle søge. Gud give, at jeg kunde faa Menneskene til at søge Christus paa samme Maade. Her er noget, som er langt mere værd end en Diamant. Er ikke Frelsen — evigt Liv — langt mere værd end alle Diamanter, som findes i hele Verden? Antag, at Engelen Gabriel skulde stige ned fra Guds Throne og komme hid og sige, at han var bemyndiget af Gud til at byde denne Forsamling en Gave, hvilken I end vilde vælge. I skulde faa, hvad I valgte, men blot en Ting, og hvad skulde det blive? Englands eller Verdens Rigdomme?

Vilde det blive Eders Valg? Ti Tusinde Gange nei! Eders eneste Raab vilde være: Liv! evigt Liv!

Der findes intet, som Menneskene mere sætter Pris paa, end Livet. Forlad en Mand paa et Skibsvrag, som lige er ifærd med at synke. Han er værd en Million Dollars og blot ved at opgive denne Million er det muligt for ham at redde sit Liv. Han vil offre sine Penge øieblikkelig. „Alt, hvad et Menneske eier, vil han give for sit Liv." Jeg forstaar, at nogle Mennesker er bange for at komme til disse Møder af Frygt for, at der maaske kan blive et Raab om Brand og Panik opstaa, og de derved miste Livet. Dog er der tyve Døre paa denne Bygning. Jeg kan ikke erindre at have seet nogen Bygning, hvorfra man lettere kan komme ud. Dog synes Folk at sove og forglemme, at ingen Dør leder ud fra Helvede. Naar de træder ind der, maa de forblive, Tidsalder efter Tidsalder. Millioner paa Millioner Aar vil henfly, og dog vil der ikke være nogen Dør, ingen Mulighed for at undkomme fra Helvede. Maa Gud opvække denne slumrende Forsamling og gjøre Eder bekymrede for Eders Sjæle. Folk taler om vor Iver og Fanatisme. Give Gud, at Kirken var brændende af Nidkjærhed, saa skulde snart Verden ryste i sine Grundvolde. Maa Gud opvække en slumrende Kirke! Hvad vi ønsker Menneskene til at gjøre, er ikke at raabe Amen og slaa Hænderne sammen. De dybeste og stilleste Vande rinder ofte hurtigst. Vi ønsker Mennesker til at gaa lige til Arbeide. Der vil snart blive Anledning til at juble. Gaa og tal til din Nabo om Jesus og Himmelen. Du behøver ikke at gaa mange Skridt henad Gaden, førend du finder Nogen, som vandrer nedad mod den evige Døds Mørke. Lad os ile til Redning!

Vi ønsker at se Mennesker i Sandhed begjære at blive Christne, at være dybt bekymrede for det. Hvilken Ide, at høre et Menneske give som Svar paa det Spørgsmaal: „Ønsker De at blive en Christen?" „Vel, jeg har just ikke noget derimod." Min Ven, jeg tror ikke, at du nogensinde vil indkomme i Guds Rige, førend du forandrer dit Sprog. Vi ønsker Menneskene til at raabe ud af Sjælens Dyb: „Jeg ønsker at blive frelst! Paa Pintsefestens Dag var Raabet: „I Mænd, Brødre, hvad skal vi gjøre?" Disse Mennesker var ængstelige for deres Frelse, og de fandt Christus lige der. 3,000 fandt ham, da de søgte ham i deres ganske Hjerte.

Om Menneskene søgte Christus ligesaa ivrigt, som de søger Rigdomme, skulde de snart finde ham; og Verden skulde snart sige, at de var gale. Antag, at Bomuldspriserne steg ti eller femten Procent til i Morgen, og vi skulde faa se, hvor ivrige Kjøbmændene vilde blive. Bladene vilde heller ikke tie stille om en saadan Sag. De vilde sige, at det var en sund Stigning; Handelen vil faa et Opsving. Men om I begynder at blive urolig for Eders Sjæles Frelse, da raabes der strax: „O, de er forvildede; det er en meget farlig Tilstand." At Menneskene i Tusindvis iler mod den evige Død, derom siger man imidlertid intet. Der gaar den arme Dranker, se paa ham! Hør hans angstfulde Raab opstige imod Himmelen! Dog slumrer og sover Guds Kirke. Der er vistnok her og der søgende Sjæle; dog gaar de ind i Samtaleværelset, som om de var halvt sovende. O, naar vil Menneskene søge Christus saaledes, som de søger Rigdom og Ære?

Det fortælles at da Krigen brød ud paa Guldkysten, vilde Hundreder, ja, Tusinder af Mennesker drage did, endskjøndt det var bekjendt, at Klimatet var høist usundt, og at en stor Del af dem, som reiste did, aldrig vilde komme tilbage; dog ønskede Hundreder og Tusinder at drage afsted. Hvorfor? Jo, fordi de ønskede at vinde Rigdom, og med Rigdommen Ære. Og hvis der skulde være en Anledning til at kunne komme til Indien, vilde ikke en Eneste reise. For at opnaa lidt Ære vil de opoffre Bekvemmelighed, Fornøielse, Helbred og Alt. Hvad vi ønsker, er at Menneskene maa søge Guds Rige ligesaa ivrigt, som de søger Rigdom og Ære.

Som jeg sagde, om Livet svæver i Fare, hvor ivrige bliver ikke Menneskene da; og dette er rigtigt, der er ingen Tvivl om det. Men hvorfor er ikke Menneskene ligesaa ivrige for sine Sjæles Frelse? Hvorfor skulde ikke enhver Mand og Kvinde her vaagne op og søge Christus i deres ganske Hjerte? Da, siger Herren, skal I finde ham.

Der berettes om et Skib, som havde lidt Skibbrud og var nær ved at synke, at der ikke var Redningsbaade nok ombord til at redde de Ombordværende; og da Skibet sank, var nogle af Baadene nær ved at dele samme Skjæbne. Da, berettes der, svømmede en Mand til en af Baadene fra Vraget, netop som det gik tilbunds; men der fandtes ikke Plads, og de, som var i Baaden, nægtede af den Aarsag at hjælpe

ham. Da greb han i Baaden med sin høire Haand, men de greb et Sværd og afhuggede hans Fingre. Manden var imidlertid saa ivrig for at blive reddet, endskjøndt han havde mistet Fingrene paa sin høire Haand, at han greb fat med den venstre; men de afhuggede ogsaa Fingrene paa den Haand. Da svømmede Manden frem og greb fat i Baaden med Tænderne. Nu havde de Medlidenhed med ham og sagtnede Farten. De kunde ikke afhugge hans Hoved og tog ham ind, og Manden frelste sit Liv. Hvorfor ikke søge Eders Sjæles Frelse, ligesom hin Mand søgte at redde sit Liv?

Vil der nogensinde blive en bedre Tid? Vil der nogensinde blive en bedre Tid for den gamle Mand, hvis Lokker begynder at graane, hvis Øie bliver mat, og som hastigt nærmer sig Graven? Er ikke denne den allerbedste Tid for ham? „Søger Herren, medens han findes." Der er en Mand i Livets Middelalder. Er ikke denne den bedste Tid for dig til at søge Guds Rige? Vil du nogensinde faa en bedre Anledning? Vil Jesus nogensinde blive villigere til at frelse dig end nu? Herren siger: „Kommer, thi alle Ting er nu rede;" ikke skal blive, men er nu rede. Der er en ung Mand. Min Ven, er det ikke nu den bedste Tid for dig at søge Guds Rige? Søg Herren, du kan finde ham her i Aften. Kan du vel sige, at du skal finde ham i Morgen? Kan Nogen staa op i Aften og sige det? Unge Mand, du ved ikke, hvad Morgendagen kan bringe. Betænk, at siden vi mødtes her igaar Aftes, har 43,000 Sjæle gaaet ind i Evigheden! Betænk, at for hver Gang Uhret pikker, gaar en Sjæl ud af Tiden. Er ikke dette den bedste Tid for dig til at søge Guds Rige?

Min Ven, Herren ønsker dig. Søg først Guds Rige, og søg ham, medens han er at finde. For omtrent tredive Aar siden gik der en stor Vækkelse over dette Land. Mange stod og rystede deres Hoveder; de kunde ikke tro, at dette var en sund Bevægelse. Kirken var ikke i sin normale Tilstand. Kirken fra Maine til Minnesota og videre til Californien var oprørt. Og naar du reiste igjennem denne store Republik, over Vestens Prærier og Bjerge, og gjennem dens Dale, naar du reiste paa Jernbanen eller vandrede igjennem dens Byer, kunde du se Kirkerne oplyste og Mennesker i Hundredevis samlet ind til Guds Rige. Og inden halvandet eller to Aar var mere end en halv Million Sjæle bragt ind. Man sagde, at det var falsk Ophidselse, Løbeild, som snart vilde være forbi.

Men, mine Venner, det var et Naadestilbud, som gik forud for Dommen. Lidet fattede vi, at vor Nation snart skulde blive døbt i Blod, og at vi snart skulde høre Fodtrinene af en Million Mænd, at Hundreder og Tusinder af vore unge Mænd, Blomsten af vor Nation, snart skulde faa en Krigers Grav. Men, mine Venner, det var Gud, som kaldte sit Folk, som forberedte det til en skrækkelig Kamp.

Og nu synes det mig, som om en anden Velsignelsens Bølge strømmer over vor Jord. Tidender kommer fra alle Dele af Verden og melder om det store Værk, som Gud udfører. De sidste Tidender fra Indien melder os om det velsignede Værk, som foregaar der. De sidste Tidender fra Japan og andre Steder melder om det samme, og ogsaa vi kan melde om Guds Aands Udgydelse. For blot nogle faa Dage siden var der to Mænd, som kom hid fra en By med 50,000 Indvaanere for at bede os om at komme did; men vi kunde ikke, og vi opmuntrede dem til at reise hjem og gaa til Arbeide selv. Idag berettede en af dem, at de igaar Aftes havde sexten i Samtaleværelset. Ja, Gud udgyder sin Aand overalt. Overalt griber de sine Ljaaer, bringer ind sine Neg og lægger dem for Mesterens Fødder. Jeg tror, at vi lever i de Dage, som Fædrene bad om. Himlene er aabne og Guds Aand udgydes over Menneskens Børn.

Denne Vækkelsens Tid er en god Tid til at søge Herren. Vil du nogensinde faa en beleiligere Tid? Budskabet fra enhver By er dette: Folket beder. Det er et Spørgsmaal i mit Sind, om der nogensinde har opsteget saa mange Bønner til Gud som i den nærværende Tid. Ikke blot her, men hele Verden over er Guds Børns blevet brændende for Sjæles Frelse. Og er ikke dette Guds Værk? Vil der nogensinde blive en beleiligere Tid for dig til at søge Guds Rige end just nu, da der er en saa stor Vækkelse, da der er en saadan Aandens Udgydelse; da Guds Kirke staar op som en Mand og Endrægtighedens Aand raader. Tænk paa alle de Bedende, som er her. Tror du, at nogensinde saa mange Mænd og Kvinder har bedet for din Sjæl som i Aften? Kast dit Blik paa denne Forsamling — hvad gjør disse Christne nu? De beder i Stilhed til Gud. Jeg kan se, at de bede. Der sidder en ung Mand ved sin Moders Side. Denne Moder beder af Hjertet: „Herre, frels min Søn i Aften!“ Maa disse Ord sænke sig dybt i hans Hjerte: „Søger Herren, medens han findes.“

Lad mig gjøre dig et Spørgsmaal: Tror du Herren kan lade sig finde her i Aften? Jeg henvender mig til Prædikanterne ved min Side: Tror I det? De svarer: „Ja". Mine Venner, tror I det? Et andet „ja" kommer fra Forsamlingen. Nuvel, han lader sig finde. Er det da ikke den største Daarskab af enhver Mand og Kvinde, som gaar ud af denne Sal uden at søge ham? Da han kan findes, hvorfor ikke søge ham. Du unge Pige, hvorfor ikke søge ham i dit ganske Hjerte? Du unge Mand, hvorfor ikke i Aften søge Christus i dit ganske Hjerte? Hvorfor ikke sige: „Jeg maa blive frelst?" Der er intet saa vigtigt som det store Spørgsmaal om Frelse.

Antag, at du kunde vinde hele Verden, hvad vilde du gjøre med den? Vilde den være værd saa meget som Christus? Læg alt andet tilside og hvil ikke, førend du har søgt og fundet Jesus. Jeg kjender Ingen, som i Sandhed har søgt ham, som ikke snart har fundet ham. En ung Mand i Dublin fandt Christus. Han gik hjem og levede saa gudfrygtigt og christeligt, at to af hans Brødre ikke kunde forstaa, hvad der havde bevirket denne Forandring hos ham. De forlod Dublin og fulgte med os til Sheffield og fandt Christus der. De mente det alvorligt. Men lovet være Herren, du behøver ikke at gaa herifra for at søge Christus; du kan finde ham her i Aften. Jeg tror forvist, at Enhver, som er her, kan finde ham nu, om de blot vil søge ham i deres ganske Hjerte. Han siger: „Paakald mig!" Har du hørt Nogen, som har paakaldt Christus i sit ganske Hjerte og ikke snart faaet Svar fra ham? Se paa Røveren paa Korset! Han havde maaske havt en bedende Moder, som havde lært ham det 53de Kapitel hos Profeten Esaias. Han havde hørt Jesus bede den underfulde Bøn: „Fader forlad dem". Og medens han hang paa Korset, kom dette Sprog for ham: „Søger Herren, medens han findes; kalder paa ham, medens han er nær." Sandheden trængte ligesom et Lyn ind paa hans Sjæl, og han tænkte: Nu er han nær, og jeg vil paakalde ham. „Herre, tænk paa mig, naar du kommer i dit Rige," udraaber han. Dette var hans Besøgelsestid, hans Dag. Min Ven, nu er din Dag. Jeg tror, at ethvert Menneske har sin Besøgelsestid. Du har din nu, hvorfor ikke paakalde Herren just nu? Sig ligesom Røveren: „Herre, tænk paa mig." Det var hans gyldne Anledning, og Herren hørte og svarede og frelste ham. Paakaldte ikke Bartimæus ham, medens han var nær? Christus

var paa Veien til Jericho for sidste Gang, og da raabte den Blinde: „Davids Søn, forbarm dig over mig!“ Og hørte ikke Herren ham og gav ham hans Syn? Det var godt, at Zachæus paakaldte, — eller rettere, at Herren kaldte paa ham, men da Herren kaldte, kom han. Maa Herren kalde Mange her, og maa I svare: „Herre, her er jeg; du kaldte mig, og jeg kommer“. Tror du, at Herren kalder en arm Synder for siden at kaste ham ud? Nei! Herrens Ord bestaar for evigt: „Den, som kommer til mig, kaster jeg ingenlunde ud.“

Jeg var glad, da den Mand, som jeg omtalte, sagde, at han var altfor syndefuld til at blive frelst. Menneskene er meget nær Guds Rige, naar de ikke ser noget Godt i sig selv. Ved Bønnemødet paa Fulton Street kom en Mand ind og berettede følgende. Han sagde, at han havde havt en Moder, som havde bedet for ham, men at han var en vild, lastværdig og forloren Søn. Nogen Tid efter sin Moders Død begyndte han at blive urolig. Han syntes, at han burde søge nyt Selskab og forlade sine gamle Kammerater. Han sagde, at han vilde forene sig med et hemmeligt Selskab; han tænkte at gaa ind til „Odd Fellows“. De forespurgte sig om ham, men da de hørte, at han var en fordrukken Sømand, forkastede de ham. Han gik derefter til Frimurerne; men han havde Ingen til at anbefale sig, og da de gjorde Forespørgsel om ham og ikke kunde faa noget godt Vidnesbyrd om hans Karakter, forkastede ogsaa de ham; de vilde ikke have ham. En Dag mødte han Nogen paa Gaden, som rakte ham en liden Indbydelse til Bønnemødet, og han gik did. Han hørte, at Christus var kommen for at frelse Syndere. Han troede ham; han tog ham paa hans Ord; og, da han berettede herom, sagde han, at han „kom til Christus uden Karakter, og Christus forkastede ham ikke.“

Mine Venner, dette er Christi Maade. Findes her noget Menneske, som ikke har et godt Ord at sige om sig selv, foruden Karakter? Jeg har gode Nyheder til dig. Paakald Guds Søn, og han vil høre dig. Paakald ham i Aften!

Jeg var tilstede ved et Møde for Prædikanter forleden Dag. Oppe paa Galleriet sad en Kvinde alene. Da Mødet var forbi, kom hun hen til mig og sagde: „Mr. Moody, kan De erindre mig?“ „O, ja,“ sagde jeg, „jeg erindrer Dem.“ Hvor havde jeg mødt hende? Sankey og jeg havde forladt Dundee for at reise til det nordlige Skotland. Vi traf da

der en Kvinde, som var kommen fra London med sine to Sønner, som hun havde bragt med sig denne lange Vei, for at de skulde vindes for Herren; de var Tvillinger paa atten eller nitten Aar. Denne Moders Hjerte var dybt bekymret for deres Frelse. Den sidste Aften, som vi havde Møde der, gav den ene af Sønnerne sit Hjerte til Christus, og Moderen reiste tilbage den paafølgende Morgen med sine to Sønner, frydende sig over, at den Ene havde fundet Fred ved Troen. Nogle vil maaske sige, at hun var en stor Fantast, som reiste den lange Vei fra London til Dundee for at faa sine Sønner frelste. Men sidstleden Fredag sagde hun til mig: „Min Søn, som fandt Herren i Dundee, døde for tre Uger siden." Da hun trykkede min Haand til Afsked, idet jeg passerede ud, sagde jeg til mig selv: „Var det ikke vel, at Moderen bragte sin Søn til Dundee?" Mine Venner, lad os blive nidkjære for vore Børns og vore Venners Frelse. Advar den unge Kvinde. Ja, Moder, tal til din Datter. Fader, tal til dit Barn. Hustru, tal med din uomvendte Mand. Mand, tal med din uomvendte Hustru om Herren. Lad intet Menneske forlade denne Sal i Aften og sige: „Ingen bryder sig om min Sjæl." Jeg har ikke seet nogen Moder være bekymret for sine Børns Frelse, uden at de snart blev urolige. O, maa der blive mange Syndere, som søger Herren i deres ganske Hjerte!

Forinden jeg slutter, vil jeg endnu engang spørge dig: „Hvad vil du gjøre? Hvis Herren er nær, vil du da ikke paakalde ham?" Lad ikke den Bespotter, som sidder ved din Side, holde dig borte fra Guds Rige. Der er et haanende Udtryk i hans Ansigt; maaske han spotter af, hvad jeg siger; men bryd dig ikke om ham; se ikke paa ham, men se op til Gud og bed ham frelse dig! Enhver sand Ven vilde, om du kunde faa hans Raad i Aften, fortælle dig, at du nu kan blive frelst. Spørg den Prædikant, som sidder ved din Side: „Bør jeg søge Guds Rige i Aften?" Hvad svarer han? „For alt i Verden opskyd det ikke et Minut." Spørg den troende, bedende Moder ved din Side: „Er det bedst, at søge Guds Rige i Aften?" Siger hun vel: „Opskyd det en Uge eller en Maaned?" Tror du, at denne Moder vilde sige det? Nei, der findes ingen troende Moder i denne Sal, som vilde tilraade noget saadant. Jeg tror neppe, at der er en uomvendt Moder her, som vilde tilraade dig at henskyde din Omvendelse. Spørg din bedende Søster, spørg din bedende Broder, spørg din Ven,

— hvis du sidder nær nogen saadan, — om du ikke bør søge Guds Rige i Aften. Raab til Himmelen og spørg ham, som sidder paa Guds høire Haand og som elsker dig mere end Fader og Moder eller Nogen paa Jorden — han, som elsker dig saa høit, at han hengav sit Liv for dig; spørg ham, hvad han vil, at du skal gjøre, og hør hans Raad: „Søg først Guds Rige.“ Raab siden ned i Afgrunden og spørg dem dernede, og de vil svare dig: „Jeg beder dig, at du sender Nogen til min Faders Hus, thi jeg har fem Brødre, paa det han kan vidne for dem, at ikke ogsaa de skal komme i dette Pinens Sted.“ Himmelen, Jorden og Helvede forener sig i dette Punkt: „Søger først Guds Rige.“ Opskyd det ikke. Paakald ham, medens han er nær. Og dersom du paakalder ham af Hjertet, vil han høre dit Raab.

Det kan blive for sent at paakalde ham. Jeg tvivler ikke paa, at de, som ikke vilde bede, medens Arken byggedes, bad, da Floden kom; men deres Bønner blev ikke hørt. Uden Tvivl raabte Sodoma til Gud, efterat Loth var gaaet ud derifra, men det var da forsent, og Guds Straffedom udryddede dem af Jorden. Mine Venner, det er ikke for sent nu, men Klokken tolv i Nat bliver det maaske for sent. Jeg har ikke fundet noget Sted i Bibelen, hvori jeg kan finde, at I kan paakalde Gud imorgen. Jeg har ikke Ret til at sige det. „Nu er den behagelige Tid, se, nu er Frelsens Dag.“ Hvilken herlig Anledning havde ikke Jerusalems Indbyggere, med Jesus i deres Midte. Vi ser Guds Søn græde over Jerusalem; hans Hjerte ynkedes af Sorg over Staden og han udbrød: „Jerusalem, Jerusalem! du, som ihjelslaar Profeterne og stener dem, som er sendte til dig, hvorofte vilde jeg forsamle dine Børn, som en Høne forsamler sine Kyllinger, men I vilde ikke.“ Han skuede firti Aar frem i Tiden og saa Titus med sin Hær beleire Staden. Da paakaldte de Gud, men det var for sent, og en Million og et Hundrede Tusinde Mennesker omkom. Idag er Naadens Dag. Maaske jeg taler til Nogen, hvis Naadedage er faa, til Nogen, som maaske snart vil rykkes bort. Her er maaske nu Nogen, som aldrig mere vil faa høre Evangelium forkyndt; Nogen, som nu har sin *sidste Kaldelse*. Min Ven, vær vis! Bestem dig til at søge Guds Rige nu. „Se, nu er den behagelige Tid, se, nu er Frelsens Dag.“ Christus indbyder dig til at komme, idet han siger: „Kommer hid til mig alle I, som arbeide og

ere besværede, saa skal I finde Hvile for Eders Sjæle." O, maa vi Alle nu finde Ro i Jesus! Lad Intet holde dig tilbage eller adsprede dit Sind, men bestem dig i Aften, i denne Time til ikke at forlade denne Sal, førend Evighedens store Spørgsmaal er afgjort.

Hvad tykkes Eder om Christus?

(Math. 22, 42.)

Jeg antager, at der neppe findes Nogen her, som ikke i mere eller mindre Grad har tænkt paa Christus. I har hørt om ham, læst om ham og lyttet til Prædikener om ham. Allerede for atten Hundrede Aar siden talte Menneskene om ham; og Enkelte havde opgjort sin Mening om, hvem han var; Andre derimod havde ikke. Og endskjøndt alle disse Aar er henrundne, kommer dog dette Spørgsmaal igjen, stillet til enhver af os idag: „Hvad tykkes Eder om Christus?"

Jeg kan ikke forstaa, hvorfor det ikke skulde være et passende Spørgsmaal for et Menneske at gjøre et andet. Hvis jeg spurgte Eder, hvad I tænker om nogle af vore fremragende Mænd, vilde I allerede have opgjort Eders Mening om dem. Dersom jeg spurgte Eder, hvad I tykkes om Eders Dronning, vilde I tale lige ud og sige mig Eders Mening i et Øieblik. Dersom jeg spurgte Eder om Eders Premierminister, vilde I frit fortælle mig, hvad I havde for eller imod ham. Og hvorfor bør ikke Menneskene opgjøre sin Mening om Jesus Christus og indtage sin Stilling for eller imod ham? Hvis du tror godt om ham, hvorfor da ikke tale godt om ham og stille dig paa hans Side? Og hvis du tænker ondt om ham, og tror han var en Bedrager, og at han ikke døde for at frelse Verden, hvorfor da ikke hæve din Røst og sige, at du er imod ham? Det vilde være en lykkelig Dag for Christenheden, hvis Menneskene blot vilde tage Standpunkt — om vi bestemt kunde vide, hvem som virkelig var for ham, og hvem imod ham.

Det er af liden Vigtighed, hvad Menneskene tænker om hverandre. Dronningen, Statsmænd, Fyrster og Prindser vil snart være borte, og det betyder forholdsvis lidet, hvad vi tænker om dem. Deres Liv kan blot interessere nogle Faa, men

dette Menneskes Liv vedrører hver eneste levende Sjæl paa Jordens Kreds. For hele Verden gjælder dette Spørgsmaal: „Hvad tykkes Eder om Christus?“ Jeg spørger dig ikke, hvad du tykkes om Statskirken, eller om Presbyterianerne, eller Baptisterne, eller Katholikerne; jeg spørger dig ikke, hvad du tykkes om denne eller hin Prædikant, eller om dette eller hint Lærebegreb; men jeg spørger, hvad du tykkes om den levende Person Christus?

Jeg skulde ønske at spørge: Var han virkelig Guds Søn — det store Gud-Menneske? Forlod han Himmelen og kom ned til denne Jord i en bestemt Hensigt? Var det virkelig for at søge og at frelse? Jeg skulde ønske at begynde med Krybben og følge ham igjennem de treogtredive Aar, som han vandrede her paa Jorden. Jeg vilde spørge dig, hvad du tykkes om hans Komme til denne Verden, om hans Fødsel i Krybben i Stedet for i et Palads? Hvorfor forlod han Himmelens Pragt og Glands og Englenes kongelige Følge? Hvorfor forsagede han sin Throne, Kroner og Herrevælde og kom ensom herned?

Jeg vilde spørge, hvad du tykkes om ham som en Lærer? Han talte, som aldrig noget Menneske har talt. Jeg skulde ønske at kunne føre ham op her. Jeg skulde ønske at kunne føre dig til Bjergets Side, for at vi kunde lytte til de naadefulde Ord, som udgik af hans Mund. Tal om Prædikantere i vor Tid! Jeg vilde tusinde Gange heller sidde fem Minutter ved Jesu Fødder end i en hel Levetid lytte til denne Verdens Vise. Han pleiede, at benytte alle Ting til at belyse Sandheden. Som f. Ex. naar han talte om en Sædemand, en Ræv, en Fugl. Histhenne er en Lilie i Dalen; du kan ikke se den uden at komme Jesu Ord ihu: „De arbeide ikke, spinde og ikke.“ Han lader den lille kvidrende Spurv i Luften prædike til os. Hvor forfriskende hine underfulde Prædikener er, hvor levende er de ikke idag? Hvor kjært det er at fortælle dem til vore Børn, og hvor gjerne lytter de ikke til dem. „Fortæl om Jesus,“ hvor ofte hører vi ikke det. Ingen Historiebog i Verden intesserer dem saameget som de Historier, han fortalte. Og paa samme Tid, hvor dybe var de ikke; hvorledes satte de ikke de viseste Mænd i Forlegenhed; hvor umuligt var det ikke for de Skriftlærde og Farisæerne at maale sig med ham! Tykkes du ikke, at han var en underfuld Lærer?

Jeg vilde gjerne spørge, hvad tykkes du om ham som en Læge? En Mand vilde snart blive bekjendt som Dokter, dersom han kunde helbrede, saaledes som Jesus gjorde det. Der fandtes intet Sygdomstilfælde, som han ikke vidste Raad for. Han behøvede blot at sige et Ord og strax flygtede Sygdommen for ham. Her kommer en Mand bedækket med Spedalskhed. „Herre, om du vil, kan du rense mig," udraaber han. „Jeg vil," siger den store Læge, og i et Dieblik er Spedalskheden borte. Verden har Hospitaler for uhelbredelige Sygdomme; men for ham fandtes der ingen uhelbredelige Sygdomme.

Se ham i det lille Hjem i Bethanien, hvorledes han forbinder Marthas og Marias Hjertesaar, og sig mig, hvad du tykkes om ham som en Trøster? Han er Enkers Beskytter og Faderløses Forsørger. Den Trætte finder et Hvilested ved hans Bryst, og den, som ingen Venner har, faar anse ham som sin Ven. Han forandres aldrig; han sviger aldrig; han dør aldrig. Hans Venskab er altid lige varmt; hans Kjærlighed altid lige fri. I, Enker og Faderløse, Bedrøvede og Sørgende, vil I ikke prise Gud for Christus, Trøsteren?

Men dette er ikke Punkter, som jeg ønsker at fremdrage. Lad os gaa til dem, som kjendte ham, og spørge, hvad de tykkedes om ham. Dersom du i vore Dage ønsker at finde ud, hvad en Mand er, forespørg hos dem, som kjender ham bedst. Jeg ønsker ikke at være partisk; vi vil henvende os til hans Fiender, og til hans Venner. Skulde jeg blot henvende mig til dem, som elskede ham, vilde du nemlig sige: „O, han er saa blind; han tror saa meget om Manden, at han ikke kan se hans Feil. Du kan ikke faa andet ud af ham, end hvad der er til hans Fordel. Det er en ensidig Affære helt igjennem." Derfor vil vi først gaa til hans Fiender, til dem, som hadede, forfulgte, plagede og sloge ham. Jeg vil føre dig ind i Raadssalen og kalde dem frem til at bevidne, hvad de tykkes om ham.

Først ibandt Vidnerne lad os kalde frem Farisæerne. Vi ved, hvorledes de hadede ham. Lad os stille nogle Spørgsmaal til dem. Kom, Farisæere, og sig os, hvad I har imod Guds Søn. Hvad tykker Eder om Christus? Hør hvad de siger: „Dette Menneske annammer Syndere." Hvilken Anklage at fremføre imod ham! Det er jo netop Aarsagen, hvorfor vi elsker ham. Det er Evangeliets Ære. Han annammer Syn-

dere. Hvis han ikke gjorde det, hvad vilde der saa blive af os? Har I intet andet end dette at fremføre imod ham? Det er jo den største Ros, som Nogen kan yde ham. Og siden, da han hang paa Forbandelsens Træ, havde I dette at sige om ham: „Han har hjulpet Andre; sig selv kan han ikke hjælpe.“ Ja, han hjalp Andre; men han kunde ikke skaane baade sig selv og os, og derfor hengav han sig selv for dig og mig. I, Farisæere, engang i Eders Liv har I talt Sandhed! Andre har han hjulpet. Han døde for Andre. Han var en Gjenløsningsbetaling for Mange; saa det er omtrent Sandhed, hvad I tænker om ham: „Han har hjulpet Andre; sig selv kan han ikke hjælpe.“

Lad os nu kalde Kaiphas frem. Lad ham træde frem her i sin flagrende Mantel; lad os spørge ham om hans Vidnesbyrd. Kaiphas, du var Ypperstepræst dengang, da Jesus blev forhørt; du var den Øverste i Sanhedrin; du var i Raadssalen, da de erklærede ham skyldig; du selv dømte ham. Sig os, hvad sagde Vidnerne? Af hvilken Grund dømte du ham? Hvilke Beviser fremførtes imod ham?

„Han har talt Bespottelse,“ siger Kaiphas, „han har sagt: Herefter skulle I faa se Menneskens Søn sidde paa Kraftens høire Haand, og komme i Himmelens Skyer. Da jeg hørte det, fandt jeg ham skyldig til Gudsbespottelse, sønderrev mine Klæder og dømte ham til Døden.“ Ja, alt hvad de havde imod ham var, at han var Guds Søn. Og de slog ham for hans Løfte om at hente sin Brud.

Lad os nu hente Pilatus. Lad ham træde frem. Pilatus, dette Menneske blev ført frem for dig; du forhørte ham; du var stillet Ansigt til Ansigt med ham; hvad tykkes du om Christus? „Jeg finder ingen Skyld hos ham“, siger Pilatus. „Han sagde, at han var Jødernes Konge“ (hvilket han ogsaa skrev over Korset), men „jeg finder ingen Skyld hos ham.“ Dette er den Mands Vidnesbyrd, som forhørte ham. Og, medens han staar der omgivet af den jødiske Pøbel, trænger en Mand sig frem igjennem Mængden og giver ham et Brev. Han aabner det og blegner, idet han læser: „Befat dig ikke med denne Retfærdige; thi jeg har lidt meget idag i Drømme for hans Skyld.“ Det er fra Pilati Hustru — hendes Vidnesbyrd om Christus. Du ønsker at vide, hvad hans Fiender tykkes om ham? Du ønsker at vide, hvad en Hedning tykkes?

Vel, hør det. „Jeg finder ingen Skyld hos ham;" og en Hednings Hustru kalder ham „den Retfærdige".

Endvidere, se — ind kommer Judas. Han bør være et godt Vidne. Lad os tiltale ham. „Kom, Judas, og sig, hvad tykkes du om Christus? Du kjender Herren vel; du solgte ham for tredive Sølvpenge; du forraadte ham med et Kys; du saa ham udføre sine Mirakler; du var med ham i Jerusalem, med ham i Bethanien, da han opvakte Lazarus. Hvad tykkes dig om Christus?" Jeg synes at se Judas, da han kom tilbage til Ypperstepræsterne; jeg synes at høre Pengene klinge, idet han kaster dem paa Bordet og siger: „Jeg har forraadt uskyldigt Blod." Her er denne Mand, som forraadte ham, og dette er, hvad han tykkes om ham. Ja, mine Venner, Gud har ladet enhver af dem, som paa en eller anden Maade bidrog til hans Søns Død, aflægge et Vidnesbyrd om, at han var uskyldig.

Lad os nu spørge Høvedsmanden, som var nærværende ved Korsfæstelsen. Han havde Befaling over de romerske Soldater. Han havde paabudt dem at lade ham bære sit Kors selv; havde givet Befaling til at Naglerne skulde bankes igjennem hans Hænder og Fødder, til at stikke Spydet i hans Side. „Høvedsmand, du havde Befaling over hans Mordere; du eftersaa, at Dødsordren blev udført; du saa ham dø; du hørte ham tale paa Korset. Sig os, hvad tykkes du om Christus?" Lyt! Se paa ham; han slaar sig for sit Bryst og raaber: „Sandelig, denne var Guds Søn!"

Vi vender os til Røveren paa Korset og spørger, hvad han tykkes om Christus. Først haaner og bespotter han ham, men siden faar han bedre Tanker om ham. „Denne har intet Ondt gjordt", siger han. Jeg kunde gaa videre; jeg kunde fremstille Djævlene selv og forlange deres Vidnesbyrd. Har de noget at sige om ham? Ja, selv Djævlene kalder ham Guds Søn. Hos Markus hører vi den urene Aand raabe: „Jesus, du den høieste Guds Søn!" Menneskene siger: „Jeg tror, at Jesus er Guds Søn, og fordi jeg med Forstanden tror dette, skal jeg blive salig." Ak, det gjorde ogsaa Djævlene; men de gjorde mere end det; de skjalv derved.

Lad os bringe ind hans Venner. Vi ønsker, at I skal høre deres Vidnesbyrd. Lad os kalde Prædikanternes Fyrste. Lad os faa høre Forløberen, Ørkenprædikanten Johannes.

Naar vi undtager Mesteren selv, har Ingen prædiket som dette Menneske — dette Menneske, som bragte hele Jerusalem og alt Judæa ud i Ørkenen for at høre ham; dette Menneske, som fremstod for Folket lig en lysende Meteor. Lad Johannes den Døber komme, omgjordet med et Læderbælte og sin Kjortel af Kamelhaar, og sige os, hvad han tykkes om Christus. Hans Ord, som engang gjenlød i Palæstinas Ødemarker, staar for altid nedskrevet i Bibelen: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd." Dette er, hvad Johannes tykkes om ham. „Jeg bærer det Vidnesbyrd, at han er Guds Søn." Intet Under, at han bragte al Jerusalem og Judæa ud til sig; thi han prædikede Christus, og Enhver, som prædiker Christus, kan være vis paa at faa mange Tilhørere.

Lad os nu høre Petrus, som var med Jesus paa Forklarelsens Bjerg saavelsom den Nat, han blev forraadt. „Kom Petrus og sig os, hvad du tykkes om Christus. Staa frem og vidne om ham. Du fornægtede ham engang; du svor dyrt, at du ikke kjendte ham. Var det sandt, Petrus, at du ikke kjendte ham?" „Kjendte ham!" tænker jeg mig Petrus sige; „det var en Løgn, jeg sagde dem. Jeg kjendte ham." Vi hører ham siden aabenbare for Jerusalems Indbyggere deres store Skyld. Han kalder ham baade „Herre og Christum". Saaledes lød Vidnesbyrdet paa Pintsefestens Dag: „Derfor skal alt Israels Hus vide for vist, at Gud haver gjort ham til en Herre og Christum, denne samme Jesus, som I har korsfæstet." Og Traditionen beretter, at længere frem, da han skulde aflives, ansaa han sig uværdig til at dø paa den samme Maade som sin Herre, og begjærede derfor at blive korsfæstet med Hovedet nedad. Saameget tyktes Peter om ham.

Lad os nu høre fra den elskelige Discipel Johannes. Han kjender Christus bedre end noget andet Menneske. Hans Hoved havde hvilt ved Frelserens Bryst. Han havde hørt det elskende Hjertes Slag. Læs hans Evangelium, hvis du ønsker at vide, hvad han tykkes om Christus.

Mathæus taler om ham som en Konge, der har nedsteget fra sin Throne. Markus beskriver ham som den, der tjener; og Lukas, som Menneskens Søn. Johannes griber sin Pen og omstyrter med et eneste Strøg Læren om blot een Person i Guddommen. Han gaar tilbage til Tiden før Adam. „I

Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.“ I Aabenbarelsens Bog kalder han ham „den skinnende Morgenstjerne“. Saaledes tænkte Johannes vel om ham — fordi han kjendte ham saa vel.

Og du Thomas, som tvivlede paa ham, som ikke vilde tro, at han var opstanden, førend du fik stikke din Haand i hans Side; hvad tykkes du om ham? „Min Herre og min Gud“, siger Thomas.

Gaa derefter over til Decapolis, og du vil faa høre, at Christus har været der og uddrevet Djævle. Lad os spørge Menneskene i det Land, hvad de tykkes om ham. „Han har gjort Alting vel,“ siger de.

Men vi har andre Vidner at fremstille. Taq Forfølgeren Saulus, engang en af hans værste Fiender. Fuld af Trudsler møder han ham. „Saul, Saul, hvi forfølger du mig?“ siger Christus; og han kunde have tillagt: „Hvad har jeg gjort dig? Har jeg skadet dig paa nogen Maade? Kom jeg ikke for at velsigne dig? Hvorfor behandler du mig saaledes, Saul?“ Og da spørger Saul: „Hvo er du, Herre?“ „Jeg er Jesus, den Nazaræer, som du forfølger.“ Du ser, at han skammede sig ikke for sit Navn, endskjøndt han havde været i Himmelen: „Jeg er Jesus af Nazareth.“ Hvilken Forandring bevirkede ikke dette Møde hos Paulus! Nogle Aar senere hører vi ham sige: „Jeg agter og Alt for Tab mod Ypperligheden af Kundskaben om Christo Jesu, min Herre, for hvis Skyld jeg har lidt Tab paa Alt, og agter det Skarn at være, paa det jeg kan vinde Christum.“ Hvilket Vidnesbyrd om Frelseren!

Men jeg skal gaa videre. Jeg skal gaa bort fra Jorden og ind i den anden Verden. Jeg skal kalde Englene sammen og spørge, hvad de tykkes om Christus. De saa ham i Faderens Skjød, førend Verden var; førend Skabningens Morgengry; førend Morgenstjernerne sang tilsammen, var han der. De saa ham forlade Thronen og stige ned til Krybben. Hvilken underbar Tildragelse fik de ikke bevidne! Spørg disse himmelske Hærskarer, hvad de tykkes om ham. Lyt til deres Sang paa Bethlehems Marker: „Se, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket; thi Eder er idag en Frelser født, som er den Herre Christus, i Davids Stad!“ Han forlod sin Throne for at frelse Verden. Er det vel underligt, at Englene tyktes vel om ham?

Endvidere er der de forløste Hellige — de, som ser ham Ansigt til Ansigt. Her paa Jorden var han aldrig kjendt, Ingen syntes i Virkelighed at være bekjendt med ham; men han var kjendt i den Verden, hvor han havde været fra Begyndelsen. Hvad tykkes de om ham der? Dersom vi kunde opfange den himmelske Lyd, vilde vi høre en Jubel, som forherligede og ophøiede hans Navn. Vi ved, at da Johannes blev henrykket i Aanden paa Herrens Dag, hørte han mange Engles Røst omkring Thronen, Titusinde Gange Titusinde og Tusinde Gange Tusinde, som sagde med høi Røst: „Lammet, som er slagtet, er værdigt til at annamme Magt, og Rigdom, og Visdom, og Styrke, og Pris, og Ære, og Velsignelse." Ja, han er værdigt til alt dette. Himlene kan ikke tale for godt om ham. O, at Jorden vilde optage Ekkoet og forene sig med Himmelen i at synge: „Værdig at annamme Magt, og Rigdom, og Visdom, og Styrke og Pris og Ære, og Velsignelse!"

Men tilsidst et endnu høiere Vidnesbyrd! Nogle tror, at det gamle Testamentes Gud er det nye Testamentes Christus. Men da Jesus steg op fra Jordan, hvor han blev døbt af Johannes, hørtes en Røst fra Himmelen, som sagde: „Denne er min Søn, den Elskelige, i hvem jeg har Velbehag." Ak, ja, Gud Fader tykkes godt om Sønnen! Og naar Gud har Behag i ham, burde da ikke ogsaa vi have det? Hvis Gud og Synderen har Behag i Christus, da kan jo Gud og Synderen mødes. I den samme Stund, som du kan sige, ligesom Faderen sagde, „I hvem jeg har Velbehag", og modtager ham, er du trolovet med Gud. Vil du ikke tro dette Vidnesbyrd? Vil du ikke tro dette det sidste af alle Vidnesbyrdene, og som Hærskarernes Gud og Kongernes Konge selv aflægger. Endnu engang gjentager han det, saa at Alle maa vide det. Da Jesus med Petrus, Jacob og Johannes er paa Forklarelsens Bjerg, raaber Herren igjen: „Dette er min Søn, den Elskelige, hører ham." Og den Røst lød og gjenlød gjennem Palæstina, gjennem hele Verden fra Hav til Hav; ja, hin Stemme gjenlyder fremdeles: „Hører ham! Hører ham!"

Min Ven, vil du høre ham idag? Hør hvad han siger: „Kommer hid til mig, Alle, som arbeide og er besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skal I finde Hvile for Eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt og

min Byrde er let.“ Vil du ikke imodtage en saadan Frelser? Vil du ikke tro paa ham? Vil du ikke fortrøste paa ham af hele dit Hjerte? Vil du ikke leve for ham? Hvis han hengav sit Liv for os, er det da ikke det mindste, at vi hengiver vore Liv for ham? Hvis han for min Skyld bar Korset og døde derpaa, burde ikke jeg være villig til at tage det paa for hans Skyld? Og har vi ikke Aarsag til at elske ham! Tror du, at det er rigtig at opløfte din Stemme imod en saadan Frelser? Tror du, at det er retfærdigt at raabe: „Korsfæst ham!“ Herren hjælpe Enhver af os til at forherlige Faderen ved at tykkes vel om hans enbaarne Søn.

Undskyldninger.

I.

(„Og de begyndte Alle strax at undskylde sig. Den Første sagde til ham: Jeg har kjøbt en Ager, og har fornøden at gaa ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en Anden sagde: Jeg har kjøbt fem Par Øxne, og gaar hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en Anden sagde: Jeg tog mig en Hustru tilægte, og derfor kan jeg ikke komme". — Lukas 14, 18—20.)

Neppe har man begyndt at prædike Evangelium paa et Sted, førend Mænd og Kvinder begynder at „undskylde sig". Dette er en gammel Erfaring. Dersom jeg skulde gaa rundt til enhver af Eder, som endnu er uomvendte, og spørge, hvorfor I ikke har modtaget Indbydelsen til Lammets Bryllup, vilde I Alle have en Undskyldning færdig paa Tungespidsen; og om I ikke strax havde nogen for Haanden, vilde Djævelen hjælpe Eder med at finde en. Og dersom de bliver besvaret, er han rede til at lave nye. Han har sex Tusinde Aars Erfaring, og han er dygtig til det. Han kan give dig saamange, som du ønsker.

Kjender du, hvorfra Undskyldningerne har sin Oprindelse? Du vil finde det helt tilbage i Eden. Da Adam havde syndet, forsøgte han at undskylde sig. „Kvinden, som du gav at være med mig, hun, hun gav mig af det Træ, og jeg aad." Han forsøgte at kaste Skylden paa Gud; Eva kastede den paa Slangen, og lige indtil nærværende Tid vil baade Mænd og Kvinder med en Mund undskylde sig.

Kom ihu at disse Mænd, om hvem Lukas taler, blev ikke indbudt til en Begravelse, eller til at høre en tør og langtrukken Forelæsning eller Prædiken; de blev ikke indbudt til at besøge noget Sygehus, Fængsel eller Galehospital; ikke heller til at bivaane en skrækkelig Scene eller Henrettelse. Nei, de

indbødes til at overvære en Glædesfest; og den Fest, hvortil Evangelium indbyder, kaldes i Bibelen Lammets Bryllup. Ved denne Tidsalders Ende vil Guds Søns Bryllups Nadvere holdes. „Salige er de, som er kaldte til Lammets Bryllups Nadvere.“ Hvis jeg kjender mit eget Hjerte, vilde jeg heller lade mig sønderrive Lem for Lem, eller lade mit Hjerte i dette Øieblik rives ud af mit Bryst, og være med paa den herlig Dag, end have al Verdens Herlighed lagt for min Fod og miste den herlige Fest ved Lammets Bryllup.

Dette er ikke alene en Fest, men det er en kongelig Fest. Om du vederfores den Ære at blive indbudt til Windsor Castle — om Landets Dronning indbød dig til en stor Fest, som hun havde foranstaltet til Ære for sin Søn, vilde der ikke være en Mand eller Kvinde i denne Forsamling, som ikke vilde modtage Indbydelsen. I vilde Alle ønske at se Eders Navne i Bladene, for at Menneskene kunde se, hvorledes I var blevet hædret. Men her er en Indbydelse, som er langt mere værd end det. Her er en Indbydelse fra Kongernes Konge og Herrernes Herre, fra Guds enbaarne Søn. Snart skal han føre sin Brud til Brudekammeret. Lammets Bryllup nærmer sig. Han er gaaet hen for at berede Sted for sin Brud; det nærværende er ikke godt nok; og om en Stund vil han komme og føre hende til sig. Det er en Indbydelse til denne Fest, som jeg her bringer Eder; og Indbydelserne sendes nu ud til alle Jordens Ender. Her findes Ingen, som ikke er indbuden. I Attenhundrede Aar har Guds Budbærere draget over Dal og Bjerg, igjennem Ørken og over Sø, fra Jordens ene Ende og til den anden, indbydende Alle til Lammets Bryllup. Hvilken Ære for Støvets Orme! Naar Menneskene bereder en Fest, er der et Tilløb for at se, hvem som vil faa det fornemste Sæde; men ved den Fest, som Gud har beredt, vilde alle Stolene blive tomme, hvis ikke hans Disciple gik ud for at nøde Menneskene til at komme.

Endvidere, naar Menneskene foranstalter en Fest, saa indbyder de sine Venner, dem, som elsker dem; men Gud indbyder sine bitreste Fiender, dem, som er i Oprør imod ham. Og alligevel undskylder Menneskene sig. Ikke før har Gud udstedt Indbydelsen, førend det begynder at regne med Undskyldninger.

Har du nogensinde tænkt over, hvad der vilde ske, om Gud tog enhver af disse Undskyldere paa Ordet? — om han

skulde sige: „Ja, efterdi I ønsker at blive undskyldt fra denne Fest, vil jeg undskylde Eder," og derpaa med et Strøg feiede dem Alle bort fra Jorden? Antag, at Enhver i England blev taget paa sit Ord og lagt i Dødens Arme, hvormange af Eders Værksteder vilde ikke blive lukket i Morgen, hvormange Hjem vilde ikke fyldes med Taarer og Klage! Der vilde ikke blive en Skjænkevært tilbage til at fortsætte den Forretning; enhver Skjænkevært ønsker at blive undskyldt. Han ved, at dersom han modtager Indbydelsen, maa han ophøre med sin djævelske Forretning. Han kunde ikke fortsætte med at gjøre alle disse Børn faderløse, og tage Brødet ud af Enkers og Forældreløses Mund og alligevel befinde sig paa Vei til Lammets Bryllup. Enhver Tolder og Dranker ønsker ogsaa at undskylde sig. Om Gud undskyldte dem og tog dem bort fra Jorden, vilde I ikke længer have nogen Dranker ravende gjennem Eders Gader. Der vilde ikke blive nogen Skjøge længere; thi enhver Skjøge ønsker at blive undskyldt; hun ved, at hun maa ophøre med sit Syndeliv, dersom hun ønsker at være tilstede ved Lammets Nadvere. Og mange af Eders Pengefyrster vilde ogsaa forsvinde fra Jorden. De ønsker ikke at modtage Indbydelsen, fordi de tror, at de da ikke saa let vil kunne fortjene Penge. De driver maaske en saadan Forretning som de da maatte ophøre med, og derfor begynder de at undskylde sig. Ja, Venner, det vilde blive en mørk Tid, om Gud tog Menneskene paa Ordet. Græsset vilde vore i Gaderne og de Levende vilde have nok at gjøre med at begrave de Døde.

Vær idag oprigtig mod din Gud. Gud er oprigtig, han mener, hvad han siger. Hans Indbydelse er oprigtig, og han vil, at vi skal besvare den oprigtigt. Hvis du ikke ønsker at komme til denne Nadvere, saa sig det aabent. Hvorfor gjøre Undskyldninger? De er intet andet end Løgne. Findes her Nogen, som kan staa frem og give en fornuftig Undskyldning — hvis saa, fortæl os den — hvorfor han ikke modtager Indbydelsen? Tænk efter et Øieblik. Hvad gyldig Grund kan du give? Du har ingen. Det er ikke ofte, vi faar en Indbydelse til en fyrstelig Fest; men her indbydes vi til at være nærværende ved Guds enbaarne Søns Bryllups Nadvere. Hvilken Daarskab af Enhver, som vægrer sig for at komme! Betænk, hvad det er, du frasiger dig. Fra Himmelen; fra de Helliges Samfund; fra dem, som har toet sine Kjortler og gjort dem

hvide i Lammets Blod! Menneskene begjærer at blive undskyldt for de himmelske Boliger, som Christus har beredt; for Englenes Selskab og Samfundet med Faderen, Sønnen og den Helligaand. Alle de virkelig store Mænd er ikke hernede; de er i Himmelen. Du taler om de store Mænd i England; men jeg vil sige, at de bedste Mænd, som Jorden nogensinde har havt, er der; og de bedste, som nogensinde har levet, vil forsamles ved den Fest. I seх Tusinde Aar har alle Jordens Hellige holdt paa at samles did — Abraham, Isak og Jacob. Ja, vi skal sidde tilbords med Patriarkerne og Profeterne, og Apostlene og Martyrerne, og med de Bedste, som har levet paa denne Jord. Jeg vilde hellere dø i Aften og være vis paa at faa være med de Helliggjorte i Lysets Verden, end at leve i Aarhundreder med al Jordens Herlighed for mine Fødder og miste Lammets Bryllups Nadvere. Jeg har mistet mange Anledninger i mit Liv, men jeg mener med Guds Naade at sikre mig denne. Hvem vil dog miste den herlige Forrettighed at sidde tilbords ved Lammets Bryllup, at se Kongen i hans Herlighed, samt være med ham for stedse!

Lad os nu betragte disse tre Mænd, om hvem der staar, at de Alle strax begyndte at undskylde sig.

Hvad sagde den Første? „Jeg har kjøbt en Ager og har fornøden at gaa ud og se den." Nogen har sagt: Hvorfor besaa han ikke Ageren, førend han kjøbte den? Havde han været en forstandig Kjøber, saa havde han gjort det først; han kunde ikke bedre Handelen ved at se paa den nu. Og nu, da han havde faaet den, kunde han jo gaa og se paa den naarsomhelst; Landet kunde ikke løbe bort. Det var ikke, fordi Handelen blot delvis var afsluttet, saa han kunde trække sig tilbage, eller at Nogen kunde træde ind foran ham og tage Jorden fra ham. Han havde ikke engang den Undskyldning; han havde kjøbt Ageren og behøvede ikke at frygte for at tabe sin Eiendomsret til den. Alligevel maatte han gaa og se den. En besynderlig Tid at gaa for at bese Ageren lige ved Nadvertid! Det var en tydelig Løgn. Han vilde ikke gaa til Festen, og saa laver han denne Undskyldning for at berolige sin Samvittighed. Dette er Aarsagen til, at Menneskene gjør Undskyldninger. Djævelen faar dem op i den Vugge og dysser dem i Søvn i den.

Lad os nu høre, hvad den anden Mand siger: „Jeg har kjøbt fem Par Oxne og gaar hen at prøve dem." Hvorfor

prøvede han dem ikke, førend han kjøbte dem? Det var ikke ret Tid at prøve Øxnene, efter at de var kjøbt, og nu, da de var kjøbt, kunde han jo prøve dem naarsomhelst. Hvorfor ikke lade dem staa i Stalden og istedet modtage Indbydelsen? Ser du ikke, at det var en anden Løgn?

Den tredie Mands Undskyldning var den forunderligste af dem alle. „Jeg tog mig en Hustru tilægte, og derfor kan jeg ikke komme." Hvorfor tog han ikke sin Hustru med sig? Hvem ønsker hellere at gaa til en Fest end en ung Brud? Han kunde jo have bedet hende om at blive med, og hvis hun ikke havde villet, da ladet hende blive hjemme. Men Aarsagen var den, at han vilde ikke komme.

Atten Aarhundreder er henrundne, og man fortæller os, at Verden er blevet visere; man siger, at den i en vidunderlig Grad er forædlet i disse Aar; men sig mig, har Menneskene faaet nogle bedre Undskyldninger? Du unge Kvinde, kan du finde nogen bedre Undskyldning, nogen Undskyldning, som bestaar i Evighedens Lys, eller som kan tilfredsstille dig selv? Menneskene opfinder alle Slags Undskyldninger, men endnu har ikke Nogen kunnet sige: „Jeg har fundet en Undskyldning, som gjælder." Lad den, som vover at paastaa noget saadant, nedlægges i en haard Sygdom; lad Døden stirre ham i Øinene, og hans Undskyldninger er borte i et Øieblik. Mine Venner, Eders Undskyldninger vil faa et helt andet Udseende, naar I kommer frem for den store Dommer.

Jeg vil fremdrage nogle af de gjængse Undskyldninger i vor Tid. En af de almindelige lyder: „Jeg synes ikke om den Præst eller den Prædikant." Hvad har det med denne Sag at gjøre? Hvad har du med Budbæreren at bestille? Antag, at en Dreng bragte mig et Brev med gode Nyheder fra min Hustru, ikke brød jeg mig om, hvem det var, som bragte det til mig; det er jo aldeles ligegyldigt for mig, enten han er sort eller hvid. Det er selve Brevet jeg fæster mig ved. Er det ikke en Sandhed, at Gud indbyder dig til en Fest? Hvorfor fæster du dig da ved Budbæreren? Jeg har hørt denne Undskyldning, til jeg er træt: „Jeg synes ikke om denne Prædikant eller hin Prædikant; denne Person eller hin Person, som kalder sig en Christen." Bryd dig ikke om Budbæreren. Spørgsmaalet er, om du er villig til at modtage Budskabet fra Gud? Tror du, at Guds Ord er Sandhed, og at

Gud indbyder dig til denne Fest? Tror du, at Indbydelsen gjælder „al Verden“? Du har Intet at gjøre med Prædikanten, som bringer dig Indbydelsen. Hvis det er et Budskab fra Gud, saa spørger jeg dig, hvorfor du ikke modtager det? Tænker du at vente, indtil du finder en fuldkommen Mand eller Kvinde til at bringe dig Budskabet, saa vil du aldrig komme til at modtage det. Der har blot levet et fuldkomment Menneske. Du vil finde mange Feil; du vil finde meget, som du ikke vil synes om hos Jesu Disciple; men jeg udfordrer dig til at kunne finde en Feil i vor Mesters Karakter. Han byder dig at komme. Og han vil annamme Enhver, som modtager Indbydelsen.

En anden Undskyldning. Forleden Aften kom en Dame hen til mig i Samtaleværelset og sagde: „Der er saa meget i Bibelen, som jeg ikke kan forstaa.“ Der er ingen Tvivl om det. Gud siger, at det naturlige Menneske kan ikke fatte de Ting, som hører Guds Aand til, og Bibelen er en aandelig Bog. Hvorledes kan hans uigjenfødte Hjerte forstaa Guds Ord? Vel, siger du, hvis den er en forseglet Bog, hvorledes skal jeg da blive frelst? Guds Ord kan være mørkt for det naturlige Menneske, men Frelsens Vei er saa tydelig beskreven, at et sex Aars gammelt Barn kan forstaa den, hvis det vil; Tag følgende Sprog og sig mig, om du ikke forstaar det: „Aanden og Bruden sige: kom, og hvo, som hører, sige: kom! Og hvo, som tørster, komme! Og hvo, som vil tage Livsens Vand uforskyldt.“ I ved jo, hvad det er at modtage en Gave? Gud tilbyder Eder Frelsen som en Gave. „Han kom til sine Egne, men hans Egne annammede ham ikke; men saa Mange, som ham annamme, dem har han givet Magt til at kaldes Guds Børn, dem, som tro paa hans Navn.“ Kan du forstaa dette? „Tro paa den Herre Jesu, saa skal du vorde salig.“ Du ved jo, hvad det er at tro? Ialfald ved du, hvad det er at fortrøste paa samt anbefale din Sjæl til den Herre Jesus Christus — det er alt. Der er visselig mørke og hemmelighedsfulde Steder i Bibelen, men dersom du begynder at tro Christus, vil dine Øine blive aabnede, og Bibelen vil blive en ny Bog for dig. Idag kan Christus være for dig som en Rod af tør Jord, uden Skikkelse eller Herlighed, men om du annammer ham som din Frelser, vil han blive dig den kjæreste af Alle, den Elskeligste, den skinnende Morgenstjerne. Da vil du forstaa Bibelen.

Ingen Bog i Verden er bleven saa urigtig bedømt som Bibelen. Menneskene dømmer den uden at læse den. Eller maaske læser de et Stykke her eller et Stykke der og lukker den derpaa til og siger: „Det er saa dunkelt og hemmelighedsfuldt.“ Hvis du læser en almindelig Bog, og Nogen spørger dig, hvad du synes om den, svarer du: „Vel, jeg har blot læst den igjennem en Gang, og vil derfor ikke afgive nogen Mening om den.“ Men af Guds Bog læser man nogle faa Sider og fordømmer den siden helt og holdent. Blandt alle de Tvivlere og Fritænkere, som jeg har truffet paa, og som har talt imod Bibelen, kan jeg ikke mindes Nogen, som har læst den igjennem. Der findes maaske saadanne Mennesker, men jeg har ikke truffet Nogen. Det er blot en Undskyldning. Der findes intet Menneske, som vil staa frem for Gud og sige, at det holdt ham borte fra Guds Rige. Det er Djævelens Gjerning at forsøge at bringe os til at tro, at Ordet ikke er sandt, at det er dunkelt og hemmelighedsfuldt; han ved vel, den mægtige Sjælefiende, at det eneste Middel, hvormed vi kan beseire ham, er Guds skrevne Ord. Han ved det, og derfor forsøger han at bringe os til at mistro det. Saasandt et Menneske tror fast paa Guds Ord, er han en Seierherre over Satan. Unge Mand, Bibelen er sand. Hvad har disse Fritænkere at give dig i dets Sted? Ethvert Folk, som ophøier Guds Ord, er ophøiet, og Enhver, som fornedrer det, er fornedret. O, lad os klynge os til Bibelen! Visselig vil vi ikke forstaa alt strax; men Menneskene har ikke Ret at fordømme det af den Aarsag. Antag at jeg sendte min lille femaarige Søn til Skole imorgen tidlig, og da han kom hjem om Eftermiddagen, spurgte ham: „Willie, kan du læse? kan du skrive? kan du stave? Forstaar du Algebra, Geometri, Hebraisk, Latin og Græsk?“ „Hvor rart du snakker, Papa,“ vilde den lille Begynder sige, „jeg har i hele Dag forsøgt at lære ABC.“ Hvis jeg saa sagde: „Fordi du ikke er fuldlærd, faar du ikke gaa i Skolen længere,“ hvad vilde I tænke? I vilde sige, at jeg var gal. Der vilde være ligesaa megen sund Fornuft deri, som der er i den Maade, hvorpaa enkelte Mennesker taler om Bibelen. Mine Venner, de Mennesker, som har studeret Bibelen i femti Aar — de vise Mænd og Skolarer, de største Theologer — har aldrig naaet ned til Dybderne af den endnu. Der findes Sandheder, som Guds Folk har søgt frem i de sidste Attenhundrede Aar, men endnu har Ingen fattet

Dybderne i denne evigt levende Strøm — Guds Sandheds Ord.

Der findes ogsaa en anden Klasse her, som siger: „Det er ikke min Vanskelighed. Jeg tror Guds Ord. Dersom jeg kunde faa tale i Enrum med Dem, skulde jeg sige Dem min Undskyldning. Sandheden er, at jeg elsker Verden høit, og hvis jeg bliver en Christen, maa jeg opgive al Glæde og gaa gjennem Verden med et langt Ansigt og aldrig smile mere. Min Glæde vil for stedse være borte!" Jeg ønsker at sige her, at en større Løgn har aldrig været lavet. Djævelen opfandt den allerede i Eden, og i disse Ord findes ikke en Gnist af Sandhed; de er en Forvrængelse af Christendommen. Det gjør ikke et Menneske tungsindig at blive et Guds Barn. Se, der gaar en Mand til sin Henrettelse. Inden nogle Minutter skal han indtræde i Evigheden. Men et Ilbud kommer med Benaadning fra Dronningen. Jeg skynder mig og raaber til den Dødsdømte: „Gode Nyheder! Gode Nyheder! Du skal ikke dø!" Gjør dette ham bedrøvet? Nei! nei! nei! I unge Mænd, I unge Kvinder, ja, I Gamle og Unge, tro ikke længere Satans Løgne. Det er Længselen efter Christus, som gjør Menneskene bedrøvede. Om et Menneske virkelig var tørstig, ja, døende af Mangel paa Vand, og du gav ham en lædskende Drik, vilde det gjøre ham bedrøvet? Det er, hvad Christus er — Vand til den tørstige Sjæl. Om et Menneske holder paa at dø af Sult, og du giver ham Brød, er det at gjøre ham bedrøvet? Det er, hvad Christus er for Sjælen — Livets Brød. Du vil aldrig finde sand Lykke, Fred og Glæde, førend du har fundet Christus.

Den Ide, at et Menneske ikke kan have Fred og Glæde i denne Verden, hvis han bliver en Christen, er grundfalsk. Dette var min Vanskelighed. Jeg ønsker at sige Eder, at jeg besad mere Glæde, sand Trøst og Fred i det første Aar efter min Omvendelse, end jeg havde havt i hele mit foregaaende Liv, og jeg har aldrig hørt om nogen Nyomvendt, som ikke kunde vidne det samme.

Endnu en Undskyldning — hvor mange de er! Luften er fuld af dem. Jeg hører Nogen sige: „Jeg ønsker gjerne at blive en Christen; men det er en vanskelig Sag! Jeg har forsøgt mange Gange." Jeg skal sige dig, hvad du har forsøgt at gjøre. Du har forsøgt at tjene Gud med det gamle kjødelige Sind. Du kan ligesaavel forsøge at gaa til

Maanen; thi det er umuligt. „Kan en Morian omskape sin Hud, eller en Parder sine Pletter?“ Det er umuligt at tjene Gud med det gamle kjødelige Hjerte; men naar Herren faar skjænket dig et nyt Hjerte, vil han ogsaa give dig Kraft dertil, og du vil da ikke mere tale om, at det er vanskeligt at tjene ham. Det er blot en ny Løgn. Lad os betragte den. Mener du at sige, at Gud er en haard Herre? Vil du paastaa, at det er en vanskelig Sag at tjene Gud, at Satan er en bedre Herre, og at det er lettere at tjene ham end Gud? Er det oprigtigt — er det sandt? Gud en haard Herre! Hvis jeg har læst min Bibel rigtigt, saa staar der, at Overtræderens Vei er haard. Lad mig sige dig, at det er Djævelen, som er den haarde Herre. Ja, „Overtræderens Vei er haard.“ Guds Ord kan ikke forandres. Om du tvivler paa det, min Ven saa betragt Forbryderen i sit Fængsel, i Blomsten af sin Alder, i sit Livs Middagstid! Han har været der i ti Aar og maa forblive der ti Aar til — tyve Aar er forspildte af hans Liv; og siden kommer han ud fra sin Celle som en brændemærket Misdæder! Tror du, at denne Mand vil sige dig, at „Overtræderens Vei er let“? „Let!“ vil han udraabe — „Let!“ Overtræderens Vei er haard, og bliver haardere for hver Dag. Spørg Vellystningen og Verdensmennesket, Spilleren og Bespotteren — med en Mund vil de fortælle dig, at Tjenesten har været haard. Tag Djævelens trofasteste Efterfølger og stil ham op paa denne Platform i Aften, og lad os spørge ham. Den bedste Maade at faa dette Spørgsmaal afgjort paa, er at høre deres Vidnesbyrd, som har tjent saavel Herren som Djævelen. Jeg tror ikke, at noget Menneske har Rettighed til at dømme herom, førend han har tjent begge Parter. Dersom jeg hørte Nogen klandre en Herre, saa vilde jeg være tilbøielig til at spørge, om han havde tjent ham, og hvis han ikke havde, var han ikke vel skikket til at bedømme det. Dersom I har tjent to Herrer, da er I gode Dommere. For egen Del kan jeg staa her som et Jesu Christi Vidne; jeg har gaaet i hans Skole i over tyve Aar og kan bevidne, at han er en god Herre. Jeg pleiede at sige ligesom du: „Det er en vanskelig Sag at være en Christen“, og jeg tænkte, at det virkelig saa var; men nu siger jeg, at hans Aag er gavnligt, og hans Byrde er let. Jeg taler i Aften til mange Flere, som har tjent begge Herrer. Mange af Eder har tjent Christus; og mange af Eder tjente Djævelen, førend I blev

bragt ind i Herrens Hjord. Jeg vil spørge Eder, som tilhører Christus, som har tjent ham fem, ti, ja tyve Aar — er Christus en haard Herre? (Forsamlingen svarer: „Nei! Nei!") Jeg vidste, at I vilde svare Nei. Aldrig har jeg hørt Nogen sige: „Jeg har tjent Christus i fem eller ti Aar og fundet ham være en haard Herre." Lad mig nu igjen stille Eder paa Vidnernes Side. I har tjent Satan i mange Aar, og mange af Eder tjener ham endnu, finder I ham ikke at være en haard Herre? („Jo! Jo!") O ja, mine Venner, Overtrædelsens Vei er haard, I kan ikke andet end erkjende det, I ved, det er Sandhed.

Antag, at vi kunde henføre os til den anden Side Døden, at vi kunde stige ned i den bundløse Afgrund og kalde frem Judas, som har været der i de sidste Attenhundrede Aar, at vi kunde gjøre ham dette Spørgsmaal: „Judas, du, som forraadte Guds Søn og solgte ham for tredive Sølvpenge; du, som saa trofast tjente Djævelen, har du fundet hans Tjeneste let?" O, hvilken Veklage vilde ikke opstige fra hans Læber! Eller tror du, at Judas fandt den Tjeneste let? Tror du, at Judas fandt Satan at være en god Herre? Se ham kaste ifra sig de tredive Sølvpenge! Ak, han blev saa træt af Djævelens Tjeneste, at han gik hen og hængte sig selv fireogtyve Timer efter, at han aabenbart var traadt ind i den.

Lad os nu kalde paa Paulus, som indtog den Plads, Judas engang indehavde; lad ham komme ned fra de himmelske Høider. Tror du, at han vilde sige, at det var haardt at tjene Gud, og let at tjene Djævelen? „Jeg tjente Djævelen vel", siger han, „jeg udstødte Trudsler og forfulgte Guds Menighed; men det blev mig haardt at stampe imod Braadden."

Lad os nu se, hvad Gud siger herom. Jeg vilde gjerne spørge dem, som tror at han er en haard Herre, hvad de siger til et saadant Ord af ham som dette: „Kommer hid til mig Alle, som arbeide og er besværede, og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder, og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skal I finde Ro for Eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let." Ja, det er let at tjene den, man elsker, og man vil gjerne være ham til Behag.

O, mine Venner, vanær ikke Gud ved at kalde ham en haard Herre! Tal til den unge Jesu Christi Discipel. Se

paa hans Ansigt. Se, hvorledes hans Øine straaler af et himmelsk Lys! hvorledes Glandsen fra Golgatha omstraaler hans Sti. Lad ham tale om den Fred og Glæde, som han har fundet i Christi Tjeneste! Lad ham tale, indtil Sproget fattes ham, hvorledes Veien bliver lysere og lysere, efterhvert som han drager fremad, hvorledes hans Haab bliver mere og mere straalende, efterhvert som han nærmer sig sit evige Hjem. O ja, der er en stor Forskjel mellem Christi og Satans Aag. Det første er let og lifligt, det sidste er tungt og haardt. Jeg beder Eder: Lyt ikke til Satans Løgne. Han har bedraget hele Menneskeslægten. O, vil I ikke i Aften skifte Herrer og modtage Indbydelsen til Lammets Bryllup?

Undskyldninger.

II.

Den Undskyldning, som jeg nu vil omtale, er „Udkaarelsen“. Jeg møder Mange i Samtaleværelset, som siger, at de er meget bekymrede for deres Sjæls Frelse, men de ved ikke, om de er udvalgte. „Dersom jeg blot var vis paa, at jeg var udvalgt“, siger de, „vilde jeg snart blive nidkjær for min Frelse; men da jeg ikke ved, om jeg er iblandt de Udvalgte, saa har jeg en god Undskyldning.“ Jeg ønsker ikke at give nogen utydelig Lyd vedrørende dette Punkt, men sige bestemt, at et uomvendt Menneske har intet at gjøre med Læren om Udvælgelsen. Efter at I ere blevne Guds Børn, kan vi tale om Udvælgelsen — da kan vi tale om, hvor herlig og skjøn denne Lære er. Men de, som ikke er Guds Børn, har aldeles intet med den at gjøre. Du synes ikke om, at Nogen skal læse dine private Breve, er det ikke saa? Nuvel, Læren om Udkaarelsen blev skrevet i et privat Brev til Guds Børn. Intet Under, at den er en Gaade for Verden; intet Under, at de ikke kan forstaa den. Den var aldrig tiltænkt dem. Hvad de har med at gjøre er Christi frie Indbydelsesord: „Hver den“, og „Hvo, som vil“.

Antag, at jeg tog mig en Spadseretur i Nærheden af denne Sal i Aften og spurgte Politibetjenten ved Døren: „Hvem er indbudt til dette Møde?“ „De, som har Billetter,“ siger han. Jeg har ingen Billet; altsaa er det ikke for mig, tænker jeg. Jeg gaar videre og kommer til et andet Møde. „Dette er blot for dem, som tilhører Foreningen —.“ Altsaa ikke for mig! Jeg gaar videre og kommer til en stor offentlig Bygning — en Klub. „Adgang blot for Medlemmer“, læser jeg paa Døren. Det er heller ikke for mig. Jeg gaar videre og kommer til en anden Bygning, over hvis Døre disse Ord

er skrevne: „Hvo, som vil, han komme." Ah, denne Gang er det for mig. „Hvo, som vil" — det gjælder mig — og jeg gaar ind. Mine Venner, Gud stiller det just lig dette. Alle er indbudne til at komme til Christus. Hvad har du at gjøre med Pauli Lære om Udvælgelsen? Du har Intet at gjøre med den — førend du er blevet en Christen. Du har Intet at gjøre med Andres private Breve, og „Hvo, som vil" kommer før Udvælgelsen. Naar du begynder at læse, begynder du med Alfabetet, ikke sandt? Du lærer ikke at læse med en Gang; og hvis du kommer til Christus, maa du komme paa Guds Vei, og siden kan du tale om, hvorledes du kom.

Ja, men, siger du, der findes en anden Side af Sagen. Sagde ikke Christus: „Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som mig udsendte, faar draget ham"? Vel, men han siger ogsaa: „Naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig." Han drager Menneskene, men de vil ikke komme. Gud var i Christo, forligte Verden med sig selv og drager Menneskene til sig. Denne Dragning foregaar nu; men mangt et Hjerte strider imod Aandens Virkninger. Gud drager Menneskene mod Himmelen, og Djævelen drager dem mod Helvede.

Antag, at en Mand, som ønskede at reise til London, vilde sige: „Jeg ved ikke, om Gud har bestemt det saaledes for mig. Er det bestemt, at jeg skal komme did, vil jeg komme did. Det er af ingen Nytte for mig at tage Trænet. Hvad tjener det til at betale Reisepenge og besvære sig dermed? Hvis jeg er udvalgt til at være der, saa kommer jeg did paa nogen Maade." Hvem vilde bruge et saadant Sprog? Eller antag, at en Landmand skulde sige: „Jeg vil ikke saa; har Gud bestemt, at jeg skal faa nogen Høst, saa faar jeg den alligevel. Jeg vil ikke besvære mig med at pløie Jorden og arbeide haardt; har Gud bestemt, at jeg skal have en god Høst, saa faar jeg den alligevel uden at arbeide." Eller antag, at du er syg og ikke sender efter Doktoren, men siger: „Hvis Gud har bestemt det, saa bliver jeg frisk," og saa vægrer du dig for at tage Medicinen. Du siger: „Der er ingen Nytte i det; dersom Gud har bestemt, at jeg skal blive frisk, saa bliver jeg det foruden Medicin." Hvem taler vel paa denne Maade? Og dog hylder Mange saadanne Meninger i Henseende til aandelige Ting.

Jeg har en Tanke om, at Jesus, da han saa, hvorledes Menneskene vilde snuble over denne Lære, steg ned til Jorden

og talte disse Ord til Johannes paa Øen Patmos: „Skriv i en Bog og send til de syv Menigheder". Johannes fortsatte at skrive. Pennen løb hurtigt. Og da det næsten var endt, sagde Herren: „Johannes, forinden du tillukker Bogen, saa skriv: Aanden og Bruden sige: kom, og hvo, som hører, sige: kom! Men da der maaske findes Nogle, som er døve og ikke hører, saa tillæg: Og hvo, som tørster, komme! Og i det Tilfælde, at der skulde være Nogen, som ikke er tørstig, saa sig: „H v o, s o m v i l, tage Livsens Vand ukorskyldt!" Hvad kan du mere vente? Og Bogen er forseglet, som den er, med disse Ord. Det er den sidste Indbydelse i Bibelen: „Hvo, som vil, tage Livsens Vand uforskyldt." Du er tørstig og vil have Vand. Jeg holder frem dette Glas til dig og siger: „Tag det"; men du siger: „Hvis det er bestemt, at jeg skal have det, saa behøver jeg ikke at besvære mig med at tage det", og saa faar du det ikke. Om du vil blive frelst, maa du udrække Haanden og modtage Frelsen. „Jeg vil optage den mangfoldige Saligheds Kalk og paakalde i Herrens Navn." Vil du tage den i Aften? Det er ligefrem nok; den er en Gave. „Syndens Løn er Døden, men Guds N a a d e g a v e er et evigt Liv." Mine kjære Venner, fordyb Eder ikke længer i Læren om Udkaarelsen. Du vil ikke kunne staa fremfor Gud og sige: „Jeg modtog ikke Indbydelsen; thi jeg var ikke en af de Udvalgte." Denne Undskyldning vil forsvinde i hans Nærhed. Gud indbyder ethvert Menneske til Lammets Bryllup, naar han siger: „Hvo, som vil, han tage."

Jeg tænker mig, at der er Nogen her, som siger: „Det er ikke min Bekymring; jeg kjender en Mand, som tilhører Kirken, som bedrog mig for fem Dollars for nogle Aar siden. Der er Hyklere i Kirken, og jeg ønsker ikke at have noget med dem at bestille. Nei, De skal ikke finde mig i Selskab med Hyklere."

Vel, jeg skal finde dig to Hyklere i Verden for hver, som du kan finde i Kirken. Desuden indbyder jeg dig ikke til at komme til Kirken — endskjøndt jeg har Tro paa Kirken — men jeg indbyder dig til at komme til Lammets Bryllup. Kom til Christus først, og da kan vi tale til Eder om Kirken. Der har altid været Hyklere i Kirken, og der vil altid blive. En af de tolv Apostle blev en Hykler, og der vil, saalænge Verden staar, findes Hyklere i Kirken. Men der skal ingen Hyklere være ved denne Fest, og dersom du ønsker at komme

bort ifra Hyklernes Selskab, gjør du bedst i at skynde dig til Christus. Hvis du forkaster Indbydelsen, maa du tilbringe Evigheden med dem. Antag, at Enhver som er her tilstede, var en forhærdet Hykler, hvad havde det med dig at gjøre? „Følg du mig,“ siger Christus. Du behøver ikke at se paa Petrus, Johannes eller Paulus eller paa det og det Menneske, men blot paa Christus. Du vil finde mange Feil hos os, men du vil ikke finde en eneste hos Christus. Vi finder selv mange hos os, og du gjør det maaske ogsaa. Men vi beder dig ikke om at følge os, men Christus. Der vil ingen Hykler være ved Lammets Bryllup; de vil Alle være iblandt de Fordømte. Hvis du ikke modtager Indbydelsen, maa du tilbringe Evigheden med Hyklere. Hvis du virkelig afskyr dem, gjør du bedst i at sikre dig en Plads ved Lammets Bryllup.

Med der er en egenretfærdig Farisæer her, som siger: „Jeg forstaar ikke al denne Tale om Omvendelse; jeg er god nok, som jeg er. Min Undskyldning vil bestaa, selv om Andres ikke vil. Jeg agter ikke at gaa ind i Samtaleværelset for at tale med de Mennesker og begjære deres Forbønner; thi jeg tiltrænger dem ikke.“ Og saa svøber han sig ind i sin Egenretfærdigheds skidne Pjalter og tror, at han er ren i Guds og Menneskers Øine. Min Ven, Guds Ord siger „Der er Ingen retfærdig, end ikke En.“ Dersom du kommer i dine egne Klæder, vil du blive udkastet af Bryllupssalen. Han vil forsyne dig med en pletfri, skinnende Dragt, hvis du vil modtage den, men du maa ikke tro, at du kan bestaa for Gud med disse Egenretfærdighedens Pjalter omkring dig. O, maa den Helligaand vise dig, hvor uren du er indfor den hellige Gud. Jo nærmere et Menneske kommer Gud, des mere afskyr han sig selv. Lig Job siger han: „Jeg foragter mig nu selv.“ Han udraaber lig Esaias: „Ve mig, thi jeg har urene Læber.“ Ligesom med den hellige Mand Daniel bliver hans Herlighed omskiftet til Elendighed. Maa Gud idag afklæde dig din Egenretfærdighed!

Men her er en anden Undskyldning. Dersom Djævelen ikke kan faa et Menneske til at tro, at han er god nok foruden Omvendelse, saa forsøger han at indbilde ham, at han er saa ond, at Herren ikke vil have noget at gjøre med ham. Mange undskylder sig ofte paa denne Maade: „Jeg vil gjerne blive frelst, men jeg er altfor ond.“ Dette er en anden Løgn, men hvad siger Skriften? „Christus døde for Syndere.“ Je-

sus Christus kom til Verden for at frelse Syndere. Hvad sagde Jesus til sine Disciple? „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen." De skulde prædike Omvendelse og Syndernes Forladelse for „alle Folk, hvilket skulde begynde fra Jerusalem." Endog de Mænd, hvis Hænder dryppede af Guds Søns Blod, blev tilbudt Frelse. Paulus sagde, at han var den største af Syndere, og naar han blev frelst, saa er der sikkert nok Haab for ethvert Menneske paa Jorden. Hvis du er saa ond, da er du netop den, som han ønsker at frelse. Jeg mindes, hvorledes i vor sidste Krig Lægen pleiede efter ethvert Slag at gaa ud og se til de saarede Mænd og da først udsøgte de haardest saarede for at forbinde dem. Paa samme Maade gaar ogsaa den store Læge tilværks. Han frelser de værste Mennesker, han kan faa. Jeg kjender Mange, som ønsker at komme til Christus, men de venter paa at blive lidt bedre. De tror, at Gud ikke vil tage imod dem før.

Mine Venner, vid, at Herren indbyder Eder til at komme, just som I er; og om I kunde gjøre Eder bedre, vilde han vist ikke derfor modtage Eder. Svøb Eder ikke ind i Eders Egenretfærdigheds smudsige Pjalter! Gud vil afklæde Eder enhver saadan Pjalt, naar I kommer til ham, og iføre Eder sin Retfærdigheds herlige Klæder. I Krigens Tid kunde vi imellem gaa hen til Indrulleringskontoret og se en Mand komme ind med høi Silkehat, fin Frakke og Kalveskinds Støvler — hans Dragt var maaske værd $100. En anden Mand kommer ind med en Dragt, som ikke er værd en Dollar; men begge maa afføre sig sine egne Klæder og iføre sig Landets Uniform. Saaledes maa vi ogsaa, naar vi kommer ind i Christi Vingaard, iføre os den himmelske Dragt og afføre os vore egne Pjalter. Hvor slet du end er, kom dog som du er, og Herren vil modtage dig.

Jeg har læst om en Kunstner, som ønskede at male et Billede af den forlorne Søn. Han gjennemsøgte Galehuse, Fattighuse og Fængsler for om muligt at finde et Menneske, som var elendig nok til at kunne forestille den forlorne Søn, men han fandt Ingen. En Dag gik han henad Gaden og mødte en Mand, som han tænkte kunde passe. Han fortalte Tiggeren, at han vilde betale ham godt, hvis han vilde komme til hans Hjem og sidde for ham. Tiggeren samtykkede og Tiden for hans Besøg blev bestemt. Dagen kom, og en

Mand traadte ind i Kunstnerens Værelse. „De bestemte et Møde med mig," sagde han, idet han blev vist ind i Atelieret. Kunstneren saa paa ham. „Jeg har ikke seet Dem før," sagde han, „og kan saaledes ikke have bestemt noget Møde med Dem." „Jo," sagde han, „jeg lovede at komme hid Klokken ti." „De maa tage feil; det maa have været en anden Kunstner; jeg venter en Tigger hid paa denne Tid." „Vel," siger Tiggeren, „det er mig." „Dem?" „Ja, jeg tænkte, at jeg burde pudse mig lidt op, naar jeg skulde males." „Nu ønsker jeg Dem ikke," sagde Kunstneren; „jeg vilde havt Dem, som De var; nu er De til ingen Nytte for mig." Saaledes ønsker ogsaa Christus enhver arm Synder — just som han er.

Jeg synes at høre Nogen sige: „O, men mit Hjerte er saa haardt." Det er netop Aarsagen, hvorfor du tiltrænger at komme. Hvis du ikke havde et haardt Hjerte, tiltrængte du ikke nogen Frelser. Tror du, at du kan blødgjøre dit Hjerte? Kan du sønderknuse det? Indbød ikke Gud de haardhjertede? Kom ikke Christus for at søge og frelse det Fortabte? Det er, fordi Menneskenes Hjerter er saa haarde, at de behøver en Frelser. Dette er ingen Undskyldning. Gud indbyder dig, og du kan ikke staa frem og sige til den store Konge, at du ikke modtog Indbydelsen, fordi dit Hjerte var saa haardt. Han indbyder „hvo, som vil", og du faar komme med dit haarde Hjerte, som det er.

En Prædikant talte i Samtaleværelset med en Mand, som sagde: „Mit Hjerte er saa haardt; det føles, som om det var bundet i Lænker, og jeg kan ikke komme." Prædikanten svarede ham: „Kom med Lænker og Alt"; og han kom saa haardhjertet, saa bunden som han var, og Christus løste ham af Lænkerne og satte ham i samme Stund i Frihed. Hvis du er bundet paa Hænder og Fødder af Satan, saa er det Guds Værk at løse dig; du kan ikke gjøre det selv. Men lovet være Herren, han kan i Aften befrie enhver i sine Synder bunden Sjæl og sætte den Fangne i Frihed.

Saa kommer en anden Undskyldning. „Jeg vil gjerne komme, men jeg ved ikke, om jeg føler rigtig." Dette er en meget almindelig Undskyldning, — Følelse, Følelse, Følelse, Følelse! Jeg har hørt denne Tale, til jeg er syg af den. Antag, at en Ven indbyder mig til Middag idag, og jeg saa

svarer: „Jeg takker; jeg vilde inderlig gjerne spise Middag med dig; der er Ingen, som jeg hellere besøger, men jeg ved ikke, om jeg føler rigtig." „Er du syg?" spørger han. „Nei, jeg har aldrig været friskere i mit Liv." „Vel, hvad mener du da?" „Jeg ved ikke, om jeg føler rigtig, om jeg er i en ret Sindsstemning." „Jeg forstaar dig ikke," vilde han sige; „hvad mener du?" „Vel, jeg vilde inderlig gjerne gaa, men jeg føler ikke rigtig." Paa denne Maade taler Menneskene nu. „Jeg vilde ønske at gaa til Himmelen, men jeg ved ikke, om jeg føler paa den rette Maade." Men, Kjære, hvis du virkelig ønsker at komme, saa er du jo indbudt af Gud, og dette er tilstrækkelig. Min Ven nøder mig til at komme, men jeg vedbliver med at sige: „Jeg ved ikke, om jeg er i den rette Sindsstemning." „Jeg tror virkelig, at Moody ikke er ved sin fulde Forstand," vilde han sige; „jeg indbød ham til Middag, og istedet for at give mig et bestemt Svar, holdt han hele Tiden paa med at tale om sine Følelser." Man kan maaske smile deraf, men paa denne Maade taler Hundreder af Mennesker. Mine Venner, har ikke Gud indbudt Eder? Hvis han har gjort det, hvorfor da ikke modtage Indbydelsen? Hvis I vil komme, saa kom just nu og tal ikke om Følelser! Tror I, at Lazarus havde nogle Følelser, da Jesus kaldte ham ud af Graven?

Mine Venner, Gud er over alle Følelser. Og tror I, at I kan styre Eders Følelser? For min egen Del er jeg forvisset om, at hvis jeg kunde beherske mine Følelser, vilde jeg aldrig have onde, men bestandig gode Følelser. Men kom ihu, at selv om Satan kan forandre vore Følelser, saa kan han dog aldrig forandre Guds Ord; og det er paa dette, vi skal bygge vort Haab om evigt Liv. Naar en fattig Synder kommer op af Dyndet og lige er ved at sætte sin Fod paa Evighedens Klippe, sætter Djævelen ud en Planke med Følelser og siger: „Stig ud paa den!" Og i samme Dieblik, som Synderen sætter sin Fod paa den, synker han igjen. Tag for dig et Sprog som dette: „Sandelig siger jeg Eder: Hvo, som hører mit Ord og tror den, som mig udsendte, haver et evigt Liv, og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet." Min Ven, dette er mere værd end alle de Følelser, som du i hele dit Liv kan have. Og Tusinde Gange hellere vil jeg blive ved dette ene Sprog end ved alle de Følelsesstrømninger, som jeg har kjendt hele mit Liv. Det er nu tyve

Aar siden, at jeg kom til denne Tro. Siden den Tid har Helvedes mørke Bølger kommet rullende mod min Sjæl; Forfølgelsernes Bølger har larmet omkring mig; Tvivl, Frygt og Vantro har anfaldt mig; men jeg har været istand til at staa fast paa dette enkle Guds Ord. Det er et sikkert Fodfæste for Evigheden. Det var sandt for Attenhundrede Aar siden, og det er sandt i Aften. Denne Klippe er fastere end mine Følelser. Og hvad vi behøver er at faa vore Fødder paa Klippen, og Herren vil lægge en ny Sang i vor Mund.

Men jeg hører Nogen paa Galleriet sige: „Han har aldeles ikke berørt min Sjælstilstand. Intet af alt dette besværer mig nogensinde; men Sandheden er, at jeg kan ikke tro. Jeg vilde gjerne komme; men jeg kan ikke tro.“ For ikke længe siden sagde en Mand til mig: „Jeg kan ikke tro.“ „Hvem?“ spurgte jeg. Han stammede, og sagde paany: „Jeg kan ikke tro.“ „Hvem?“ spurgte jeg. „Ak,“ sagde han, „jeg kan ikke tro.“ „Hvem?“ spurgte jeg igjen. Tilsidst svarede han: „Jeg kan ikke tro mig selv.“ „Nuvel, det behøver De ikke. De behøver ikke at have nogen Tiltro til Dem selv. Jo mindre De tror paa Dem selv, des bedre er det. Dersom De siger mig, at De ikke kan tro paa Gud, da er det en anden Sag; og jeg ønsker at spørge Dem hvorfor?“ Hvis et Menneske sagde til mig: „Jeg agter dig høit; jeg beundrer dig; men jeg tror ikke et Ord af, hvad du siger,“ saa vilde jeg tænke ved mig selv: „Jeg sætter sandelig ikke megen Pris paa din Beundring.“ Men paa denne Maade taler Mange om Gud. Man siger: „Jeg nærer en dyb Ærbødighed for Gud; blot Navnet Gud fylder mit Hjerte med Frygt; men jeg tror ham ikke.“ Hvorfor ikke ligesaa gjerne være ærlig og sige, at du ikke vil tro ham? Der findes ingen sand Grund, hvorfor man ikke kan tro Gud. Jeg udfordrer enhver Fritænker i Verden til at sætte sin Finger paa et Løfte, som Gud nogensinde har gjort, men som han ikke har holdt. Hvor besynderligt dog, at Nogen i Slutningen af det nittende Aarhundrede kan vove at sige, at han ikke kan tro Gud. Min Ven, du har ingen Grund til ikke at tro ham. Dersom du siger, at du ikke kan tro et Menneske, saa kan der være Aarsager derfor, fordi Menneskene ofte taler, hvad der ikke er Sandhed. Men Gud tager aldrig feil. Skulde Gud sige Noget og ikke gjøre det? Tro paa Herren og sig med Job: „Se, vil han slaa mig ihjel, skulde jeg dog ikke haabe?“ Enkelte Mennesker

taler om, at de ikke kan tro, som om det var en stor Ulykke, der var overkommet dem. De synes at betragte det som en Slags Sygdom og mener derfor, at de bør vises Deltagelse og Medlidenhed. Men vid, at dette er den mest fordømmelige Synd i Verden. „Naar han kommer,“ staar der, „skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed, og om Dom: om Synd, fordi de ikke tro paa mig.“ Dette er Verdens Synd — „fordi de ikke tro paa mig.“ Dette er selve Synderoden; og Frugten er ond, fordi Træet er ondt. Maa Gud aabne vore Øine til at se, at han er sanddru, og maa vi Alle ledes til at sætte vor fulde Tillid til Christus.

„Men,“ siger du, „jeg ved ikke, hvad det er at tro.“ Det er en anden Unskyldning. Vel, lad mig fremstille det noget anderledes. Sæt, at jeg siger: Hav Tillid til ham — tag ham paa hans Ord. Tro, at han virkelig indbyder dig — at han ønsker dit Komme. Hvis du ikke ved, hvad det er at tro, vil du da ikke fortrøste paa Gud?

Men en Anden siger: „Jeg ønsker gjerne at komme, men jeg er bange for, at jeg ikke vil holde ud.“ Jeg har i flere Aar fulgt en Regel, som har været til stor Nytte for mig, nemlig ikke at overstige et Bjerg, førend jeg er kommet hen til det. Du tiltror Christus, at han kan frelse dig nu! Djævelen kaster et Halmstraa over din Vei, og siden forstørrer han det og indbilder dig, at det er et stort Bjerg. Bryd dig ikke om Bjerget, men tiltro Christus, at han kan frelse dig i Aften. Dersom han kan frelse dig i Aften, saa kan han bevare dig i Morgen. Naar du har sat tilbords og holdt Nadvere med Christus, — naar du har havt et Møde med ham, saa vil du visselig ikke igjen forlade ham. Jeg modtog hans Indbydelse for tyve Aar siden, og jeg har aldrig ønsket at gaa tilbage. Jeg har heller ikke bevaret mig selv i alle disse Aar. Jeg havde været tilbage igjen inden fireogtyve Timer, om jeg saa skulde. Herren er min Bevarer — min Hyrde, mig skal ikke fattes. Han bevarer os. Det tager den samme Naade til at bevare os, som til at frelse os. Og Gud har fortalt os, at „Min Naade er dig nok.“

Men enkelte Mennesker er aldeles ikke bange for Frafald. De er forvisset om, at Gud er mægtig til at frelse dem og stærk nok til at bevare dem, men hvis du spørger dem, om de er Christne, saa svarer de: „De ved, at jeg meget gjerne vil blive det, men jeg har ikke Tid.“ Hvis

jeg i Aften, naar I gaar ud herifra, vilde springe ned til Døren og tage Eder i Haanden og sige: „Mine Venner, hvorfor ikke modtage Frelsen i Aften?“ saa vilde Nogle af Eder sige: „Undskyld mig i Aften; thi jeg har virkelig ikke Tid. Jeg har en meget vigtig Forretning at afgjøre i Morgen tidlig, og jeg maa derfor hjem saa hurtigt som muligt for at faa min Nats Hvile. De maa have mig undskyldt.“ En Moder vilde sige: „Jeg maa hjem og faa mine Børn tilsengs; undskyld mig for denne Gang.“ Saaledes siger Tusinder og atter Tusinder, at de ikke har Tid til at blive gudfrygtige. Men, mine Venner, hvad har I gjort af al den Tid, som Gud har skjænket Eder? Hvad har I gjort af alle disse Maaneder og Aar, som er henrundne, siden han gav Eder Livet? Er det Sandhed, at I ikke har Tid? Hvad gjorde I med de 365 Dage i forrige Aar? Havde I ingen Tid i disse tolv Maaneder til at søge Guds Rige? I anvender tyve Aar af Eders Liv til at indhente saadanne Kundskaber, som kan sætte Eder i Stand til at fortjene et Levebrød til dette svage Legeme, som snart skal fortæres af Orme. I anvender syv eller otte Aar til at lære et Haandværk, at I kan fortjene dagligt Brød; og alligevel har I ikke fem Minutter tilovers til at modtage Christi Indbydelse. Min Ven, kom ihu, at du dog maa faa Tid til at dø og stilles indfor Dommen, og naar Herren stiller dig frem for sin Domstol, vil du da vove at sige, at du ikke har havt Tid til at berede dig til hans Søns Bryllupsfest? Hvis du ikke har Tid, saa tag dig Tid. Læg alt Andet tilside, indtil du har fulgt denne Indbydelse. Søg først Guds Rige! Lad Børnene være oppe lidt længere i Aften; lad dine Forretninger hvile i Morgen, selv om du ikke tjener saa meget den Dag. Hvad gjør det, hvis du vinder Christus? Bedre at et Menneske bliver vis paa sin Frelse, end at „vinde den ganske Verden og tage Skade paa sin Sjæl.“

Men du siger: „Jeg ønsker gjerne at blive en Christen, men jeg har en Fordom imod disse særskildte Møder, imod Evangelister, og imod Lægmænd ogsaa. Hvis det var en virkelig Præst, en af vore egne Prædikanter, vilde jeg tage imod Indbydelsen.“ Kjære Ven, hvis du heri ser en Hindring, saa staa op, forlad dette Møde, skynd dig til din Præst og tal med ham. Og dersom du siger, at du ikke ønsker at blive omvendt i et særskildt Møde lig dette, saa holdes der almindelige Møder i alle Kirker i Byen, og din Præst vil

blive glad ved at tale med dig om din Sjæl. Men dersom du siger: „Der er en stor Vækkelse her i Byen, og jeg ønsker ikke at blive omvendt i en Vækkelsestid," saa kan du stige ind i et Jernbanetræn og reise til en anden By, hvor der ikke er nogen Vækkelse. Vi kan uden Vanskelighed finde dig et Sted, hvor der ikke er nogen Vækkelse, eller en Kirke, hvor der ikke er nogen Aandens Oplivelse. Hvis du virkelig ønsker at komme, saa beder jeg dig ikke fremkomme med nogen Undskyldning som denne. Hvor listig Djævelen er! Naar Kirken er kold, og Alt er dødt, siger Menneskene: „Ak, om der blot blev noget Liv i Kirken, saa kunde jeg blive en Christen; dersom vi fik en Pintsevind fra Himmelen, da vilde det være saa let." Og naar saa Naadens Vind kommer, siger man: „Nei, vi er bange for Overdrivelser og for disse særskildte Sammenkomster. Vi er bange for, at Noget skal blive gjort, som ikke er i Overensstemmelse med vort Begreb om det passende." O, mine Venner, lyt ikke til disse Djævelens listige Løgne; Kom til Christus, saadan som I er, og modtog det Tilbud, som han just nu gjør Eder.

Jeg ønsker, at jeg havde Tid til at fremstille endnu flere af disse Undskyldninger; men de er saa talrige som Haarene paa mit Hoved. Og hvis jeg fortsatte og søgte at modsige dem Alle, saa vilde Djævelen blot hjælpe Eder til at opfinde endnu flere. Det bedste, du kan gjøre, er at binde dem alle i et Knippe og stemple dem som en Pakke Løgne; ikke en eneste af dem er Sandhed. Gud vil engang bortfeie dem alle, om du ikke gjør det nu. Det er en alvorlig Tanke, at Gud vil undskylde dig, hvis du ønsker at blive undskyldt. Han ønsker ikke at gjøre det; men han v i l gjøre det. „Saasandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Jeg haver ikke Behagelighed i den Ugudeliges Død, men i det at den Ugudelige omvender sig fra sin Vei, at han maa leve; vender om, vender om fra Eders de onde Veie, hvorfor vil I dø, Israels Hus?" Se paa den jødiske Nation. Den ønskede at blive undskyldt for at komme til Festen. Den foragtede Guds Naade og trampede den under Fødder, og se den idag! Ja, det er let nok at sige: „Jeg beder dig, hav mig undskyldt." Men engang vil Gud tage dig paa Ordet og sige: „Ja, jeg vil undskylde dig." Og i den fortabte Verden vil du — medens Andre, som har modtaget Indbydelsen, sidder tilbords ved Lammets Bryllupsfest, omgivne af Himmelens Pris og Halleluja — i

de Fordømtes Selskab, raabe: „Høsten er forbi, Sommeren er endt, og vi, vi er ikke frelste."

Og kom ihu, at det er Kongernes Konge og Herlighedens Herre, som indbyder til denne Fest. Kom, som du er, og modtag Indbydelsen. Lad Ploven staa stille i Furen, indtil du har modtaget Indbydelsen. Lad Butikken være lukket, lad Forretningerne hvile, indtil du har modtaget den. Lad Landet ligge; ja, lad Oxen staa i Stalden, indtil du har modtaget Indbydelsen. Hvad du end gjør, saa fremfor alle Ting se til, at du ikke gaar Glip af Lammets Bryllupsfest. Din i Herren hensovede Moder vil være der; dit lille Barn, som døde for nogle Maaneder siden, vil være der. Unge Pige, ønsker du at blive undskyldt? Han vil undskylde dig. Unge Mand, ønsker du at blive undskyldt! Han vil undskylde dig. Du maa ringeagte det i Aften, om du ønsker. „O, nei," siger du, „hvori jeg end har forbrudt mig, saa har jeg dog ikke gjort mig skyldig heri." Har du ikke? Sæt, at jeg modtager en Indbydelse til Middag imorgen; jeg river den i Stykker; jeg besvarer den ikke; jeg tager intet Hensyn til den. Er ikke det at ringeagte den? Hvor mange af Eder vil i Aften gaa herifra, uden at tage noget Hensyn til denne Indbydelse? Enhver, som gaar herifra i en tankeløs Sindsstemning, ringeagter han den ikke? Herren har indbudt dig til Evangeliets Fest. Vil du anvende denne Aften til at modtage eller ringeagte Indbydelsen? Gud vil ikke, at du skal dø; men han vil, at du skal modtage Indbydelsen og leve. Men har du nogen gyldig Undskyldning, nogen, som kan bestaa i Evighedens Lys, saa hold fast paa den. Opgiv den ikke. Tag den med dig i Graven. Bring den med dig frem for Guds Domstol og sig ham den. Men om din Undskyldning ikke kan bestaa Evighedens Prøve, saa opgiv den. Hvis den ikke kan bestaa indfor Guds gjennemtrængende Blik, saa beder jeg dig som en Ven i Aften, opgiv den! Lad den forsvinde for Himmelens fire Vinde og modtag Indbydelsen til Lammets Bryllupsfest. Lad ikke den leende, spottende og gjækkende Verden le din Sjæl ind i den evige Død. Gjør som den Pilegrim, som John Bunyan beskriver, der hastede ud af Fordærvelsens Stad, raabende: „Liv, evigt Liv!" Vend Ansigtet mod det velsignede Land og sig: „Ved Guds Naade vil jeg komme til Lammets Bryllupsfest."

Sæt, at vi i Aften vilde nedskrive denne Undskyldning.

Hvorledes vilde den lyde? — „Til Himmelens Konge! Medens jeg sad i — Sal, i Byen —, den — Juli 1885, modtog jeg fra en af dine Tjenere en indtrængende Indbydelse til at være nærværede ved din enbaarne Søns Bryllups Nadvere. Jeg beder dig at have mig undskyldt." Vilde du underskrive det, unge Mand? Vilde du komme frem her til Referentens Bord og sætte dit Navn under en saadan Undskyldning? Du vilde sige: „Lad min høire Haand forglemme sig, og min Tunge hænge ved min Gane, hvis jeg underskriver det." Jeg betvivler, at der er Nogen her, som vilde underskrive en saadan Undskyldning. Vil du da ikke skjænke din Opmærksomhed til Guds Indbydelse? Jeg beder dig, ringeagt den ikke. Det er Kjærlighedens Gud, som indbyder dig til en Fest, og Gud lader sig ikke spotte. Gaa og leg med Lynet, gaa og spøg med Pest og Sygdom, men spøg ikke med Gud.

Lad mig nu skrive et andet Svar. „Til Himmelens Konge! Medens jeg sad i — Sal, den — Juli 1885, modtog jeg af en af dine Tjenere en indtrængende Indbydelse til at være nærværende ved Lammets Bryllups Nadvere. Jeg haster med at svare: Ved Guds Naade vil jeg være nærværende." Maa Gud bringe Eder til en Afgjørelse just nu. Vid, at hvis du nogensinde vil se Guds Rige, maa du afgjøre dette Spørgsmaal enten paa den ene eller den anden Maade! Hvad vil du gjøre med Indbydelsen? Jeg bringer dig den i min Mesters Navn; vil du modtage eller forkaste den? Vær vis i Aften og modtag Indbydelsen. Bestem dig til ikke at gaa herifra, førend du har faaet dette Evighedens Spørgsmaal afgjort. Maa Gud bringe Hundreder af Eder til en Afgjørelse i Aften er mit Hjertes Bøn.

Blodet.

I. Det gamle Testamente.

(„Blodet er det, som skal gjøre Forligelse for Sjælen."
3 Mos. 17, 11)

Ethvert Menneske burde kunne give Grunde for det Haab, der er i ham; og jeg tror ikke, at det Menneske lever, som kan give en Grund for sit Haab bag Graven og samtidig være fremmed for Blodet. Man fortæller mig ofte, at jeg gjør Frelsens Vei altfor let, og at det er Daarskab at sige, at Menneskene kan blive frelst ved helt enkelt at fortrøste paa Christi forsonende Blod. Jeg vil dog ikke, at Nogen skal tro, hvad jeg siger, hvis det ikke stemmer overens med Skriften. Den bedste Maade er at slaa op Bibelen og [illegible] hvad Guds Ord siger derom.

Den Del af Skriften, som jeg nu vil henlede Eders Opmærksomhed til, er hentet fra Bibelens første Bog. Om du slaar op 1 Mos. 3, 21, vil du finde disse Ord: „Og Gud Herren gjorde Adam og hans Hustru Kjortler af Skind og iførte dem." I dette Vers finder vi for første Gang en Hentydning til Blodet. Sikkerlig iførte ikke Gud Adam og Eva Dyreskind uden at have udgydt Blod. Og for mig er det en liflig Tanke, at Synden blev bedækket, førend Adam blev uddrevet af Eden — at Gud handlede med ham i Naade, førend han handlede med ham i Dom. Endskjøndt denne Tilbragelse i Eden blot var et svagt Forbillede af den kommende Christus, af Slagtoffret, saa kunde dog Adam have sagt til sin Hustru: „Uagtet Gud har uddrevet os fra Eden, elsker han os alligevel, og denne Dragt er et Bevis paa hans Kjærlighed." Nogen har sagt, at Gud satte Forjættelsens Lampe i Adams Haand, forinden han drev ham ud. „Kvindens Sæd skal sønderknuse Slangens Hoved." Har du nogensinde be-

tænkt, i hvilken skrækkelig Tilstand den faldne og fortabte Menneskeslægt vilde være kommen, hvis den havde faaet leve for evigt? Det var af Kjærlighed til Adam, og fordi han ikke skulde æde af Livets Træ og leve for evigt, at Gud drev ham ud af Paradiset og satte Cherubim der med et flammende Sværd. Men nu er Christus kommen og har stødt Sværdet i sin egen Barm og aabnet Portene paa vid Gab, saa at Menneskene kan komme ind at æde. Adam kunde have været i Eden i Titusinde Aar og endda være bleven bedraget af Satan; men nu er „vort Liv skjult med Christus i Gud." Ja, Menneskene er tryggere med den anden Adam udenfor Eden end med den første i Eden.

Lad os nu vende os til 1 Mos. 4, 4: „Og Abel, ogsaa han bar frem af sin Hjords første Affødninger, og af deres Fedme; og Herren saa til Abel og til hans Offer. Men til Cain og til hans Offer saa han ikke; da blev Cain meget vred og hans Ansigt falmede." Her er nu to Sønner, som er fødte og opdragne udenfor Eden. De var Børn af samme Forældre og opdragne under aldeles lige Forhold, under samme Indflydelse. Nogen Forskjel Sønnerne imellem kan ikke spores, førend de kommer frem for at offre. Abel frembærer Blodet og antages; Cain kommer paa sin egen Vis og forkastes. Uden Tvivl udpegede Gud, da vore første Forældre faldt, den Vei, hvorpaa Menneskene kunde komme til ham. Abel gik Guds Vei; men Cain gik sin egen. Du forundres over, at Cains Offer ikke var ligesaa behageligt for Gud som Abels; men den Ene tog Guds Vei, medens den Anden tog sin egen. Maaske sagde Cain, at han ikke taalte Synet af Blod, og tog det, som Gud havde forbandet, og lagde det paa Alteret. Maaske sagde han til sig selv: „Jeg vil ikke frembære et blødende Lam; thi jeg synes aldeles ikke om denne Lære. Her er Kornet og de skjønne Frugter, som jeg har avlet med min egen Flid, og jeg er vis paa, at det ser langt bedre ud end Blod." Der findes mange Cainiter inden Kirken idag. De forsøger at gaa til Himmelen paa sin egen Vei; de frembærer til Gud sine egne gode Gjerninger; de frembærer, lig Cain, det, som synes dem selv skjønt og fortjenstfuldt; men de synes ikke om Læren om Forsoningsblodet. Fra den Tid af, da Adam levede i Eden, har der været baade Abeliter og Cainiter. Abeliterne kommer paa Blodets Vei, men Cainiterne kommer paa sin egen. De ønsker at blive be-

friet for „Blodslæren". Men vær vis paa, at den Religion, som skatter Blodet ringe, er af Djævelen. Hvor veltalende en Mand end kan være, hvis han prædiker imod Blodet, gjør han Djævelens Værk. Lyt ikke til ham, tro ham ikke! Selv om en Engel fra Himmelen forkyndte et andet Evangelium, vilde jeg ikke tro det. „Christus døde for vore Synder" — dette er det Evangelium, som Paulus og Petrus forkyndte, og som Gud altid har æret til Menneskesjæles Frelse.

Næste Gang vi hører Tale om Blodet er i 1 Mos. 8, 20: „Og Noah byggede Herren et Alter; og tog af allehaande rent Kvæg, og allehaande rene Fugle, og offrede Brændoffer paa Alteret." Vi har forladt den første Husholdning og er nu kommen til den anden, og det første, Noah gjør, er, at han sætter Blod mellem sig og sine Synder. Den anden Husholdning er grundet paa Blod. Saaledes vandrer Noah Blodets kongelige Vei; derfor blev Dyrene bevaret igjennem Floden; og alle Guds Børn har siden vandret denne Vei; thi „Blodet er det, som skal gjøre Forligelse for Sjælen."

Slaa op i 1 Mos. 22, 13: „Da opløftede Abraham sine Øine, og saa, og se, en Væder bag ham hængte i Busken ved sine Horn; og Abraham gik og tog Væderen, og offrede den til Brændoffer i sin Søns Sted." Gud elskede Abraham saa høit, at han sparede hans Søn; men saa høit elskede han Verden, at han ikke sparede sin enbaarne Søn, men hengav ham for os Alle. Vi læser, at Abraham saa Christi Dag og frydede sig. Jeg ved ikke, naar han saa den, men jeg tænker mig, at Gud paa dette selvsamme Sted drog tilside Tidens Forhæng og viste ham Christus som Syndebæreren. Betragt nu Offerstedet. Der staar Alteret bygget paa Jehovas Befaling. Gud havde budet Abraham at tage sin Søn, sin eneste Søn, som han elskede, og binde og slagte ham. Sønnen er bundet; alting er i Orden, og han tager nu Kniven for at dræbe ham. Han forstaar ikke Meningen med det, men Gud har budet det, og han lyder. Jeg ønsker, at vi ogsaa i vor Tid havde Mennesker lig Abraham, der vilde lyde Gud i Mørke, uden at spørge om Aarsagen, hvorfor? Jeg synes at se ham omfavne sin Søn, trykke ham til sit Bryst og grædende fortælle ham den Hemmelighed, som han saa længe havde skjult for ham. Hvilket Syn! Hvilken Kamp maa det ikke have været! Nu er han rede til at støde Kniven i sin Søns Hjerte; men hør, en Røst fra Himmelen siger: „Abraham! Abraham!

Læg ikke din Haand paa Drengen." Vende vi nu vort Blik til Golgatha, saa hører vi ingen Røst fra Himmelen, intet Raab om Skaansomhed. Nei, Gud hengav sin Søn for os Alle; den Uskyldige for de Skyldige; den Retfærdige for de Uretfærdige.

Vi gaar nu til 2 Mos. 12, — et af de vigtigste Kapitler i det gamle Testamente. I det trettende Vers læser vi: „Og Blodet skal være Eder til et Tegn paa Husene, i hvilke I er, og jeg vil se Blodet og gaa Eder forbi; og der skal ingen Plage være iblandt Eder af Fordærveren, naar jeg slaar Ægypti Land." Gud siger ikke: „Naar jeg ser Eders gode Gjerninger — hvorledes I har bedet, sukket og grædt," men: „Jeg vil se Blodet." Det var ikke deres gode Forsætter, deres Taarer, deres Bønner, deres Arbeide eller Tro, som bevarede Israel i Ægypten, men det var Blodet. Hvad havde de at gjøre for at blive frelst? De skulde stryge Blodet paa begge Dørstolper og paa det øverste Dørtræ. De skulde ikke bestryge Trædskelen dermed; thi Gud vilde ikke, at de skulde træde paa Blodet. Men det er, hvad Verden gjør idag. Menneskene siger, at Christi Død ikke betyder Noget, men at det er sit Liv, som han vilde fremstille som et Exempel. Men Gud sagde ikke: „Tag et hvidt, feilfrit Lam og stil det foran Døren; og jeg vil se Lammet og gaa Eder forbi." Hvis nogen Israelit havde gjort dette, vilde Dødens Engel være gaaet forbi Lammet, traadt ind i Huset og lagt sin kolde Haand paa den Førstefødte. Et levende Lam kunde ikke have udestængt Døden fra Israelitens Bolig hin Nat; foruden Blod vilde han være falden et Offer saavelsom Ægypteren. Det er høist sandsynligt, at, naar nogle af Ægyptens store Mænd reiste igjennem Gosen og saa Israeliterne bestryge deres Dørstolper med Blod, de sagde, at de aldrig havde seet saadan Daarskab. Sandsynlig mente de, at Israeliterne vansirede sine Huse. Ethvert Hus var blodbestrøget. Ingen Ægypter kunde forstaa det. I den mindeværdige Nat, da Døden traadte ind i ethvert Hus, ifra Kongens Palads til den Fattiges Hytte, da Klageraab opsteg fra de Slagne i Landet, da var det Blodet, som udestængte Døden fra Israeliternes Boliger i Gosen. Ja, det er Blodet, som maa bedække vore Synder. Jeg beder, lad dig ikke forvilde af Verden i Henseende til dette Punkt. Lad den spotte og le, og ringeagte det dyrebare Guds Søns Blod. Det er vor eneste Tilflugt, vort

eneste Haab. Vi kan ikke skjule nogen Synd med alle vore gode Gjerninger tilsammenlagt. Det er en meget almindelig Talemaade: „Dersom jeg var saa god som den Mand, som har forkyndt Evangeliet i femti Aar, eller som den Moder i Israel, som har besøgt de Syge og været saa god mod de Fattige, saa kunde jeg føle mig vis paa Himmelen.“ Men jeg vil sige dig, at dersom du er skjult bag Christi Blod, saa er du ligesaa tryg som nogen Hellig, der nogensinde har betraadt Jorden. Det er ikke et langt Liv, fuldt af gode Gjerninger, som omsider skal frelse os; det er ikke vor christelige Virksomhed, som skal tale godt for os hos Gud. Visselig maa vi virke for Guds Rige, men derpaa beror ikke Frelsen. Visselig maa du følge Christus og søge at efterligne ham i hans rene og pletfrie Vandel; ja, dette er endog aldeles nødvendigt, men om Christi Liv i Evighed blev prædiket, og hans Død blev fortiet, saa vilde det aldrig frelse en Sjæl. Menneskene siger, at du maa arbeide, arbeide, arbeide for at blive frelst. Titusinde Gange nei! Du faar det som en Gave. „Hvo, som vil, tage“ Efter at du har modtaget Frelsen, kan du arbeide saameget du ønsker. „Forarbeider Eders Saliggjørelse.“ Ja, men det var talt til Christne, til Saadanne, som havde modtaget Frelsen. Saaledes maa vi først modtage Frelsen, og saa siden forarbeide den. Vi modtager Frelsen som en Gave, og derefter begynder vi at arbeide, fordi vi kan ikke andet. Alt Arbeide, som er gjort forud, gjælder Intet. Da Dødens Engel drog igjennem Landet den Nat, blev de Gode saavelsom de Onde ødelagt tilsammen. Ind i ethvert Hus, hvor Blodet ikke var paastrøget, kom Ødelæggelsens Engel. Men hvor Blodet var paa Dørstolperne og Overtræet, hvad enten de havde arbeidet meget eller intet, gik Engelen forbi.

Det lille Barn i den fattige Hytte var ligesaa tryg som Moses eller Aron, Josva eller Caleb, saa tryg som nogen i Landet. Gud sagde ikke: „Naar jeg ser Eders stadselige Paladser, Eders smukke Hjem; naar jeg ser Eders Godhed, Eders opoffrende Liv, eller Eders Tro“, men: „Blodet skal være Eder til et Tegn.“ Ikke for deres Skyld, men for Blodets Skyld gik han forbi dem i hin Nat. Nogen har sagt, at den lille Flue i Noahs Ark var ligesaa tryg som den store Elefant. Det var Arken, som frelste dem begge. Saaledes frelser Jesus den svage Discipel ligesaa vel som den stærke.

Naar du gaar til Jernbanestationen, finder du der alle

Klasser af Mennesker, som ønsker at reise. De har sine Billetter og indtager sine Sæder i Vognene. Naar Konduktøren kommer og spørger efter Billetterne, saa ser ikke han paa dig, hvad eller hvem du er. Du maa være rig eller fattig, lærd eller ulærd, dette eller hint; han ser paa Billetten, og hvis du har din Billet, faar du passere. Billetten er Tegnet. Dersom du er skjult bag Christi Blod, kan du gjerne være uvidende og fattig i denne Verden, du er dog ligesaa tryg som den Viseste og Rigeste.

Mange forundrer sig over, hvorfor de er saa svage; hvorfor de falder saa ofte, naar Fristelsen kommer; hvorfor de har faaet saa liden aandelig Kraft. Jeg tror, at du i den Henseende har noget at lære af det ellevte Vers i samme Kapitel: „Og saaledes skal I æde det: Eders Lænder skal være ombundne, Eders Sko paa Eders Fødder, og Eders Kjæp i Eders Haand; og I skal æde det med Hast: det er Paaske for Herren.“ De skulde ikke alene dræbe Lammet og tage Blodet og bestryge Dørstolperne med det, men de skulde ogsaa æde af det. Paa denne Maade faar maa aandelig Styrke. Grunden til, at vi er saadanne sygelige Christne er, fordi vi ikke æder af Lammet. Vi har en Ørkenvandring fremfor os, ligesom Israels Børn havde, og dersom vi ikke nærer os af Christus, maa vi dø paa Veien. Vi maa ikke alene se til Blodet for Bevarelse, men vi maa æde af Christus for Styrke. Hvor trænger vi ikke at næres! Fra Dag til Dag maa vore Sjæle næres af det himmelske Manna. Herren har hengivet ham for os; han kalder sig selv Livets Brød. At nære sig med Christus er at nære sig med hans Ord. Der er ingen anden Bog end Bibelen, som kan give Sjælen Næring. Dersom jeg søger Næring igjennem Guds Ord, vil jeg faa aandelig Kraft og Styrke. Enkelte Mennesker tror, at naar de blot faar et Glimt af Christus, saa er det tilstrækkeligt. Vi maa leve af Troen saavelsom frelses af Troen. Den Retfærdige skal leve af sin Tro. Hver Dag maa vi hente friskt Manna. En hel Del Mennesker synes at leve af gammelt Manna — Manna, som de har faaet for Maaneder eller Aar siden, da de blev omvendt. Vi burde ligesaalidt tænke paa at indsamle aandelig Føde for de næste ti Aar som legemlig.

I andet Vers læser vi: „Denne Maaned skal være Eder en Hoved-Maaned; den skal være Eder den første iblandt Maanederne i Aaret.“ I fire Hundrede Aar havde de tjent

Egypternes Konge; men Gud vilde ikke lade dem medregne disse Aar. De maatte ligesom begynde paany. Saaledes regnes de mange Aar, som vi tilbragte i Djævelens Tjeneste, for intet. Det virkelige Liv begynder aldrig, førend Mennesket er bleven bestænket med Christi Blod. Alting daterer sig fra Blodet, og endog Jøden maa erkjende, at hans Død paa Korset er Tidsregningens Begyndelse.

Vend Eder nu til 2 Mos. 29, 16: „Og du skal slagte Væderen, og tage dens Blod, og stænke paa Alteret trindt omkring." Jeg pleiede at læse disse Ord og disse Bøger og forundre mig over, hvad de betød. De skulde „tage Blodet og stænke det paa Alteret trindt omkring." Nu tror jeg, at jeg forstaar det. Det lærer, at der er ingen anden Maade at nærme sig Gud paa end igjennem Blodet. Det har været saaledes i alle Tidsaldre. Selv Aron, Ypperstepræsten, maatte tage Blodet og stænke det paa Alteret trindt omkring, førend han kunde møde Gud — derved givende os den vigtige Lærdom, at Tilnærmelse til Gud aldrig har skeet, aldrig vil ske, aldrig kan ske, uden gjennem Lammets Blod.

Den samme Ting er fremstillet for os igjen i 30te Kapitels tiende Vers: „Og Aron skal gjøre en Forligelse over Hornene derpaa, engang om Aaret; med Syndoffers Blod til Forligelse skal han gjøre Forligelse een Gang om Aaret derpaa, hos Eders Efterkommere; det er en saare hellig Ting for Herren." Forligelse mener Forening; Christi Blod gjør Synderen og Gud til et. Forinden Adam faldt, havde Gud bundet ham til Thronen med en gylden Lænke, som blev sønderbrudt ved Faldet. Men Christus kom ned og knyttede Mennesket tilbage til Gud igjen. Forene, det er, hvad Christi Blod gjør — det forener. Vi taler om Synder, som er blevne forladte; de er forladte, men ingen Synd nogensinde begaaet i denne Verden forlades uden at være straffet. De bleve straffet i Christus; han gjorde Forsoning — han, „som bar vore Synder paa sit Legeme paa Træet." Betænk, hvad det kostede Christus at forlige; betænk, hvad det kostede Gud at hengive sin Søn i Døden.

I 3 Mos. 8, 23 læser vi: „Og man slagtede den, og Moses tog af dens Blod, og smurte paa Arons den høire Ørelap, og paa hans høire Tommelfinger og hans høire Tommeltaa." Dette er et andet Sprog, som jeg pleiede at snuble over. Hvad skulde det betyde, Blodet paa Øret, paa Haanden, og paa Foden? Jeg

tror, at jeg forstaar det nu. Blod paa Øret — uden det kan Mennesket ikke høre Guds Røst. Intet uomskaaret Øre kan høre hans Røst. Menneskene hørte Guds Røst og sagde, at det tordnede; de kunde ikke adskille det. Men gjennem Blodet lærer Menneskene at kjende Guds Røst — lærer at kjende, at det er vor elskende, himmelske Faders Røst.

Blod paa Haanden — at et Menneske kan virke for Gud. De Mennesker, som mener, at de kan virke for Gud, og alligevel ringeagter Blodet, bedrager sine egne Sjæle. En Dag skal de opvaagne og finde, at deres Arbeide har været forfængeligt. Frelsen tilhører ham, „som ikke har Gjerninger, men tror paa ham, som retfærdiggjør den Ugudelige." Intet Menneske kan arbeide sig ind i Guds Rige. De spurgte Jesus: „Hvad skal vi gjøre, at vi kan gjøre Guds Gjerninger?" Maaske disse Mennesker havde faaet sine Lommer fulde af Penge og ønskede at bygge Kirker. „Dette er Guds Gjerning", sagde Christus, „at I skal tro paa den, som han udsendte." Intet Menneske kan gjøre Noget, som behager Gud, førend vi tror paa hans Søn.

Antag at jeg sagde til min lille Søn: „Wilhelm, gaa ud og skaf mig et Glas Vand;" og at han svarede: „Jeg vil ikke gaa." „Jeg spørger dig ikke, om du vil gaa eller ikke, Wilhelm; men jeg sagde dig, at du skal gaa." „Men jeg vil ikke gaa," siger han. „Jeg siger dig, at du maa gaa og skaffe mig et Glas Vand." Han vil ikke gjerne gaa, men da han ved, at jeg synes godt om Vindruer, og han selv ogsaa synes godt om dem, saa gaar han ud og henter en skjøn Klase. Han kommer ind og siger: „Se her, Papa, er en skjøn Klase Vindruer til dig." „Men hvorledes gik det med Vandet?" „Er ikke Vindruerne bedre, Papa?" „Nei, min Dreng, Druerne er ikke bedre; jeg vil ikke have dem; jeg vil, at du skal bringe mig et Glas Vand." Den lille Fyr ønsker ikke at bringe Vandet, men han gaar ud, og denne Gang giver Nogen ham en Appelsin. Han bringer den ind og lægger den foran mig. „Er denne god nok?" spørger han. „Nei, nei!" siger jeg, „jeg vil ikke have noget andet end Vand. Jeg er ikke tilfreds med dig, førend du giver mig Vand." Og saaledes maa ogsaa I, mine Venner, for at behage Gud, først lyde ham; og den første Ting, som han beder Eder at gjøre, er, at tro paa hans Søn Jesus Christus. „Uden Tro er det umuligt at behage Gud." Han har givet os en uud-

sigelig Gave — Sønnen fra sit Skjød, og dersom vi forkaster denne Søn og vægrer os for at følge ham, tror du da, at noget andet, som vi kan gjøre, vil behage ham.

Blodet paa Foden — at vandre med Gud. Gud vandrede aldrig med Israeliterne, førend de i Gosen havde bestrøget sine Dørstolper med Lammets Blod. Siden kunde Intet staa dem i Veien. Da de kom til det røde Hav, veg det tilside ved deres Nærmelse. I Ørkenen aabnede Herren sin Haand og gav dem Manna at æde. Da de kom til Jordan, gik de tørskoede igjennem Flodsengen, fordi den almægtige Gud vandrede med dem. Ja, det var et blodkjøbt Folk, som Gud førte ind i Kanaan, det forjættede Land. Og Gud vil vandre med enhver blodtvættet Synder, og intet Menneske skal kunne staa ham imod.

Jeg forestiller mig, at Nogen siger: „Jeg forstaar endnu ikke, hvorfor Gud kræver Blod.“ En Person sagde til mig: „Jeg hader Eders Gud; Eders Gud kræver Blod. Min Gud er barmhjertig mod Alle; men Eders Gud kjender jeg ikke.“ Dog om du vil vende dig til 3 Mos. 17, 11, skal du finde, hvorfor Gud kræver Blod. „Thi Kjødets Sjæl den er i Blodet, og jeg, jeg har givet Eder det paa Alteret til at gjøre Forligelse for Eders Sjæle; thi Blodet er det, som skal gjøre Forligelse for Sjælen.“

Sæt at Dronning Victoria ønskede, at intet Menneske skulde være berøvet sin Frihed, og at hun derfor aabnede alle Fængsler, og blev saa barmhjertig, at hun ikke taalte at se Nogen lide for sin Skyld, hvorlænge vilde hun beholde Scepteret? Hvorlænge vilde hun vel regjere sit Rige? Ikke fireogtyve Timer. De samme Mennesker, som taler om, at Gud burde være saa barmhjertig, vilde nu sige: „Vi vil ikke have en saadan Dronning.“ Gud er barmhjertig, men han vil ikke indtage nogen utilgivet Synder i Himmelen.

Gud kræver Blod, fordi han sagde til Adam: „Paa den Dag du æder deraf, skal du dø Døden.“ Da kom Synden ind i Verden og bragte Døden ind. Guds Ord maatte holdes. Men hvorledes skalde han kunne gjøre dette og samtidig spare Synderen? Hvorledes kunde Gud være retfærdig og retfærdiggjøre den Ugudelige? Mennesket havde syndet, og Mennesket maatte dø. Men om Nogen skulde dø i hans Sted? Hans eget Liv var forspildt — Syndens Sold er Døden — men

tænk, om en Anden skulde kjøbe det tilbage for ham, skulde gjenløse ham! Tænk om En skulde træde frem og give sit Liv til en Gjenløsning for Mange — En, som ikke selv havde nogen Synd, som kunde fordømme ham til Døden? Ære være Gud i det Høie! „Saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn den eenbaarne, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.“ Ære være Gud i det Høie! Han sendte sin Søn, født af en Kvinde, for at paatage sig vor Natur og dø i vort Sted, for at smage Døden for ethvert Menneske. Ære være Gud i det Høie! „Jesu Christi, Guds Søns Blod renser fra al Synd.“ Om du med Opmærksomhed gjennemlæser Bibelen, vil du se den røde Traad, som gaar igjennem ethvert af dens Blade. Blodet begynder at flyde i første Mosebog og vedbliver at rinde lige til Aabenbaringen. Det er, hvad Guds Bog er skreven for. Tag bort denne røde Traad, og den vil ikke være værd at bære hjem.

Tre Gange i dette Kapitel gjentages det, at Sjælen er i Blodet. Og naar Gud begjærer Blodet, saa begjærer han Sjælen — Sjælen, som var fortabt. Vi har syndet og fattes Guds Ære. Jeg maa dø for mine Synder, eller ogsaa finde en Stedfortræder til at dø i mit Sted. Jeg kan ikke faa dette eller hint Menneske til at dø for mig, fordi de selv har syndet og har sine egne Synder at dø for. Men Christus var uden Synd, derfor kunde han blive min Stedfortræder. Her kommer den herlige Lære om Stedfortrædelsen ind. Christus døde for mine Synder, for mig; og fordi han døde for mig, elsker jeg ham. Fordi han døde for mig, vil jeg tjene ham. Jeg vil arbeide for ham; jeg vil give ham hele mit Liv Han berøvede Døden dens Braad og Graven dens Seier. O, er det ikke det mindste, vi kan gjøre, at skjænke ham vore fattige Liv!

Da den kaliforniske Guldfeber udbrød, reiste en Mand bid, og efterlod sin Hustru og sin lille Søn i Nyengland. Efter at have haft nogen Fremgang, tænkte han at lade dem komme til sig. Hustruens Hjerte var opfyldt af Glæde. Hun tog sin Søn med sig til New York, gik ombord i en Dampbaad og begav sig paa Reisen til San Francisco. De havde ikke været længe ombord, førend Raabet: „Brand! Brand!“ gjenlød igjennem Skibet, og Ilden banede sig hastigt Vei. Der fandtes et Krudtforraad ombord, og Kapteinen vidste, at i det

Øieblik, Ilden naaede did, vilde enhver Mand, Kvinde og Barn omkomme. Livredningsbaadene blev sat ud, men de var for smaa. I et Øieblik var de overfyldte. De satte ud den sidste, da Moderen bønfaldt dem om at tage hende og hendes Barn med. „Nei," sagde de, „vi er saa mange, som Baaden kan rumme." Hun bad dem dog saa inderlig, at de omsider lovede at tage En til. Tror du, at hun sprang i Baaden og overlod sit Barn til at dø? Nei! Hun tog sin Søn, gav ham et sidste Favnetag, kyssede ham og sænkede ham ned i Baaden. „Min Søn," sagde hun, „hvis du lever, til du faar se din Fader, saa sig ham, at jeg døde i dit Sted." Dette er et svagt Billede af, hvad Christus har gjort for os. Han hengav sin Søn for os; han døde, for at vi skulde leve. Vil du ikke elske ham? Hvad vilde du vel sige om denne unge Mand, dersom han skulde tale foragteligt om denne Moder, som steg ned i den vaade Grav for at frelse sin Søn? Vel, bør vi tale foragteligt om en saadan Frelser? O, maa Gud gjøre os hengivne til Christus! Mine Venner, I vil en Dag behøve ham I vil behøve ham, naar I kommer til Dødens Flod; I vil behøve ham, naar I staar fremfor Guds Domstol. Gud forbyde, at Døden, naar den kommer, skal finde Eder blandt dem, som foragter Christi dyre Blod!

Blodet.

II. Det nye Testamente.

(„Uden Blodsudgydelse sker ikke Forladelse." — Ebr. 9, 22.)

Vi har nu seet, hvad det gamle Testamente siger om Blodet; lad os nu vende os til det nye.

I 1 Pet. 1, 18 læser vi: „Vidende, at I ikke med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, er forløste fra Eders forfængelige Omgjængelse, som Fædrene har overantvordet Eder, men med Christi dyrebare Blod som et ustraffeligt og lydeløst Lams." Sølv eller Guld kunde ikke gjenløse vore Sjæle. Døden er kommen ind i Verden formedelst Synden, og intet Andet end Blod kunde forsone for Sjælen. Derfor siger Peter „I er ikke forløste med Guld eller Sølv." Hvis Guld og Sølv havde kunnet forløse os, tror I da ikke, at Gud kunde have skabt Millioner Verdener fulde af Guld? Det vilde have været den letteste Sag for ham. Men vi er ikke forløste med saadanne forkrænkelige Ting, men med Christi dyrebare Blod. Med Forløsning menes „kjøbe tilbage"; men vi har solgt os for Intet, og Christus forløste os og kjøbte os tilbage.

En af mine Venner i Irland mødte en Gang en liden Dreng, som havde fanget en Spurv. Den lille Fugl skjalv i hans Haand og syntes at længes efter sin Frihed. Min Ven bad Drengen om at lade Fuglen flyve, da den ikke kunde gjøre ham nogen Nytte; men Drengen sagde, at han ikke vilde det, thi han havde jaget efter den i tre Timer, forinden han fangede den. Han søgte at overtale Drengen; men forgjæves. Tilsidst tilbød han sig at kjøbe Fuglen; Drengen bestemte Prisen, og den blev betalt. Kjøberen tog den stakkels Ting og holdt den ud paa sin Haand. Drengen havde holdt den temmelig haard; thi han var stærkere end Fuglen, ligesom Satan er stærkere end os, og der sad den for en kort Tid, uden til-

fulde at kunne fatte, at den virkelig havde gjenfaaet sin Frihed; men snart fløi den bort kvidrende, ligesom den vilde sige til sin Befrier: „Tak, tak, fordi du forløste mig.“ Dette er Forløsning — at kjøbe tilbage og sætte i Frihed. Christus kom for at bryde Syndens Lænker, aabne Fængslets Døre og sætte den Fangne i Frihed. Dette er det glade Budskab, Christi Evangelium — „I er ikke med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, forløst, men med Christi dyrebare Blod.“

„Hvorledes skal jeg kunne blive frelst i Aften?“ spørger du. Jeg svarer: Tag imod Forløseren, den Herre Jesus Christus, og hvil i hans fuldbyrdede Værk. Da Christus paa Golgatha sagde: „Det er fuldbragt,“ da var det et Seiersraab. Han var kommen for at forløse Verden, og nu havde han gjort det — gjort det uden Penge! Og hans Kaldelsesraab til Verden lyder gjennem Tidsaldrene lige til idag: „Nu vel! hver, som tørster, komme hid til Vandene, og den, som ikke har Penge, kommer hid! kjøber og æder, og gaar, kjøber uden Penge og uden Betaling, Vin og Melk!“

For nogle Aar siden, da jeg en Søndagsmorgen gik bort for at prædike, kjørte en ung Mand forbi os. Han havde en gammel Kone ved sin Side. „Hvem var denne unge Mand?“ spurgte jeg min Ledsager. „Ser de den skjønne Egn og den Mark med Huset paa?“ sagde han. „Ja.“ „Hans Fader drak det op altsammen,“ sagde han; og siden fortalte han mig hele Mandens Historie. Hans Fader var en stor Dranker, som ødelagde alt, hvad han havde, døde og efterlod sin Hustru paa Fattighuset. „Og denne unge Mand,“ sagde han, „er en af de bedste Mænd, som jeg nogensinde har kjendt. Han har arbeidet haardt og fortjent Penge, og han har nu kjøbt Eiendommen tilbage; han har taget sin Moder ud fra Fattighuset, og nu tager han hende med sig til Kirke.“ Jeg tænkte: dette er et Billede for mig. Den første Adam i Eden solgte os for Intet, men Messias, den anden Adam, kom og kjøbte os tilbage igjen. Den første Adam solgte os, saa at sige, til F a t t i g h u s e t; den anden Adam gjør os til Konger og Præster for Gud. Dette er Forløsning. Vi faar i Christus alt, hvad vi tabte i Adam, og endnu mere. Menneskene betragter Blodet med Haan og Foragt; men den Tid vil komme, da Christi Blod vil være mere værd end alle Kongeriger i Verden. Antag at du maatte gaa ned til Dødens Porte i Aften, at du maatte stige ned til Jordans Bred, uden noget Haab til

Christus. Antag at du var en Millionær, hvad vilde dine Millioner da være værd? Christi Blod vilde være mere værd for dig end alt Sølv og Guld i Verden!

Blodet raaber paa to Maader; det raaber enten til Dom, eller, for at benytte et stærkere Udtryk, til Fordømmelse eller til Frelse. Hvis jeg forkaster Christi Blod, raaber det til min Fordømmelse; men dersom jeg annammer det, raaber det om Forladelse og Fred. Abels Blod raabte imod hans Broder Cain. Da Pilatus havde Jesus i sin Haand spurgte han Jøderne: „Hvad vil I, at jeg skal gjøre med den, som I kalder Jødernes Konge?" De raabte: „Tag ham bort, korsfæst ham!" Og da han spurgte, hvem han skulde give dem løs, Barrabas eller Christus, svarede de: „Barrabas!" Da spurgte han dem: „Hvad Ondt har han da gjort?" Men de raabte meget mere: „Korsfæst ham!" Da tog han Vand og toede sine Hænder og sagde: „Jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod," men de raabte: „Hans Blod komme over os og vore Børn;" vi skal paatage os Ansvaret herfor; vi gaar i Borgen for Handlingen; korsfæst du ham, og lad hans Blod komme over os og vore Børn! Gud give, at der vilde opstige et Raab: „Lad hans Blod blive os til Frelse og ikke til Fordømmelse."

Vend nu til Kol. 1, 20: „Idet han gjorde Fred formedelst hans Korsets Blod." Jeg kan sige Eder, at i Verden er ingen Fred. Der er mange rige Mænd, mange store Mænd i Verden, som ingen Fred har. Nei, jeg har aldrig seet et Menneske, som vidste, hvad Fred var, indtil han fik den paa Golgatha.

„Retfærdiggjorte ved Troen have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesum Christum" (Rom. 5, 1). Synden skjult — det bringer Fred. Der er ingen Fred for de Ugudelige; de er lig en oprørt Sø, som ikke kan hvile. Golgatha er Stedet, hvor man kan finde Fred — Fred for det Forbigangne og Naade for det Nærværende. Men der er noget endnu bedre. „Vi roser i Haabet om Herlighed hos Gud." Enkelte Mennesker tror, at naar de er kommen til Golgatha, saa har de faaet det Bedste, men der er noget bedre i Vente — Herligheden. Jeg ved ikke, hvor nær den kan være os; maaske Enkelte af os meget snart vil blive ført ind for Kongens Aasyn. Et Blik paa ham vil være tilstrækkelig Belønning for alt, hvad vi har havt at gjennemgaa. Ja, der er Fred for det

Forbigangne, Naade for det Nærværende, og Herlighed for det Tilkommende. Disse er tre Ting, som ethvert Guds Barn bør have. Da Englene kom med Evangeliet, udraabte de: „Ære være Gud i det Høie, Fred paa Jorden, og i Menneskene en Velbehagelighed". Dette er, hvad Blodet bringer — Synden skjult og borttagen, Fred for det Forbigangne, Naade for det Nærværende og Herlighed for det Tilkommende.

Vend nu til Joh. 19, 34: „Men en af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd, og strax udgik Blod og Vand." I ved, at det var forudsagt i Zacharias, at der i Davids Hus skulde blive aabnet en Kilde imod Synd og imod Urenhed. Og nu har vi den aabnet. Guds Søn blev gjennemstukket af den romerske Stridsmands Spyd. Det synes mig, som om Jord og Helvede satte Kronen paa Værket ved denne Handling. Betragt denne romerske Stridsmand, idet han stikker sit Spyd ind i Gud-Menneskets Hjerte. Hvilken djævelsk Gjerning! Men hvad skede derefter? Blod skjulte Spydet! O, Tak ske Gud, at Blodet skjuler Synd. Der var Blodet til at skjule det Spyd — selve Spidsen af det. Den største Synd fremkaldte det største Beviis paa Kjærlighed; Topmaalet af Ugudelighed blev Topmaalet af Naade.

En Oprører behersker denne Verden nu; men Christus vil snart regjere den. Stunden for Eders Forløsning drager nær. Endnu en liden Tids Lidelse, og han vender tilbage for at oprette sit Rige og regjere paa Jorden. Han skal komme i Skyerne, og hans Røst skal igjen høres. Han skal komme ned af Himmelen med et Anskrig. Han skal svinge sit Scepter fra Floden og til Jordens Ender. Thorne og Tidsel skal blive ødelagt, og Ørkenen skal fryde sig. Lad os glæde os; vi skal se bedre Dage. Syndens tunge Mørke, som bedækker vor Jord, skal blive borttagen. Dødens og Helvedes mørke Bølger skal blive drevne tilbage. O, lad os bede Herren at paaskynde hans Komme, at Guds Søn ikke maa tøve.

Vil I nu vende Eder til Rom. 3, 24: „De blive retfærdiggjort uforskyldt af hans Naade, ved den Forløsning, som er i Christo Jesu." Hvad Gud gjør, gjør han frivilligt, fordi han elsker at gjøre det. Mærk disse Ord: „Ved den Forløsning, som er i Christo Jesu." I det femte Kapitels niende Vers læser vi: „Vi skulle da saameget mere, efterdi vi nu er retfærdiggjorte ved hans Blod, ved ham blive frelste fra Vreden." Synderen er retfærdiggjort for Gud formedelst hans

uudsigelige Naade ved hans Søns Blod. Retfærdiggjort mener saa retfærdig, som om han aldrig havde begaaet Synd. Hvor forunderligt; ikke en Synd imod ham! Det er, som om han skyldte Nogen en Gjæld, og da han gik for at betale den, man fortalte ham: „De er Intet skyldig; alt er afgjort.“ „Hvad,“ vilde han sige, hvorledes er det muligt? Jeg fik jo nogle Ting fra Dem for ikke længe siden, og jeg ønsker at betale Regningen.“ „De er Intet skyldig.“ „Men jeg er vis paa, at jeg har faaet nogle Varer her.“ „Der er Intet imod Dem i min Hovedbog. Nogen Anden har kommet og betalt det.“ Dette er Stedfortrædelse. Jeg ved, hvem som betalte min aandelige Gjæld. Det var Jesus Christus. Gud ser i sin Bog, og der staar Intet imod os. Christus opstod til vor Retfærdiggjørelse. Det er langt bedre at være retfærdiggjort end tilgivet. Sæt, at jeg blev arresteret for at have stjaalet $1,000, forhørt og befundet skyldig, men at Dommeren havde Medlidenhed med mig og tilgav mig. Jeg vilde komme ud af Fængslet, men det vilde blive med sænket Hoved. Jeg var fundet skyldig og kunde ikke mere se Verden i Ansigtet. Men sæt, at jeg blev beskyldt for at have stjaalet det, men at det ikke kunde bevises, og da Sagen kom fore, blev det fundet, at jeg ikke havde begaaet Tyveriet; da vilde jeg blive r e t f æ r d i g g j o r t. Det vilde gjøre en stor Forskjel i Verden. Gud r e t f æ r d i g g j ø r os ved sin Søns Blod. Det er, hvad Blodet gjør — Synden skjult, borttagen og Intet imod os. Er ikke dette gode Nyheder?

Aab. 1, 5: „Som os elskede, og aftvættede os fra vore Synder med sit Blod.“ Der er mange Mennesker, som ønsker at blive frelst, men som tror, at de ikke kan blive det, førend de har forbedret sig lidt. Jeg mødte en Mand i Samtaleværelset igaar Aftes, som var urolig for sin Frelse, men han troede, at han ikke kunde blive frelst, fordi han ikke var god nok. Hvis du skal vente, indtil du bliver fri fra dine Synder, vil du aldrig blive frelst. Du kan ikke befri dig fra een Synd. Istedet for at blive bedre, vil du blive værre. Men lovet være Herren, han elsker os endog i vore Synder, endog førend han frelser os fra vore Synder. „Som os elskede, og aftvættede os fra vore Synder med sit Blod.“ E l s k e d e o s først og siden aftvættede os. Men hvis vi vil forsøge at tvætte os selv, vil det blot blive et elendigt Arbeide af det. Blodet vil skjule Alt, om vi blot fortrøster paa Christus. Hvem vil an-

klage Guds Udvalgte? Dersom han har retfærdiggjort mig, da er det nok. Hvorfor synes vi saa godt om at synge den gamle Salme:

„Der er en Kilde fyldt med Blod,
Som flød fra Jesu Saar"?

Hvorfor vil denne Sang leve, saalænge som Kirken lever paa Jorden? Hvorfor vil den aldrig do? Hvorfor hører du den sunget hele Christenheden over? Jeg erinorer, hvorledes den pleiede at gjennemtrænge min Sjæl, endog førend jeg blev omvendt. Jeg kunde ikke sige hvorfor. Lovet være Gud, at i denne Kilde er enhver Synd sænket! Du skal finde, at enhver Salme, hvorigjennem den røde Traad gaar, vil leve. Der er en anden herlig, gammel Salme:

„Jesu, Klippe-Kløft for mig,
Lad mig skjule mig i dig.
Lad det Blod og Vandet, som
Fra din stungne Side kom,
Rense mig og to mig ren
Fra al Syndens Skyld og Men."

Den taler om den korsfæstede Frelser; den vil aldrig blive udslidt. Saa er der

„Just som jeg er, ei med et Straa
Af egen Kraft at hvile paa;
Blot paa den Grund, at du for mig
Er død, og selv os død til dig,
Jeg kommer, o, Guds Lam."

Dette er en anden Salme, som vil leve; du bliver aldrig træt af den. Den vil blive sunget igjen og igjen, saa længe Kirken er paa Jorden. Jeg skal sige Eder, hvorfor disse Salmer er saa dyrebare; det er, fordi de taler til os om Blodet.

Se i Math. 26, 28 — det er Christi eget Vidnesbyrd — „Thi dette er mit Blod, det nye Testamentes Blod, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse." Læs dette Skriftsted: „Jeg overantvordede Eder iblandt de første Ting det, som og jeg annammede det: at Christus døde for vore Synder, efter Skrifterne." Læs Ebr. 9, 22: „Uden Blodsudgydelse sker ikke Forladelse." Jeg ønsker at spørge de Mennesker, som ikke har nogen Tro paa Blodet: „Hvad vil I gjøre med Eders Synder?" Vil I haane den Almægtige ved at byde ham Eders Legemers Frugter til at forsone for dem?

Kan et Menneske forsone for Synd? Dersom der er en Spotter her, et Menneske her, som ringeagter Blodet, saa ønsker jeg at vide, hvad han agter at gjøre? Medens jeg var i en af Eders Byer, kom en Herre til mig og sagde: „Dersom De har Ret, saa har jeg Uret; og dersom jeg har Uret, saa har De Ret.“ Jeg saa, at han var en Prædikant, og jeg sagde: „Jeg har aldrig hørt Dem prædike; dersom De har hørt mig, saa kan De sige, hvad Forskjellen er. Hvori adskiller vi os?“ „Vel, De prædiker, at det er Christi Død; jeg derimod prædiker hans Liv. Jeg forkynder Folket, at hans Død har intet at gjøre med det; De forkynder, at hans Liv intet har at gjøre med deres Frelse, og at hans Død blot vil frelse dem. Jeg tror ikke et Ord af det.“ „Vel,“ sagde jeg, „hvad gjør De da med et Skriftsted som dette: „Som selv bar vore Synder paa sit Legeme paa Træet.“ „Jeg har aldrig prædiket over den Text.“ „Hvad gjør De med denne da: „I er ikke med forkrænkelige Ting, Guld eller Sølv, forløst, men med Christi dyrebare Blod“? „Jeg har heller aldrig prædiket over den Text,“ var Svaret. „Vel, hvad gjør De med denne: „Uden Blodsudgydelse sker ikke Forladelse.“ „Jeg har aldrig prædiket over det,“ sagde han. „Hvad vil De da gjøre med dette: „Han er saaret for vore Overtrædelser, er knuset for vore Misgjerninger; Straffen laa paa ham, at vi skulde nyde Fred“? „Jeg har aldrig prædiket over den.“ „Hvad prædiker De da?“ spurgte jeg. Han studsede lidt, men sagde derpaa: „Jeg holder Moralprædikener.“ „De udelader Forsoningen?“ „Ja.“ „Vel,“ sagde jeg, „det vilde være en Skam af mig, dersom jeg gjorde det; jeg kunde ikke forstaa det. Jeg vilde blive hjemme imorgen; thi jeg vilde ikke vide, hvad jeg skulde prædike. Moralprædikener om Christus uden hans Død!“ Den unge Mand sagde: „Vel, det synes imellem som en Skam.“ Han var ærlig nok til at tilstaa dette. Foruden Forsoningen er Alt en Mythe. Christi Korsfæstelse er Grundvolden for det hele. Dersom et Menneske er usund i sin Forstaaelse af Blodet, saa er han usund i alle Ting. „Uden Blodsudgydelse sker ingen Forladelse.“

Vend nu til Ebr. 10, 11. Ebræerbrevet er fuldt af Blod. „Og hver Præst staar daglig for at tjene, og for at offre mange Gange de samme Offre, hvilke aldrig kunde borttage Synder.“ „Men han“ — hvem? Jesus Christus — „der han havde offret et Offer for Synderne, sidder han for stedse

hos Guds høire Haand." Et Offer for Synderne! Han har hengivet sig selv til et Offer. I behøver ingen Lam nu, ingen Oxne nu. Ypperstepræsten har offret sig selv. Ypperstepræsten kunde aldrig indtage sit Sæde; hans Værk blev aldrig fuldgjort. Men vor store Ypperstepræst opfor og indtog sin Plads hos Guds høire Haand — Værket var gjort. „Det er fuldbragt!" sagde han. Alle disse Skygger og Forbilleder er opfyldte i ham, og nu er de forsvundet.

Se Mark. 14, 24: „Dette er mit Blod, det nye Testamentes, som udgydes for Mange." Disse er Christi egne Ord. Forbind dem nu med det Skriftsted, som jeg læser i Ebræerbrevet: „Uden Blodsudgydelse sker ingen Forladelse." Jeg tror, at om et Menneske kunde komme til Himmelen uden Blodet, vilde han ikke blive lykkelig der. Han kunde ikke stemme i med i den herlige Sang, som synges rundt Thronen; han kunde ikke synge Mose og Lammets Sang; han kunde ikke sige, at han var forløst ved Lammets Blod. Du vilde faa se ham drage sig tilbage til noget Hjørne; han vilde ikke kunne stemme i Tonen med de Øvrige; han vilde ikke være i Harmoni med dem, og vilde ikke ønske at forblive der. Den eneste Vei er den nye og levende Vei, som Christus har aabnet.

Vend for et Øieblik tilbage til Ebr. 10, 19: „Efterdi vi da, Brødre! ved Jesu Blod har Frimodighed til at indgaa i Helligdommen, hvortil han indviede os en ny og levende Vei igjennem Forhænget, det er, hans Kjød." Før Christi Død, maatte Jøderne have Ypperstepræsten til at træde frem for sig. Han pleiede engang om Aaret at gaa ind i det Allerhelligste med Blod for at gjøre Forligelse; men efter at Christus, vor store Ypperstepræst, kom, behøver vi ikke længer nogen Aron til at gjøre Forligelse for os. Da Christus døde, aabnede han en ny og levende Vei. Han gjorde os Alle til Konger og Præster. Det er sagt, at det Forhæng, som splittedes, var hans Kjød. Da han raabte paa Korset: „Det er fuldbragt," splittedes Forhænget i to. Gud greb det med sin høire Haand og rev det bort. Intet Forhæng mellem Gud og Mennesket nu. Vi behøver ingen Biskop, ingen Pave, ingen Præst til at gjøre Forligelse for os nu. Christus er død, ja, er opstanden igjen. Ja, vi er Alle Konger og Præster nu; vi kan Alle gaa lige ind i det Allerhelligste. Vi behøver intet Menneske til at forlige for vore Sjæle. I selvsamme Øieblik et Menneske er frelst ved Blodet, bliver han en Konge og Præst.

Gud kalder ham: „Min Søn." Han er en Arving til Himmel og Herlighed. Han er forløst ved Blodet; han er kommen nær til ved Blodet. Han seirer over Verden, Kjødet og Djævelen ved Blodet.

Det er et alvorligt Ord i Ebr. 10, 28: „Naar Nogen haver brudt Mose Lov, dør han uden Barmhjertighed efter to eller tre Vidners Udsagn. Hvor meget værre Straf, mener I, at den skal agtes værd, som har traadt Guds Søn med Fødder, og ringeagtet Pagtens Blod, hvormed han var helliget, og forhaanet Naadens Aand." Hvis et Menneske forhaanede Mose Lov, førte de ham ud og stenede ham tildøde. Synder, lad mig spørge dig, hvad agter du at gjøre med Guds enbaarne Søns Blod? Jeg siger dig, at det er en skrækkelig Ting at ringeagte Blodet, at le af og latterliggjøre Læren om Blodet. Jeg vilde heller dø paa denne Platform end gjøre en saadan Ting. Mit Hjerte gyser, naar jeg hører Mennesker tale ringeagtende om det. For nogen Tid siden paakom mig en meget alvorlig Tanke, som gjorde et dybt Indtryk paa mig. Det Eneste, som Christus efterlod af sit Legeme paa Jorden, var sit Blod. Sit Kjød og sine Ben tog han bort. Men da han opfor, efterlod han sit Blod hernede. Hvad agter du at gjøre med Blodet? Vil du ringeagte dette Blod, trampe paa det? Maa Gud i Aften give os Alle et Glimt af den korsfæstede Frelser.

Jeg ønsker, at jeg havde Tid til at fortsætte med at tale om Blodet i Aabenbaringen. Den er fuld af det. „De har overvundet ham ved Lammets Blod og ved Ordet, de vidnede." Det er den eneste Maade at overvinde Djævelen, Løven fra Helvede — ved Lammets Blod. Han ved, at i det Øieblik en fattig Synder løber til Blodet, er han udenfor hans Rækkevidde.

Naar jeg har reist frem og tilbage i Christenheden, har jeg fundet, at den Prædikant, som giver en tydelig Lyd om Blodet, nyder Fremgang. En Prædikant, som skjuler Korset, kan være en dannet Mand, og drage store Skarer, men han vil intet Liv have der, og hans Kirke vil blot være en forgyldt Grav. De Mænd, som prædiker Korsets Lære og fremholder Christus som Synderens eneste Haab for Himmelen og som Synderens eneste Stedfortræder og ophøier Blodet, ærer Gud, og Sjæle bliver altid frelste i den Kirke, hvor Kristi Blod bliver prædiket. Maa Gud hjælpe os til at agte høit hans

Søns Blod. Det kostede Gud saa meget at hengive sin Søn; derfor lad os ikke skjule ham fra Verden, som omkommer af Mangel paa ham! Verden kan hjælpe sig ham foruden, men den kan ikke hjælpe sig os foruden. Lad os forkynde Christus i Tide og Utide og fremholde den Frelser, som kom for at søge og frelse dem, — som døde for at forløse dem! „De har seiret over ham ved Lammets Blod og Ordet, som de vidnede."

Et Sted til, i Aab. 7, 14: „Disse er de, som er kommen ud af den store Trængsel, og har tvættet deres lange Kjortler, og har gjort dem hvide i Lammets Blod." Syndere, hvordan agter I at faa Eders Kjortler rene, hvis I ikke faar dem tvættet i Lammets Blod? Hvorledes tænker I at tvætte dem? Kan I gjøre dem rene? Jeg beder, at vi Alle maa indkomme i Paradiset heroventil tilsidst. Der synger de Forløsningens herlige Sang. Maa det blive Enhvers vor lykkelige Lod at forenes med dem. Inden nogle faa Aar i det længste, vil vi være der for at synge Mose og Lammets Sang. Men dersom du dør uden Christus, uden Haab, uden Gud, hvor vil du da komme? O, Synder, vær vis; ringeagt ikke Blodet. En gammel Evangeliets Forkynder sagde, medens han laa paa sin Dødsseng: „Bring mig Bibelen." Idet han satte sin Finger paa dette Vers: „Jesu Christi, Guds Søns Blod renser fra al Synd" sagde han: „Dette Vers er mit Haab i Døden." Det var ikke hans femtiaarige Prædiken, men Korsets Blod. Gud give, at, naar vi tilsidst skal staa fremfor den store hvide Throne, vore Kjortler maa være tvættet i Christi rensende Blod!

Himmelen.

I.

For nogen Tid siden, da jeg var paa Veien til et Møde, spurgte min Ven mig, hvad mit Emne skulde blive. Jeg sagde ham, at jeg havde tænkt at prædike om Himmelen. Han syntes at blive misfornøiet, og sagde, at han havde haabet, at jeg vilde have prædiket om noget praktisk; thi der vilde blive Tid nok til at tale om Himmelen, naar vi engang kom did.

Jeg tror, at hvis Gud ikke vilde, at vi skulde vide noget om Himmelen, saa havde han ikke skrevet saa meget om den. Og hvis Himmelen skal blive vor Fremtids Hjem, burde vi søge at lære alt, hvad vi kan om den, saa at vi maa leve mere for den. Dersom vi var ifærd med at udvandre til et langt fraliggende Land, vilde vi aldrig blive træt af at høre om det. Vi vilde ønske at kjende dets Folk, dets Klimat og Rigdomskilder, dets Skoler og Institutioner, dets Fordele for Børnene, og dets Forretningsudsigter. Enhver Ting, som angik dette Land, vilde have Interesse for os. Og da vi skal tilbringe Evigheden i en anden Verden, kan vi kjende eller høre for meget om den?

Christne bliver ofte spurgt, hvorfor de henvender deres Bønner **opad**, som om Guds Bolig mere var over dem end omkring dem. Men jeg tror, det er rigtigt at tænke os Himmelen paa et bestemt Sted, og at tænke os den **over** os. I 5 Mos. 26, 15 læser vi: „Se ned fra din Helligheds Bolig, fra Himmelen, og velsigne dit Folk Israel." **Se ned** fra Himmelen. I første Mosebog læser vi, at Gud „for op" efter at have talt med Abraham — **for op**. Og Christus selv, den Eneste, som i Virkelighed kan fortælle os noget om Himmelen, fordi han har været der, hvad siger han? I det tredie Kapitel i Johannes finder vi disse Ord: „Ingen farer

op til Himmelen, uden den, som for ned af Himmelen, Menneskens Søn, som er i Himmelen." I det syvende Kapitel af Markus læser vi, at han „saa op til Himmelen, sukkede og sagde." Og da hans Værk var endt her, og han stod ifærd med at vende tilbage til sin Faders Hus med de mange Værelser, og var omgivet af de Elskelige, hvem han gik for at berede Sted, „blev han optagen, medens de saa derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Øine."

Himmelen er Guds Bolig. Det betyder lidet, hvor langt borte den er. Gud er der, og det er tilstrækkelig. Og vi kan være forvisset om, at den ikke er længere borte, end at han kan høre det svageste Bønnesuk eller se, hvorledes Angerens Taarer skjælvende samler sig paa Synderens Kind. Ogsaa Mennesket kan se fra Jord til Himmel. Naar Gud aabner hans Øine og drager Forhænget tilside, saa kan han, lig Stephanus, se lige ind i den. „Men da han var fuld af den Helligaand, skuede han op mod Himmelen, og saa Guds Herlighed, og Jesum staaende hos Guds høire Haand. Stephanus udfandt Hemmeligheden ved Himmelens Tiltrækning. Han saa Christus ved Guds høire Haand. Kongen i sin Herlighed var der, og det gjør Himmelen til Himmel.

Da Nogen blev spurgt, hvad han ventede at gjøre, naar han kom til Himmelen, svarede han, at han tænkte først at kaste et langt femhundreaarigt Blik paa Christus, og derefter vilde han se sig rundt og betragte Apostlerne, Helgenerne og Martyrerne. Og det synes mig, at et Glimt af ham, som elskede os og tvættede os i sit Blod, vil betale os for alt, hvad vi kan lide her i denne mørke Verden.

Et lidet Barn, hvis Moder var døende, blev taget bort for at bo hos nogle Venner, da de tænkte, at det ikke forstod, hvad Døden var. Hele Tiden bad Barnet om at faa gaa hjem og se sin Moder. Endelig, da Begravelsen var over, og det blev bragt hjem, sprang det omkring i hele Huset og gjennemsøgte Dagligværelset, Stadsstuen, Bibliotheket og Soveværelserne. Det sprang fra den ene Ende af Huset til den anden, og da det ikke kunde finde sin Moder, vilde det tilbage did, hvorfra det var bragt. Hjemmet havde mistet al sin Tiltrækning for Barnet, nu da Moderen ikke længer var der. Mine Venner, Himmelens store Tiltrækning vil ikke være dens Perleporte, dens gyldne Gader, heller ikke dens Englekor, men Christus. Himmelen vilde ikke være Himmel, hvis Christus

ikke var der. Men vi ved, at han er ved Faderens høire Haand og disse Øine skal engang beskue ham, og vi skal mættes, naar vi opvaagner efter hans Lignelse.

Men det himmelske Selskab er endnu mere forskjelligartet — Gud Fader er der, Christus, Sønnen, er der, Englene er der, og i Aab. 7 læser vi om „en stor Skare, som Ingen kunde tælle, af alle Hedninger, Stammer og Folk og Tungemaal.“ Vi læser om de Forløste, „som stod for Thronen og for Lammet, iførte lange hvide Kjortler, og med Palmegrene i deres Hænder.“ Ja, vi har Venner i Himmelen.

En bedrøvet Fader spurgte mig forleden, om jeg troede, at den Lille, som han havde mistet, var gaaet til Jesus. Jeg kunde blot sige ham, hvad David sagde, da han havde mistet sin Søn: „Jeg farer til det, men det kommer ikke tilbage tilbage til mig.“ Det er en sød Tanke for mig, og det bør være det for Eder ogsaa, som har mistet Eders Smaa, at Kongen kan bedre drage Omsorg for dem, end vi kan. Hvis vi kunde skue ind i den evige Stad, vilde vi se Hyrden lede dem til de skjønne Græsgange og til de stille rindende Vande. Han vil selv drage Omsorg for ethvert tabt lidet Lam langt bedre end dets egen ømme Moder; og er det ikke langt herligere for dem at være for altid med Herren, end hernede i dette mørke Land fuld af Lidelse og Synd? Vore Venner er ikke borte; de er blot gaaet forud. De har havt „Lyst til at opløses og være med Christus, hvilket er saare meget bedre“, og han har tilfredsstillet den. Endskjøndt at leve er at leve for Christus, saa er dog at være med ham, som ogsaa Paulus siger „meget bedre“.

Men der er endnu mere i Himmelen. Engang havde Disciplene været ude og havt usædvanlig Fremgang. De havde stor Magt, uddrev Djævle og gjorde mange Undergjerninger. Lig Arbeidere i en stor Vækkelse, sagde den Ene til den Anden: „Er ikke dette herligt?“ Men Christus sagde: „Glæder Eder ikke derover. Jeg skal sige, hvad I skal glæde Eder over. Glæder Eder ikke derover, at Aanderne er Eder underdanige; men glæder Eder mere derover, at Eders Navne er skrevet i Himlene.“ Hvilken herlig Tanke er denne! Vore Navne er skrevne i Himmelen. Vi kan være forvisset om det. Dersom Guds Børn ikke skulde vide, at deres Navne er skrevet i Himmelen, hvorledes skulde de da kunne glæde sig? Dersom der var den ringeste Tvivl herom, hvorledes kunde Disciplene da

have glædet sig, naar Christus bød dem at glæde sig? Det er vort Privilegium, hvis vi er Christne, ikke alene at vide det, at være forvisset om det, men at glæde os over det.

Det store Livsspørgsmaal er: „Er mit Navn skrevet i Himmelen?“ Er mit Navn i Livsens Bog? Ikke: Er det i Kirkebogen? Denne Bog føres maaske ikke paa samme Maade, som Bogen i Himmelen er ført. Og der kan være Navne i Kirkebogen, som aldrig har været skrevet i Himmelen. Gud fører en Bog; en Bog for de Fortabte og en for de Frelste; en Bog for de Levende og en Bog for de Døde. I hvilken Bog er dit Navn? Kan du i dette Øieblik glæde dig over, at dit Navn er skrevet i Livsens Bog? Overvei Spørgsmaalet vel. Det er meget vigtigt. „Dersom Nogen ikke fandtes skreven i Livsens Bog, blev han kastet i Ildsøen“ „Og intet Urent skal komme ind i den, ei heller hvad der øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som er skrevne i Lammets Livsens Bog.“

Nogle Venner ankom fornylig under en Reise til et engelsk Hotel, men fandt, at det allerede i flere Dage havde været opfyldt. De stod ifærd med at gaa for at finde Plads et andet Sted, da en Dame i Selskabet bød dem Farvel og sagde, at hun agtede at forblive der. „Hvorledes kan De det,“ spurgte de, naar de hører, at Hotellet er opfyldt?“ „O, sagde hun, „jeg telegraferede i Forveien for flere Dage siden, og mit Værelse er sikret mig.“ Min Ven, send dit Navn forud, og Himmelens Dør kan aldrig blive lukket for dig. Vær vis paa, at dette er en viselig Forholdsregel. Da vil alt være færdigt for dig. Og naar Livets Reise er forbi, vil du stige op som med Englevinger for at besidde det Rige, som var dig beredt fra Verdens Grundvold blev lagt. Mange anvender deres Tid og Kræfter til et Hjem hernede, med dets forgjængelige Pragt og flygtende Glæder. Men hvad vil alle Jordens Boliger hjælpe dig, dersom du ikke har sikret dig Ret til Himmelens Bolig?

En Soldat, som blev saaret i vor sidste Krig, laa døende paa sin Feltseng. Pludselig afbrødes den dødlignende Stilhed af et Raab: „Her, her!“ som kom fra den døende Mands Læber. Venner skyndte sig til ham og spurgte, hvad han ønskede. „Hør,“ sagde han, „de har Navneopraab i Himmelen, og jeg svarer, naar mit Navn raabes op.“ I nogle faa Øie-

blikke svarer han engang til: „Her!" og træder derpaa ind for Kongens Aasyn.

Hvis vi har forvisset os om, at vore egne Navne er skrevne i Himmelen, saa er den næstvigtigste Ting at være vis paa, at vore Børns Navne er der. Løftet er ikke blot til Eder, men til Eders Børn. Moder, er din Søns Navn skreven i Lammets Livsens Bog? Er det ikke bedre, at dine Børns Navne bliver skrevne der, end at du skal sikre store Eiendomme til dem paa denne mørke Jord? O, jeg beklager den Søn, som aldrig har havt Interesse for, hvad der ligger bag Graven; men mere den Moder, som aldrig har fortalt ham om den Hvile, der er tilbage for Guds Folk. Maa Gud gjøre Fædre og Mødre mere troe og nidkjære i deres ansvarsfulde Kald, at deres Børn maa vore op til en Velsignelse for Verden, og at de kan mødes i Himmelen, en hel Familie, hvor intet Lem fattes.

Naar jeg taler om dette Emne, træder altid to Fædre frem for mine Tanker Den Ene levede ved Mississippi-Floden. Han var en Mand med store Rigdomme. Dog vilde han gjerne givet alt, om han kunde faaet sin ældste Søn tilbage fra hans tidlige Grav. En Dag blev Sønnen bevidstløs baaret hjem. De gjorde alt, hvad der stod i menneskelig Magt for at bringe ham til Bevidsthed, men forgjæves. „Han maa dø," sagde Doktoren. „Men, Doktor," sagde den forfærdede Fader, „kan De ikke gjøre noget for at bringe ham til Bevidsthed blot for et Øieblik?" „Maaske," sagde Doktoren. „men han kan ikke leve." Tid gik, og efter en frygtelig Ventestund blev Faderens Ønske opfyldt. „Min Søn," hviskede han, „Doktoren siger, at du maa dø." „Ja," sagde Sønnen, „du bad aldrig for mig, Fader; vil du ikke nu bede for min fortabte Sjæl?" Faderen græd. Det var sandt, at han aldrig havde bedet. Han var en Fremmed for Gud. Og inden en liden Stund gik denne Sjæl, for hvem Ingen havde bedet, ind i en mørk Evighed. O, Fader, dersom din Søn var døende, og bad dig om at bede, kunde du da løfte dit betyngede Hjerte til Himmelen? Har du lært denne den kjæreste af alle Lærdomme i Himmel og paa Jord, at have Samfund med din Gud? Og har du lært at lede dine Børn til Børnenes Christus, førend denne mørke Verden har mærket dine dyrebareste Skatte som sit Rov?

Hvilken Modsætning er den anden Fader! Han havde og-

saa en elskelig Søn, og en Dag kom han hjem for at finde ham ved Dødens Porte. „En stor Forandring har fundet Sted med vor Søn," sagde den grædende Moder; „han har blot været lidt syg før, men nu synes han at være døende." Faderen gik ind i Værelset, og lagde sin Haand paa den lille Drengs Pande. Han kunde se, at Drengen va døende. Han kunde kjende Dødens kolde Sved. „Min Søn, ved du, at du holder paa at dø?" „Nei, er det saa?" „Ja, det er." „Vil jeg dø idag?" „Ja, mit Barn, du vil ikke leve til i Aften." „Da vil jeg være hos Jesus i Aften, vil jeg ikke, Fader?" „Ja, min Søn, i Aften vil du være hos Frelseren." Idet han vendte sig omkring, saa Barnet, at Taarer randt ned ad Faderens Kinder. „Græd ikke for mig, Fader," sagde han, „naar jeg kommer til Himmelen, vil jeg gaa lige op til Jesus og sige ham, at du altid, saalænge jeg kan mindes, har søgt at lede mig til hom." Gud har skjænket mig en liden Dreng, og dersom Gud skulde tage ham, vilde jeg heller, at han skulde bære et saadant Vidnesbyrd til min Herre, end se al Verdens Rigdomme dynget for hans Fødder.

Mødre og Fædre, de Smaa maa begynde tidlig; vær nidkjær for dem nu. Du ved ikke, hvor snart du kan blive taget fra dem, eller de kan blive taget fra dig. Giv dem derfor det Indtryk, at du sætter en Million Gange mere Pris paa deres Sjæle end paa deres jordiske Udsigter. Og dersom du aldrig selv har tænkt paa, hvorlidet det vil gavne dig, selv om du vinder den ganske Verden, men tager Skade paa din Sjæl, saa beder jeg dig, lad ikke Solen atter gaa ned, før du er i Stand til at kunne sige, at dit Navn er skrevet i Himmelen.

Himmelen.

II.

Vi har hørt, hvorledes Gud er i Himmelen; thi det er hans Bolig; hvorledes Christus er der; thi han er ved Faderens høire Haand; hvorledes Herrens forløste Hellige er der; hvorledes vore Navne er der, og, dersom vi er sande Christne, bør vi ogsaa have vore Skatte der. Vi er befalet at „samle os Liggendefæ i Himmelen." „Samler Eder ikke Liggendefæ paa Jorden, hvor Møl og Rust fordærve, og hvor Tyve igjennembryde og stjæle. Men samler Eder Liggendefæ i Himmelen, hvor hverken Møl ei heller Rust fordærve, og hvor Tyve ikke igjennembryde, ei heller stjæle.

Hvis vore Skatte vare i Himmelen, vilde vi ikke behøve at nøde Menneskene til at leve for Himmelen, eller bede dem at løfte deres Hjerter opad. Deres Hjerter vilde allerede være der; „thi hvor Eders Liggendefæ er, der vil ogsaa Eders Hjerte være."

Det tager ikke lang Tid for at finde ud, hvor et Menneskes Skatte er; du behøver blot at give Agt paa, hvor hans Hjerte er. Det Menneske, som gjør Politiken til sin Gud, se hvor hans Ansigt lysner op, saa snart Talen falder paa den! Her er en Mand, hvis Hjerte er i hans Forretning; giv ham Anledning til at vinde nogle faa Tusinde, selv med Risiko at tabe nogle flere, og du vil have gjort ham den største Tjeneste i Verden. Her er en Anden, hvis Gud er Fornøielser; hans Øine straaler, naar du blot nævner dem. Af disse Mænd at dømme, skulde man tro, at der ikke var andet at leve for end Politik, Forretninger og Fornøielser. Men tal til et Guds Barn, hvis Skatte er i Himmelen; Verden har liden Interesse for ham. Han vil fortælle dig, at han ikke her har nogen blivende Stad, hvorledes han blot er en Fremmed, en Pilegrim, og at Himmelen er hans Hjem. Og naar han taler

om Christus, og Forjættelserne, og Haabet bag Graven, ser du, at han nyder den himmelske Ro, som Verden ikke kjender.

Da jeg besøgte Stillehavskysten, opholdt jeg mig den første Søndag i San Francisco. Jeg gik til Søndagsskolen, men det var en meget raa og stormfuld Dag, og saa faa Lærere og Elever var kommen, at Superintendenten var i Tvivl om, hvorvidt han skulde sende dem hjem igjen eller ikke. Men da de var kommen i Regnet, saa blev det besluttet at fortsætte med Lexien, og jeg blev opfordret til at lede Undervisningen. Emnet var: „Vore Liggendefæ i Himmelen.“ Den sorte Tavle var i Orden, og da jeg selv er en daarlig Skriver, rakte jeg Kridtet til en af Lærerne, og sagde til Børnene: „Nu ønsker jeg, at I skal nævne mig nogle jordiske Liggendefæer; hvad tror I, Menneskene synes bedst om?“ Nogle raabte: „Penge.“ „Skriv det ned,“ sagde jeg. „Nu noget Andet.“ „Land.“ „Skriv det ned.“ Mange forunderlige Ting blev nævnt; en liden Dreng sagde: „Brændevin“, og maaske han var nærmere Sandheden end mange af dem; thi mange Mennesker vil sælge Sjæl og Legeme, Forretning og Familie, Hjem og Alt for Drik. Da Listen var færdig, bad jeg dem nævne mig nogle *himmelske* Liggendefæer. Det første Svar var „Jesus“; og eftersom vi gik fra det Ene til det Andet, fandt vi, at Himmelens Liggendefæer baade var langt talrigere og dyrebarere end alt, hvad Jorden kunde give. Den unge Mand, som nedskrev Svarene, var en uomvendt Lærer. Da han oversaa Listerne, og sammenlignede det jordiske med det himmelske, stod han som fastnaglet af Skam. „Hvilken Daare jeg har været“, sagde han til sig selv; „jeg har kommet til Stillehavskysten og anvendt mine Evner til saadanne jordiske Ting.“ Og der ved Tavlen lovede han Gud, at han for Resten af sit Liv vilde søge det, som er oventil.

Tænk et Øieblik efter, hvad jordiske Liggendefæer er. Sæt, at vi tragter efter Penge; Ulykke krydser vor Vei; der følger en kortvarig Modstand, den korte Strid, som Verden saa vel kjender, er snart over, og vi er Tiggere. Forsøg Anseelse. I et ondt Øieblik kan vi tabe det Lille, vi har vundet; eller ogsaa kan de, som selv ingen har, stjæle vor med Bagtalelsens Tunge. Om vi ser til vore Børn for vore høieste Glæder, ak, hvilket Haab! Døden kan tage dem bort; eller, værre end Døden, Vanære kan regne dem blandt de levende Døde. Ja, selv om vi faar Penge, og vor rigelige Del deraf, og Anseelse,

ja det bedste Verden har, og de kjærligste og elskeligste Børn af Alle — er det alligevel ikke sandt, at vi blot har forsynet os for nogle faa Aar, medens den lange Evighed er bleven forglemt?

„Samler Eder ikke Liggendefæ paa Jorden." Dette synes lidt strengt, men det maa være rigtigt. Alt, hvad et Menneske virkelig er værd, er, hvad det har i Himmelen. Vi bringer Intet med os ind i denne Verden, og vist er det, at vi heller ikke skal bringe Noget med os ud af den. Derfor siger Gud: „Samler ikke." Den Christne, som gjør det, lider. Der er ingen Vinding ved det. Det sker med en skrækkelig Bekostning at give Hjertets Lyst i Bytte for Sjælens Magerhed. Her kommer to Skibe opad Floden. Det Første skyder for fulde Seil raskt gjennem Vandet; det Andet kryber sagte fremad, trukket af et andet Skib. Det synes nær ved at synke, dog flyder det endnu. Hvorfor? Fordi det er lastet med Tømmer og flyder paa Lasten. Det gik vel for Loth, saa længe han var hos sin Morbroder Abraham, men da han drog ned til Sodoma, fik han en hel Del af denne Verdens Gods og blev da synkefærdig. Saaledes er det med mange Christne. De er synkefærdige. De har faaet saa mange Penge, at de ikke kan komme ind i Havnen selv, men forlanger Andre til at hjælpe dem ind. Det aandelige Liv bliver slapt. Den aandelige Puls begynder at slaa sagte. „Hvoraf kommer det," spørger de, „at vi ikke har mere aandelig Kraft, og større Glæde i Herren?" Hemmeligheden er let at finde. Folk, som gjør disse Spørgsmaal, har sine Liggendefæer her.

Naar Menneskene stiger op i Luftballoner, saa fører de med sig Sække med Sand til Ballast, og naar de ønsker at stige høiere, kaster de noget af Sanden ud. Der er Christne, som maa kaste Ballast ud, førend de kan stige høiere. Det kan være Penge eller andre verdslige Hensyn, men dersom de ønsker at stige, maa de befri sig for dem. Dersom du er overlastet, saa blot kast ud lidt Penge, og du vil stige op med Ørnevinger. Hvilkensomhelst Prædikant vil kunne fortælle dig, hvad du skal gjøre med dem. Jeg har ikke seet nogen Gren af Herrens Arbeide, som ikke tiltrænger Pengehjælp.

En af mine Venner besøgte en rig Landmand i Illinois for at vække Interesse hos ham for en Mission blandt Soldaterne. Den rige Mand tog ham op paa Toppen af sit Hus og sagde: „Se derhen, over den skjønne, bølgende Eng,

det er Alt mit saa langt Øiet kan se." Han viste ham en anden Udsigt, og idet han pegte udover Mississippidalens rige Bondegaarde, viste han ham Græsgange for tredive Mile i Omkreds med store Hjorder af Kvæg, Heste og Faar, og sagde: „Alt dette er mit; jeg har selv forhvervet mig det." Derefter pegte han stolt hen til Byen og viste ham Gader og Rækker af Bygninger, og en stor Hal opkaldt efter ham selv, og sagde engang til: „Det er Alt mit; jeg kom hid som en fattig Mand, men min egen Flid har forhvervet mig Alt."

Min Ven sagde intet; men da han havde seet det Alt, hævede han sin Finger og pegede høitidelig opad mod Himmelen og sagde: „Hvad eier du deroppe?" Den rige Mand slog Blikket ned. „Hvor?" spurgte han. „I Himmelen." „Jeg har Intet der." Ak, han havde levet sine tre Snese Aar og ti, og skulde snart træde ind i Evigheden, og dog havde han intet Liggendefæ der. „Er det ikke besynderligt," sagde min Ven, „at en Mand med Deres Dømmekraft og Betænksomhed kan saaledes lide Skibbrud paa Livet, og leve for Øieblikket, paa laant Tid, for at dø som en Tigger og gaa ind i Evigheden som et Fattiglem!" Nogle Maaneder efter døde han, som han havde levet, og hans Eiendomme gik over i Andres Hænder.

O, mine Venner, dersom nogen af Eder lever for denne Verden alene, husk at Døden vil adskille Eder fra Eders Liggendefæ for evigt. Spørg dig selv, jeg besværger dig derom, hvad Forraad du har samlet for det andet Liv? Er det ved den lille Dreng, som dit Hjerte hænger, er han din Gud, dit Livs Afgud? Eller er det dine Penge, dit Navn, dine Klæder, eller din Stilling i Samfundet? Da overtræder du hans Lov, som engang vil blive din Dommer. „S a m l e r E d e r i k k e Liggendefæ paa Jorden.

Der er en anden Tanke, som jeg ønsker, at I skal betragte. Vor H v i l e er der. I Ebr. 4, 9 læser vi: „Altsaa er der en Sabbats-Hvile tilbage for Guds Folk." Det er et andet Liggendefæ, som vi skal have i Himmelen. Lad os ikke tale om Hvile hernede; vi har hele Evigheden til at hvile i. Hvad vi behøver er at være tro i de faa Maaneder eller Aar, som vi er her; siden skal vi hvile, medens Evighedens Tidsaldre skrider frem. Her er Stedet for A r b e i d e. „Salige er de Døde, som dø i Herren herefter. Ja Aanden siger, at de skal hvile fra deres Arbeider, men deres Gjerninger følger med

dem." Vore Gjerninger følger os. Vi skal efterlade os et Vidnesbyrd, hvis vi blot forblive trofaste, førend Natten kommer. Vi kan sætte Strømme i Bevægelse her i denne mørke Verden, som skal rinde, efter at vi er gaaet til Himmelen.

Femogtyve Aarhundreder er henrundne siden Daniel levede, men han lever idag. Hvor klart straaler ikke hans Lys over Christenheden! Vi elsker at læse om hans Liv. Hvor opildner det os ikke at læse om, hvorledes han stod op for Gud i Babylon. Hans Gjerninger følger ham.

Mange Mennesker har gjort en sørgelig Feiltagelse. De tror, at Kirken er en Sort Hvileplads. De forener sig med en Kirke, og det er omtrent det sidste, vi hører om dem. De tror, at en god Christen ikke har andet at gjøre end at faa sig et godt Sæde i en respektabel Kirke, og at alt Arbeide siden bestaar i at høre to Prædikener om Ugen.

Men, mine Venner, lad os ikke tænke paa Hvile og Nydelse hernede. Vi skal hvile, naar Christus kommer, men ikke før. Den Tid skal komme, da den Ugudelige ikke mere skal besvære os, da den Trætte skal komme til Hvile.

Jeg har hørt om en Christen, som ikke havde den samme Fremgang i sit Arbeide som før, og som derfor fik Hjemlængsel og ønskede sig Døden. En Nat drømte han, at han var død og blev baaret af Engle til den evige Stad. Medens han gik henad Himmelens Krystalgader, mødte han en Mand, som han kjendte, og de vandrede tilsammen henad de herlige Gader. Pludselig opdagede han, at Alle saa i den samme Retning, og fik da se paa en Vogn En, som var skjønnere end Menneskens Børn. Det var hans velsignede Forløser. Da Vognen kom midt ud for dem, steg Herren frem, vinkede hans Ven til sig og satte ham paa sit eget Sæde. Ham tog han derimod tilside, og idet han pegte over Himmelens Mure, sagde han: „Se derhen, hvad er det?" „Det synes at være den mørke Jord, hvorfra jeg er kommen." „Hvad andet?" „Jeg ser Mennesker, som om de var blinde, gaa ud over en Skrænt og ned i en bundløs Afgrund." „Vel," sagde han, „vil du forblive her og fryde dig over de Boliger, som jeg har beredt, eller gaa tilbage til den mørke Verden og advare disse Mennesker, og fortælle dem om mig og mit Rige, og om den Hvile, der er tilbage for Guds Folk?" Den Mand ønskede ikke mere at dø. Han ønskede at leve saa længe

som muligt for at tale til Menneskene om Christus og Himmelen. Og det er, hvad Gud ønsker, at vi skal gjøre. Vi skal snart hvile; vi skal have hele Evigheden til at hvile i. Men Kirken er Stedet for Arbeide, og saa snart som vort Værk er endt her, vil en Røst kalde os: „Stig hid op.“

Og da — thi endnu noget Andet venter os i Himmelen — skal vi faa vor Krone. I 2 Tim. 4, 8: „I Øvrigt er Retfærdighedens Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag.“ Der er en Krone henlagt til enhver af hans Børn. Gud har lovet det. „Vær tro indtil Døden, og jeg vil give dig Livsens Krone.“ Hvad løb Paulus for? For Frelsen? Titusinde Gange nei; han fik den ved Korset. Det var afgjort længe før. Paulus løb for en Krone. Der vil blive en stor Skare, som vil komme ind i Himmelen, men de vil ingen Krone have — Christne uden Krone. Jeg omtaler aldrig Paulus eller hører hans Navn nævnt, uden at jeg skjæmmes for mig selv. Om jeg maa tillades det Udtryk, saa fandt Satan sin Ligemand, da han fik fat i Paulus. Han fik ham aldrig bort fra det rette Spor. Han havde sit Blik fæstet paa Christus, og nu bærer han sin Krone. Paulus, hvorfor er du saa ærgjærrig — for at vinde et Navn? Hvorfor er du saa nidkjær? „Jeg løber for min Krone,“ siger Paulus. Hører du, hvad de siger om dig: „Han er en Ordgyder, som forsøger at vende op og ned paa Verden.“ De har besluttet at dræbe dig. „Jeg ved det, men intet af alt dette kan hindre mig.“

Stil dig atter ved hans Side. Han har faaet niogtredive Slag; fire Gange har han været hudstrøget, og nu skal han hudstryges igjen. Hvis du kommer ud af denne Vanskelighed, hvad vil du saa gjøre, Paulus? „Gjøre,“ svarer Paulus, „jeg gjør kun en Ting — iler mod Maalet til det Klenodie, som hører til Guds Kald herovenfra i Christo Jesu.“ Hvad brød han sig om Slag. „Tror I da,“ siger han, „at denne Trængsel, som er stakket og let, skal hindre mig?“ Om vi modtog et Slag paa vor Ryg, hvilket Skrig der vilde blive. Jeg ved ikke, hvormange Bøger der vilde blive skrevet om det. Vi vilde blive kaldt Martyrer. Men Paulus kalder denne Trængsel „stakket og let.“

Indtag din Stilling der igjen. Denne Gang har de stenet ham. Han er saaret og blødende. Men den store Kjæmpe reiser sig og iføder sig igjen Rustningen. Hvad vil

han gjøre. „Du har sluppet ud af dette, Paulus, hvad vil du nu gjøre?“ „Gjøre,“ udraaber han, „jeg gjør ikke andet end iler imod Maalet efter Klenodiet. Jeg vil ikke tabe min Krone.“ Derfor viger han ikke af hverken til høire eller venstre Side. Han retter sit Blik lige paa Kronen. „I Øvrigt er Retfærdighedens Krone henlagt til mig.“

Betragt ham igjen. Han drager til Makedonien, og den første Ting, som møder ham i Phillippi, er Fængslet. Om noget lignende hændte en Christen i det nittende Aarhundrede, hvilket Raab vilde der ikke blive? Hvilke Beklagelser i Fængslet; hvilke Planer for at komme ud, og hvilke Krav paa Skadeserstatning! Men saaledes betragtede ikke denne gamle Stridsmand det. „Silas,“ siger han ved Midnat, „det er paa Tide, at vi holder vor Aftenandagt.“ Og der i Fængslets Celle, med blødende Rygge og med Fødderne i Stokken, synger de sin Lovsang. Det vilde vel være det sidste Sted, hvor vi skulde synge Lovsange, og hvis vi sang, vilde det blive en melankolsk Salme. Men ikke saaledes med Paulus. „Dersom Gud vil, at jeg skal gaa til Himmelen igjennem Phillippi Fængsel,“ siger han, „saa er det det samme for mig; juble og vær overvættes glad, Silas. Jeg takker Gud, at jeg agtes værdig til at lide for Jesu Skyld.“ Og da de sang sin Pris til Gud, hørte de andre Fanger dem; men hvad der var endnu vigtigere, Herren hørte dem. Og det gamle Fængsel rystede; deres Lænker faldt af, og de var frie Mænd. Tale om, at Alexander den Store bragte Verden til at skjælve med sine Armeer! Her er en ringe Teltmager, som bringer Verden til at skjælve uden nogen Armee.

Og betragt derpaa Enden af hans herlige Liv. Han var i Rom og skulde snart henrettes. Han griber sin Pen og skriver til Timotheus: „Jeg offres allerede, og min Opløsnings Tid er forhaanden. Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen.“ Lovet være Herren, han bevarede Troen; han veg ikke af og prædikede falsk Lære. Han troede paa det gode, gamle Evangelium, at Christus døde, og at Menneskene maa tro paa den Herre Jesus Christus, om de vil blive frelst. „I Øvrigt er Retfærdighedens Krone henlagt til mig.“ Jeg skulde likt at have været i Rom, da Paulus var der; thi da var der noget at se. Jeg ønsker, at jeg havde seet ham vandre henad hine Gader. Rom saa aldrig en saadan Seiershelt som denne Mand. Paulus, du skal snart

gaa til Retterstedet; angrer du ikke, at du hengav dit Liv til den Herre Jesus? Du har maattet lide saa meget, stenet, forfulgt, slaaet med mange Slag; du har været i Fare i Ørkener, i Farer paa Sø og Land — angrer du det ikke? Vilde du hengive dit Liv til Christus paany, om du kunde leve det om igjen? „Ja," svarer han, „om jeg havde Titusinde Liv, vilde jeg villig hengive dem alle for hans dyrebare Sag." Han havde intet at angre, intet at være bedrøvet for. „Bedrøvet?" udraaber han, „jeg takker Gud Tusinde Gange om Dagen, at jeg nogensinde hengav mig til ham."

Se ham, naar han gaar til Retterstedet som en Seiershelt. Om du havde stillet dig ved hans Side, vilde du have hørt ham hviske: „Jeg skal være borte fra Legemet, men nærværende hos Herren i Aften." Han havde ingen jordiske Eiendele, som besværede ham — maaske noget Værktøi, som han benyttede som Teltmager — men i Himmelen har han uberegnelige Skatte, og han gjør sig rede til at hente sin Krone. Du kan se et Smil paa hans Aasyn, idet han lægger sit Hoved paa Blokken, og hans Sjæl er rede til at forlade Støvhytten. Jeg forestiller mig, hvorledes de speider efter ham fra Himmelens Mure, og der lyder et Halleluja, idet han stiger op for Thronen. Og jeg hører Mesterens Raab, idet han kommer: „Vel gjort, Paulus, du har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen; du har fuldbyrdet det Hverv, som blev dig anbetroet; gak ind til din Herres Glæde." Mesteren reiser sig og sætter Kronen paa hans Pande, men han tager den og kaster den for sin Herres Fødder.

Paulus fik tilsidst sin Belønning. Hernede var der Lidelse, men jeg har den Tro, at han idag takker Gud mere for sin Trængsel end for sin Medgang. John Bunyan takkede Gud mere for Fængslet i Bedford end for noget andet, som havde mødt ham. Og i Fængslet skriver Paulus disse Breve, som er blevet bevaret til en Velsignelse gjennem Tiderne. De Naadens Strømme, som Paulus satte i Bevægelse, rinder fremdeles. Attenhundrede Aar er henrundne, siden Paulus skrev disse Breve til Menighederne, men deres Frugter opstiger endnu fra ethvert Klima og Folk. Derfor lad os takke, selv om Modgange møder os; vor Løn venter histoppe. Jeg tror ikke, at Gud vil benytte et Menneske meget, førend han er hævet over Tanken om, at modtage Belønning af

Mennesker. „Glæder og fryder Eder; thi Eders Løn er stor i Himmelen." Hvis Gud kalder den „stor", da maa det være noget, som er værd at eie; lad os derfor ikke forspilde den ved at søge verdslig Ære.

For ikke længe siden levede der en gammel sengeliggende, hellig Kvinde, og en christen Dame, som besøgte hende, fandt hende altid lykkelig. Den Besøgende havde en rig Veninde, som altid saa Tingene fra den mørke Side, endskjøndt hun var en bekjendende Christen. Hun tænkte, at det vilde gjøre hendes Veninde godt at se det sengeliggende Guds Barn, og hun tog hende derfor med sig til Huset. Hun levede oppe paa Kvisten, fem Trapper op, og da de var naaet til anden Etage, løftede Damen sin Kjole op og sagde: „Hvor mørkt og skiddent her er." „Det er bedre høiere op," sagde hendes Veninde. De kom op til den næste Etage, men der var ikke bedre; Damen klagede igjen, men hendes Veninde sagde atter: „Det er bedre høiere op." Tredie Etage var endnu værre, og Damen fornyede sin Klage, men hendes Veninde svarede: „Det er bedre høiere op." Endelig naaede de femte Etage, og da de kom ind i Sygeværelset, laa der en smuk Matte paa Gulvet, Blomster var i Vinduet, og kvidrende Smaafugle. Og der fandt de den Syge — en af disse Stene, som Herren sliber for sit eget Tempel — straalende af Glæde. Den rige Dame sagde til hende: „Det maa kjendes tungt for Dem at ligge her." Hun smilede og sagde til hende: „Det er bedre høiere op." Ja, mine Venner, og om Tingene gaar os imod, lad os erindre, at „det er bedre høiere op."

Da jeg for nogle Aar siden reiste til New Orleans fra Chicago, var der to Damer i Kupeen med mig. De blev gode Veninder, førend vi kom til Cairo, hvor den Ene boede. Den Anden skulde reise til New Orleans. Hun, som skulde stige af i Cairo, sagde til den Anden: „Jeg ønsker saa gjerne, at de skal forblive hos mig nogle Dage; thi jeg holder saa meget af Deres Selskab." „Jeg skulde ogsaa ønske at blive," sagde den Anden, „men alle mine Sager er oppakket og sendt i Forveien, og jeg har ingen anden Klædning, end den jeg bærer. Den er god nok til at reise i, men jeg vilde ikke like at blive seet i Selskab med den." Saaledes er ogsaa Forholdet med en Christen. Han er her borte fra Hjemmet; hans Skatte er sendt forud, og hvadsomhelst er godt nok til at reise i. Om ikke Alt er saa behageligt hernede, saa

behøver vi ikke at være saa nøie; det er godt nok under Reisen. Hvis vort Liggendefæ er i Himmelen, saa vil vort Hjerte ogsaa være der, og vi skal leve som Gjæster og Fremmede paa Jorden.

En Tanke til. Hvad er Aarsag til Glæde i Himmelen? Hvis Dronning Victoria idag frasagde sig sin Throne, hvilken uhyre Forstyrrelse vilde der ikke blive! Dronning Victoria forlader Thronen! Det vilde bevæge alle Jordens Lande. Hele Verden vilde faa vide det. Men jeg ved ikke, om det vilde vække nogen Opmærksomhed i Himmelen. Hvis derimod en liden Dreng hernede blev omvendt idag, vilde det blive kundgjort i Himmelen. Jesus sagde: „Der er Glæde i Himmelen over en Synder, som omvender sig."

Min lille Dreng, vil du ikke blive et lidet Lam, som Herren kan pleie og vaage over? Min lille Pige, ønsker du ikke at blive en Himmelens Datter, en Christi Efterfølgerske?

Maaske er i dette Dieblik alle Himmelens Mure opfyldt af de Forløste. Hist er en frelst Moder, som speider efter sin Datter. Datter, kan du ikke se hende? Hun vinker dig nu til det bedre Land. Har du intet Svar at give den for længe siden stilnede Stemme, som saa ofte har bedet for dig? Og for dig, unge Mand, er der ingen Stemme histoppe, som har bedet for dig? Og er der Ingen, som du har lovet at møde igjen, om ikke paa Jorden, saa dog i Himmelen? Og hvem af Eder, I Fædre og Mødre, kan ikke i Englenes Kor høre et elsket Barns Røst, som har flyttet ifra Eder for i Herligheden at være med Herren for stedse. Ak, skal vi ikke Alle vende Ryggen til Verden, falde ned paa vore Knæ og bede Gud for Christi Skyld at skrive vore Navne ind i Lammets Livsens Bog, saa at vi og vore Kjære maa for stedse være hos Herren.

WORKS OF D. L. MOODY.

Prevailing Prayer; What Hinders It. Paper covers, 30 cents, cloth, 60 cents.

An earnest and solemn work, full of helpful hints on the aids and hindrances to prevailing prayer.

To The Work! To The Work! A Trumpet Call. Exhortations to Christians. Paper cover, 30 cents; cloth, 60 cents.

This new work by Mr. Moody is in the line of his most successful effort, that of stirring Christians to active, personal, aggressive work.

The Way to God, and How to Find It. Thirty-fourth thousand. Paper cover, 30 cents; cloth, 60 cents.

An excellent manual for the soul-winner and the awakened sinner, which we trust will be the means of leading thousands to Christian life and heaven—*Zion's Herald.*

Heaven; its Hope; its Inhabitants; its Happiness; its Riches; its Reward. Eighty-fourth thousand. Paper cover, 30 cents; cloth, 60 cents.

While adapted to the humblest capacity, it will command the attention of the mature and thoughtful.—*National Presbyterian.*

Mr. Moody's unfaltering faith and rugged enthusiasm are manifested on every page.—*Christian Advocate.*

Secret Power; or the Secret of Success in Christian Life and Work. Paper cover, 30 cents; cloth, 60 cents.

A deeply earnest and helpful book on the work of the Holy Spirit in the believer, inciting to more diligent effort and to a more perfect use of the privileges of the "Sons of God."

Twelve Select Sermons. One hundred and thirtieth thousand. Paper cover, 30 cents; cloth, 60 cents.

With the effect of these addresses, when spoken, the whole land is acquainted, and now that they are printed, they will tend to keep in force the impression they have already made.—*Methodist.*

Daniel, the Prophet. 64 pp., 16mo. Paper cover, 20 cents; cloth, flexible, 40 cents.

The Full Assurance of Faith. Some thoughts on Christian confidence. Paper cover, 15 cents; cloth, flexible, 25 cents.

The Way and the Word. Sixtieth thousand. Comprising "Regeneration," and "How to Study the Bible." Cloth, 25 cents; paper, 15 cents.

How to Study the Bible. Forty-fifth thousand. Cloth, 15 cents; paper, 10 cents.

The Second Coming of Christ. Thirty-fourth thousand. Paper cover, 10 cents.

Inquiry Meetings. By Mr. Moody and Maj. Whittle. Paper cover 15 cents.

Small Gospel Booklets. By D. L. Moody. 12 separate sermons.

Published in small square form, suitable for distribution or enclosing in letters. 35 cents per dozen, $2.50 per hundred. May be had assorted or of any separate tract. Sold only in packets.

Any of the above sent postpaid to any address on receipt of price. Special rates for distribution made known on application.

F. H. REVELL, CHICAGO: 148 and 150 Madison Street. NEW YORK: 148 and 150 Nassau Street.

HOW TO OBTAIN ANY BOOK IN THIS LIST. If your Bookseller does not have these books on hand you can obtain them **Promptly** and **Safely** by sending direct to the publisher, enclosing the price as marked in the list. Send money in postal note (to be had at any post office for 3 cents) or, if preferable, small amounts may be sent in postage stamps.

A CLASSIFIED LIST OF

BOOKS OF PRACTICAL WORTH

SELECTED FROM THE CATALOGUE

— OF —

FLEMING H. REVELL,

Publisher of Evangelical Literature,

148 AND 150 MADISON ST., CHICAGO.

Special Terms are offered on many of our publications when used in quantities for gratuitous circulation.

HELPS IN BIBLE STUDY.

Notes and Suggestions for Bible Readings. Twenty-first thousand. Compiled by S. R. BRIGGS and J. H. ELLIOTT. Large 12mo, 262 pages, with complete index, cloth, fine, $1.00; flexible cloth, traveler's edition, 75 cents; cheap edition, paper covers, 50 cents.

Acknowledged to be the very best help for Bible readings in print. Containing, in addition to twelve introductory chapters on plans and methods of Bible study and Bible Readings, over six hundred outlines of Bible readings by many of the most eminent Bible students of the day.

This is a book which every Bible student should possess. Those who conduct Bible readings will find it most suggestive.—*Christian Progress.*

Symbols and Systems in Bible Readings. By Rev. W. F. CRAFTS. 64 pp., 25 cents.

Giving a plan of Bible reading, with fifty verses definitely assigned for each day, the Bible being arranged with much labor in the order of its events. The entire symbolism of the Bible also explained concisely and clearly. 100 hints upon Bible markings and Bible readings are added.

A year of work upon such a system would yield rich harvests of Bible knowledge and spiritual experience.—*Sunday School World.*

HELPS IN BIBLE STUDY.

The True Tabernacle. A series of lectures on the Jewish Tabernacle and its typical signification. By GEORGE C. NEEDHAM; illustrated, cloth, neat, 75 cents.

C. H. M's Notes. By C. H. MCINTOSH. Genesis, 75 cents; Exodus, 75 cents; Leviticus, 75 cents; Numbers, 75 cents; Deuteronomy, 2 volumes, each, 75 cents. Complete set, in box, $4.50.

The notes breathe a very sweet and reverential spirit, and the author shows wonderful insight into the heart of truth.—*Evangelist.*

Mr. D. L. Moody says of these books: They have been to me a very key to the Scriptures.

Major D. W. Whittle says: Under God they have blessed me more than any books, outside of the Bible itself, that I have ever read, and have led me to a love of the Bible that is proving an unfailing source of profit.

Life and Times of David, King of Israel; or, The Life of Faith Exemplified. By C. H. M. Third edition, revised, 12mo, 200 pp. Cloth, 60 cents.

The Gospel According to Moses, as seen in the Tabernacle and Its Various Services. By GEORGE ROGERS. New edition, enlarged 16mo, 124 pp. Paper, 50 cents; cloth, 75 cents.

This work is specially commended as a most striking unfolding of the gospel in the old testament. An absorbingly interesting volume. No preacher or teacher should be ignorant of the truth which this small volume very simply but forcibly enunciates.—*The Record.*

Outline of the Books of the Bible. By Rev. J. H. BROOKES, D. D. Invaluable to the young student of the Bible as a First Lessons in the study of the Bible. 180 pp.; cloth, 50 cents; paper covers, 25 cents.

How to Study the Bible. By D. L. MOODY. A valuable little work which should be carefully studied by all who desire to *enjoy* the study of the Book of books. Cloth, flexible, 15 cents; paper, 10 cents.

Ruth, the Moabitess; or, Gleanings in the Book of Ruth. By HENRY MOOREHOUSE. A characteristic series of Bible readings, full of suggestions and instruction. Neat 16mo, paper covers, 20 cents; cloth, gilt stamped, 40 cents,

Contains many fresh and original remarks, all tending to practical usefulness; a capital bit of commenting on a favorite book.—*Spurgeon's Sword and Trowel.*

Bible Readings. By HENRY MOOREHOUSE. A series of eleven sermons of comment and exposition, by one pre-eminently the man of one book—an incessant, intense, powerful student of the Bible. Neat 16mo, paper covers, 30 cents; cloth, gilt stamped, 60 cents.

The Date of Our Gospels. A critical argument and examination of evidences, particularly regarding their authenticity and authorship. By SAMUEL IVES CURTISS, D. D., Union Park Theological Seminary, Chicago. Square 16mo, neat, flexible cloth, 50 cents; paper edition, 25 cents.

The argument is winnowed of superfluous words, and presents a luminous and brief case.—*New York Independent.*

F. H. REVELL, CHICAGO: 148 and 150 Madison Street. NEW YORK: 148 and 150 Nassau Street.

LIBRARY OF CONGRESS
0 021 064 093 9